

សេវាបណ្ណា

វិវឌ្ឍន៍មួយដែលបានផ្តល់
ពរដល់ពិភពលោក
ទាំងមូល ទំព័រ ១២

ភាពជាឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរ ៖ ការមើលមួយភ្នែកអំពីភាព
ជាព្រះ ទំព័រ ២២

ការប្រើដោយមិនគិតពីខ្លួនឯងដល់អ្នកដែល
រងទុក្ខ ទំព័រ ២៦

យ៉ូរីសបបានស្រែកថា « ខ្ញុំបានផ្ទាំងហើយ »
ទំព័រ ៣២

« ភាពជាឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរផ្តល់ដល់យើង
 នូវគំនិតមួយចំនួនតូចអំពីលក្ខណៈ
 នៃតារាជាព្រះរបស់ព្រះវរបិតា
 ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌
 របស់យើង » ។

ប្រធាន ជេមស៍ អ៊ី ហ្វោស្ត

ដកស្រង់មកពី « ឥទ្ធិពលរបស់ឪពុកសុចរិត » ទំព័រ ២២ ។

លីអាហូណា ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៨

អត្ថបទពិសេសៗ

២២ ឥទ្ធិពលរបស់ឪពុកសុចរិត
ដោយ មេហាន វ៉ែន
អ្នកដើរតួជាឪពុកនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំបានបង្រៀនខ្ញុំអំពី
សារៈសំខាន់នៃភាពជាឪពុកសុចរិត ។

២៦ ទទួលបន្ទុកទៅវិញទៅមក
ដោយ អែលឆែរ ដៃហ្វ្រី អ័រ ហុឡិន
តាមរយៈការបង្ហាញសេចក្តីអាណិតអាសូរដូច
ជាព្រះគ្រីស្ទដល់បុត្រាបុត្រីទាំងអស់របស់ព្រះ
នោះយើងអាចចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការរបស់លោក
ចៅហ្វាយ ។

៣២ ពួកបរិសុទ្ធ ៖ រឿងអំពីសាសនាចក្រ — ជំពូក ៤ ៖
ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន
បន្ទាប់ពីអង្គការអស់ជាច្រើនឆ្នាំមក នៅទីបំផុត
យ៉ូសែប ស្ទីវ បានទទួលផ្លូវថ្មី — ជាមួយនឹង
ការដាស់តឿនឲ្យមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ។

ផ្នែកនានា

- ៤ ការបង្ហាញអំពីសេចក្តីជំនឿ ៖ ដេវឡា ណេថានី
- ៦ គោលការណ៍នៃការងារបម្រើ រឿងប្រាប់យ៉ាងដែល
អ្នកស្តាប់ដឹងឮធ្វើ
- ១០ ការបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្រៈ កន្លែងដែលគេ
ត្រូវការយើង
ដោយ វិហ្វ្រី និង ឡាក់ អ៊ីយី
- ៤០ សំឡេងពួកបរិសុទ្ធច្រូងក្រោយ
- ៨០ លុះត្រាជួបទៀតៈ កន្លែងដ៏ពិសិដ្ឋនៃថ្ងៃយប់
សម្រាករបស់យើង
ដោយប្រធាន អិម វ៉ែល បាឡីដ

ការព្យាករណ៍វិវរណៈឆ្នាំ ១៩៧៨

១២ ការពង្រីកដើមនៃបព្វជិតភាព
របៀបដែលវិវរណៈឆ្នាំ ១៩៧៨ ទាក់ទងនឹង
បព្វជិតភាពបានផ្តល់ពរដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ
ក្រុមគ្រួសារ និងសាសនាចក្រ ។

១៦ វិវរណៈសម្រាប់ជំនាន់របស់យើង
សាក្សីប្រឆាំងការប្រើប្រាស់ដែលពួកលោកទទួល
អារម្មណ៍នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៨
កាលដែលវិវរណៈស្តីពីបព្វជិតភាពត្រូវបាន
ទទួល ។

១៨ បានពរតាមគ្រប់របៀបដែលអាចមាន
ដោយអែលឆែរ អែតវីត ឌុប
កាលនៅធ្វើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា វាជា
គ្រាដំបូងដែលខ្ញុំបានឮអំពីការដាក់កំហិតបព្វជិត
ភាពសម្រាប់ពួកស្បែកខ្មៅ ។

២០ បព្វជិតភាពត្រូវកាន់ដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
ដោយ តាឡុត អាខា
បន្ទាប់ពីពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដំបូង
បានមកដល់ប្រទេសហ្គាណាបានបីខែ
នោះខ្ញុំបានទទួលបុណ្យជ័យជំនីក ។

នៅលើក្របមុខ
ថតរូបដោយ គ្រីស្ទីណា ស្ទីវ

- ៤៤ ការកាន់ខ្ជាប់ដ៏មានគុណភាព
ដោយអែលឌើរ ម៉ែយល ចន យូ ថេ
ការធ្វើការ ការទៅសាលារៀន ការចិញ្ចឹមគ្រួសារ
មួយ — តើយើងធ្វើឲ្យការទទួលខុសត្រូវទាំងឡាយ
របស់យើងមានគុណភាពយ៉ាងដូចម្តេច ?
- ៤៨ ការមានភាពទៀងត្រង់ជាមួយខ្លួនឯង —
និងជាមួយព្រះ
ដោយ ហ្វេត សូធើលីន ហ្លែកហ្គើស
ព្រះបានជួយខ្ញុំឲ្យដឹងពីអំណាចរបស់ខ្ញុំ ហើយ
ទទួលយកការរិះគន់ស្ថាបនាពីសំណាក់ប្តីស្ស្តព
របស់ខ្ញុំ ។

ចាំមើលថា តើអ្នកអាច
រកឃើញរូបលីអេហ្សាណា
ដែលលាក់នៅក្នុង
លេខនេះដែរឬទេ ។
តម្រូវ ៖ តើអ្នកបម្រើ
បងប្អូនរបស់អ្នកតាម
របៀបណា ?

- ៥០ ការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ជីវិត: តើថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ
និងគ្រូឲ្យគុណទ្រាន់ឬ ?
ដោយ ធាឡុត ឡាកាបាល
ខ្ញុំបានដឹងថា ថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ ពុំដូចជាអ្វី
ដែលខ្ញុំបានរំពឹងទុកឡើយ ។
- ៥២ ការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ជីវិត: ថ្ងៃដំបូងរបស់ខ្ញុំនៅថ្នាក់
ក្លរ៉ូមអែលឌើរ
ដោយ ដាលីន លូដិខេ
ខ្ញុំមានអ្វីជាច្រើនដើម្បីផ្តល់ឲ្យនៅក្នុងក្លរ៉ូមអែលឌើរ
ប្រសិនបើខ្ញុំមានចិត្តចង់បរិច្ចាគ ។
- ៥៤ មកពីតំបន់របេសកកម្ម: ជំនួយបន្ថែម
ដោយ អាណី អាណាល

- ៥៦ ទឹកនៃរូងរបស់យើង
- ៥៨ ពីមួយទំព័រទៅមួយទំព័រថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងជឿ
ដោយ វីតាល អិម មែនី
មិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំបាននិយាយថា ពួកយើងពុំមែន
ជាគ្រិស្តសាសនិកទេ — ដូច្នេះខ្ញុំបានសម្រេច
ចិត្តរកមើលដោយខ្លួនខ្ញុំអ្វីដែលយើងត្រូវបាន
បង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរមែន ។
- ៦០ សំណួរ និងចម្លើយ
តើខ្ញុំអាចទទួលអារម្មណ៍កាន់តែមានទំនុកចិត្ត
ឡើងយ៉ាងដូចម្តេច ? តើអ្វីជាអំណោយទាននៃ
ការសង្កេតស្គាល់ ?

- ៦២ ស្វែងរកអំណោយទានរបស់អ្នក
ដោយ ចាស្ទីណា លីឆើរ
តើអ្នកកំពុងស្វែងរកអំណោយទានមួយចំនួន
របស់អ្នកឬ ? នេះគឺជាវិធីប្រាប់បួនយ៉ាង ដើម្បីជួយ
អ្នកឲ្យចាប់ផ្តើម !
- ៦៤ បំណុលកាស: ពន្លឺខាងវិញ្ញាណ
- ៦៥ ពាក្យចុងក្រោយ: ពន្លឺមានវត្តមាននៅទីនោះ
ជានិច្ច !
ដោយ អែលឌើរ ឡេថើរ អេសូ អុជដូហ្វ

- ៦៦ បញ្ចប់ពន្លឺរបស់អ្នក: បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់នាង
ពេលខ្ញុំបម្រើគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំអាចទទួលអារម្មណ៍
នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតាស្តីពី ។
- ៦៨ ពេលគេងសម្រាប់ហ្វេលីក
ដោយ ហៃឌី ផុលមេន
អែនតុនចង់ត្រឡប់ទៅលេងកុំព្យូទ័រហ្វេលីក
គាត់វិញ — ប៉ុន្តែការបម្រើប្អូនរបស់គាត់គឺជា
រឿងសំខាន់ជាង ។
- ៧០ នំចតធីឡុ និង អមីហ្គាស
ដោយ លីនសាយ ស្ទីវិន ថែននើរ និង ម៉ាសា
ដេននីស
អាជ្ញាធរណាមានចិត្តរីករាយដើម្បីចែកអាហារ
សម្រន់ជាមួយអ្នកជិតខាងរស់នៅឈ្មោះ
ម៉ាហ្គារីតា ។ ប៉ុន្តែគាត់កាន់តែរីករាយ ដើម្បី
ចែកចាយមិត្តភាពរបស់ពួកគេ ។
- ៧២ តន្ត្រី: អន្តរហេតុ
ដោយ សនណា ប៊ែលធី អែឌីដេស
- ៧៤ ពួកសាវកថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះគ្រីស្ទ
ដោយ អែលឌើរ ឌេល ជី អនឡាន
- ៧៥ ព្រះវរបិតាស្តីពីស្តាយអ្នក
ដោយ ស៊ីស្ទើរ ត្រីស្ទីណា ប៊ី ហ្វ្រានកូ
- ៧៦ រឿងក្នុងព្រះគម្ពីរ: ម៉ូសេធ្វើតាមព្រះ
ដោយ គីម វែ រៀដ
- ៧៩ ទំព័រគោតំណ: ខ្ញុំអាចក្លាយជាអ្នកផ្សះផ្សាគេ ។

ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៨ រៀង ១៧ លេខ ៣
លីអាហ្គោណា 14752 258

ទស្សនាវដ្តីជាអន្តរជាតិរបស់សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួក
បរិសុទ្ធប្រែង ចុងក្រោយ

គណៈប្រធានទីមួយ ៖ វ៉ែល អិម ណិលសុន, ដាលីន អេក អ៊ុក,
ហ៊ាន ប៊ី. អាវីង

ក្រុមនៃពួកសាក្សីដំបូង ៖ អិម. វ៉ែល បាឡីដ្យូ, ដៃប្រើ អ័រ ហ្វឡូរីន,
ខៀវ ម៉ែ អេស៊ូ, អុដឌ្យូ, ដេវីឌ អេ ប៊ែដណា, យ៉ូនចិន អិល យុក,
ឌី ចិត គ្រីស្ទហ្វីលីប, នែល អិល អាន់ឌឺរីស, រ៉ូណាល អេ កាសបាន,
ហ្វ្រែ អ៊ី ស្ទីវីនសុន, ខេល ជី អេឡាន

និពន្ធនាយក ៖ ហ្វីលីប អ៊ី ម៉ាទីណា
ជំនួយការនិពន្ធនាយក ៖ វ៉ែនដែល យេ ប៊ិនណូត, ខាវ អេហ្វ ម៉ាកខន់យី
អ្នកប្រឹក្សា ៖ ប្រែន ខេ អាសុន, ប៊ូនី អេច ខ័រឌុន, ឡូហ្វីហ្គ ឬ ខីធីស
ជុញា, អេដវីដ ដាប់, ស្ការីន អិល អេប៊ែង, ដូណាល អិល ហាលស្រ្រម,
ដូណា ឌី ហ្វលីមេស, អ៊ីក ដុបយូ កូពីសេ

នាយកគ្រប់គ្រង ៖ រីតាដ អាយ ហ្វីតុន
នាយកទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ ៖ អាស្រែន អ័រ ឡាយប៊ិញ
អ្នកចាត់ការពាណិជ្ជកម្ម ៖ ហ្គាស ខាណាន់

អ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកកែសម្រួល ៖ អ័រដាម ស៊ី អុសុន
ជំនួយការ ការគ្រប់គ្រងផ្នែកកែសម្រួល ៖ វ៉ាយអិស ខា
ជំនួយការបោះពុម្ព ៖ ប្រានស៊ីហ្គ អុលសុន
និពន្ធ និងកែសម្រួលដោយ ៖ ម៉ារីសា ខ្លែននី, ដេវីឌ ឌីកសុន, ដេវីដ
អេ អ៊ែតវីត, ម៉ាឡី ឌី ហ្វីតុន, ឡូហ្វី ហ្វេរី, ហ្វារីត អេច ហ្គាហ្វ,
ឡារីន ធីតទេរ ហ្គាន, ចូន វ៉ាយអេន វ៉ែនសិន, ធាលឡុក ឡាកាបាល់,
ម៉ែយល អេ ម៉ារីស, អ៊ីក ប៊ី ម៉ុក សាលី ចនសុន អុដយីក, យ៉ូសេ ដេ
កីឡី, បាន កិនបុកហ្វ, រីតា អិម វ៉ែន, មិនឌី សេល, តាខែល រ៉ូដឡេ
ម៉ារីសា វីឌីសុន

នាយកគ្រប់គ្រងផ្នែកសិល្បៈ ៖ ដេ ស្ទុត នូដស៊ីន
នាយកផ្នែកសិល្បៈ ៖ ចែដ អ័រ កីធីសុន
រចនាប្លង់ដោយ ៖ ជីនីត អាន់ឡូ, ហ្វេ កី អាន់ត្រូស, ស៊ី យីមប៊ីល បុក,
ចូម៉ាស ធាល, ដេវីឌ ហ្វ្រែន, ខូលីន ហ្វីតុន, អ៊ែក កី ចនសិន, ស៊ីសាន
ឡូហ្វីន, ស្ទុត អិម ម៉ូយ, អេមីលី ឈីកូ ម៉េឌីកុន, ម៉ាក ដបុលយូ
រ៉ូប៊ីសុន, ប្រាត ឡេរ, យេ និកូល វ៉ាយធីហ្វ

អ្នកសម្របសម្រួលកម្មសិទ្ធិបញ្ញា ៖ ខូលែត នៃបេឃី អាននី
អ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកផលិតកម្ម ៖ ដេន អាន កីធីស
ផលិតកម្ម ៖ អ័រ ហ្គែន អាឡេ, ខេទី ដានខាន, ចូម៉ាស ជី ក្រនីន,
ប្រែអិន ដបុលយូ ជីដី, ជីនី ដេ និលសុន, វ៉ែក រីតាសុន
មុនការបោះពុម្ព ៖ យ៉ូសេ វ៉ែនសិន, អ័រ ហ្វេរី ហ្វេរី

នាយកផ្នែកបោះពុម្ព ៖ សេរីន ជី លេវីស
នាយកចែកចាយ ៖ ត្រេយ អ័រ បាកយើរ

សូមផ្ញើអត្ថបទ និង សំណួរនានា តាមអ៊ីមែលនៅលើអាសយដ្ឋាន
liahona.lds.org តាមអ៊ីមែលទៅកាន់ liahona@ldschurch.org ឬ
តាមសំបុត្រទៅកាន់ Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA ។

លីអាហ្គោណា (ពាក្យក្នុងព្រះគម្ពីរមេនមានន័យថា « ត្រីវិស័យ » ឬ
« វត្តនាវដ្តី ») ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសា អាល់បានី, អាមេនី, ប៊ីស្មារី, ប៊ូលហ្គារី,
ខ្មែរ, ស៊ីប៊ីអាល់, ចិន, ចិន (សម្រាយ), ក្រូអាត, តៃវ៉ាន់,
ដាណាម៉ាក, ហ្វីលីប៊ីន, អង់គ្លេស, អេស្ប៉ាញ, ហ្វីលីពីន, ហ្វ្រង់ស្ទាំង, បារាំង,
អាល្លឺម៉ង់, ក្រិច, ហុងគ្រី, អ៊ីស្ទង់, ឥណ្ឌូណេស៊ី, អ៊ីតាលី, ជប៉ុន, គីរីបាទី,
កូរ៉េ, ឡាតវី, លីទុយអានី, ម៉ាឡេស៊ី, ម៉ាស៊ីន, ម៉ុងហ្គោលី,
នរវ៉ែ, ប៊ូឡាញ, ជប៉ុន, ជប៉ុន, រ៉ូម៉ានី, រុស្ស៊ី, សាម៉ូ, ស្វីតស៊ី, អេស្ប៉ាញ,
ស្លូវ៉ាគី, ស៊ីយេអេត, តាហ្គាឡុក, តាហ្វីទី, ថៃ, តុងហ្គា, អ៊ុយក្រែន, អ៊ីឌូ
និង វៀតណាម ។ (ការចេញបញ្ជីបញ្ជប់បំណុល គឺប្រែប្រួលទៅតាម
ភាសា) ។

© 2018 ដោយ Intellectual Reserve, Inc ។ រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង ។
បោះពុម្ពនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។

ព័ត៌មានអំពីកម្មសិទ្ធិបញ្ញា ៖ លុះត្រាមានការបញ្ជាក់ បុគ្គលម្នាក់ៗអាច
ថតចម្លងឯកសារចេញពីលីអាហ្គោណានេះសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ផ្ទាល់ខ្លួន
ឬ ព័ត៌មានដើម្បីធ្វើអាជីវកម្ម (រួមទាំងការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ) ។
សិទ្ធិនេះអាចត្រូវបានលុបចោលវិញគ្រប់ពេល ។ រូបភាពពុំអាចថត
ចម្លងបានឡើយ ប្រសិនបើយើងមានការដាក់បម្រាមបង្ហាញនៅក្នុងជុំវិញ
បន្ទាត់នៃការដាក់ស្រង់នៃរូបភាពនោះ ។ សំណួរទាក់ទងនឹងការរក្សាសិទ្ធិ
ត្រូវតែសាកសួរទៅកាន់ Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA អ៊ីមែល ៖
cor-intellectualproperty@ldschurch.org ។

For Readers in the United States and Canada:
June 2018 Vol. 17 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Cambodian
(ISSN 1538-4535) is published six times a year (January, April,
June, July, October, and December) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express,
Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store
.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt
Lake City, UT 84126-0368, USA.

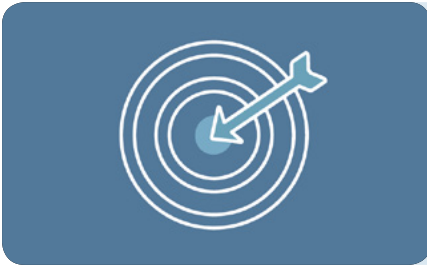
មានច្រើនទៀតនៅលើអ៊ីនធឺណែត

សូមអាន និងផ្ញើអត្ថបទរបស់អ្នកតាមគេហទំព័រ
liahona.lds.org

សូមស្វែងរកការលិខិតបំផុសគំនិត
និងអាចចែកចាយបាន
(ជាភាសាអង់គ្លេស ពីទេយហ្គាយ
និង អេស្ប៉ាញ) នៅគេហទំព័រ
facebook.com/liahona

សូមផ្ញើមតិកែលម្អទៅកាន់
liahona@ldschurch.org

សូមជាវតាមគេហទំព័រ store.lds.org
ឬទៅមជ្ឈមណ្ឌលចែកចាយ សូមភ្ញាក់ដឹកនាំរ៉ូដ
ឬទូរសព្ទ ១-៨០០-៥៣៧-៥៥៧១
(សហរដ្ឋ និងប្រទេសកាណាដា)

រូបភាពដោយ GETTY IMAGES

ប្រធានបទទាំងឡាយក្នុងច្បាប់នេះ លេខទាំងឡាយតំណាងឲ្យទំព័រទីមួយនៃអត្ថបទ ។		
ការខ្វល់ខ្វាយ, ២៤	ក្រុមគ្រួសារ, ៣៨, ៦៦, ៦៨	ព្រះវរបិតាស្ត្រី, ៤០, ៤៣, ៤៤, ៧៥
ការគោរពប្រតិបត្តិ, ៣០, ៧៦	ថ្ងៃយប់សម្រាក, ១២, ៨០	ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ, ៤, ៤៨
ការចេះសង្កេតស្នាម, ៦០	ទេពកោសល្យ, ៦២	ភាពជាឪពុក, ២០
ការឆ្លើងឆ្លើ, ៤៨	ទំនុកចិត្ត, ៦០	ភាពទៀងត្រង់, ៤៨
ការប្រើ, ៧, ១០, ២៤, ៥៦, ៦៦, ៧០	ប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ, ៣០	មិត្តភាព, ៧, ៧០
ការរៀបចំវិញ្ញាណ, ៥៥, ៦៤, ៦៦	ពន្លឺខាងវិញ្ញាណ, ៥៥, ៦៤, ៦៦	យុវស្រី, ៣០
ការរៀបចំវិញ្ញាណ, ៥៥, ៦៤, ៦៦	ពិធីសាក្រាម៉ង់, ៤, ៨០	សន្និសីទទូទៅ, ៥៦
ការស្តារឡើងវិញ, ៣០	ពួកពួកការី, ៥៦, ៧៦	សមាគមសង្គ្រោះ, ៨, ៥០
ការអធិស្ឋាន, ៤, ៤៣, ៤៤	ព្រះគម្ពីរ, ១៦, ៤៤, ៥៨	សេចក្តីជំនឿ, ៣៨, ៤៤
ការផ្សព្វផ្សាយសាសនា, ៤១, ៤២, ៥៤, ៧៥	ព្រះគម្ពីរមេន, ១៦, ៣០, ៥៦, ៥៨	អំណោយទានខាងវិញ្ញាណ, ៦០, ៦២
កូរ៉េអែលដេរី, ៥២	ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ, ២៤, ៥៨, ៧២, ៧៤	បព្វជិតភាព, ១២, ១៦, ១៨, ២០
		អាទិភាព, ៤៤

ការបង្ហាញអំពីសេចក្តីជំនឿ

បួនខែនៅក្នុងការពរពោះលើកទីពីរបស់គាត់ វេជ្ជបណ្ឌិតបានប្រាប់ ដេលីវ៉ា ថា កូនរបស់គាត់មានវិបត្តិក្រមួសម្នាក់មួយ ដែលហៅថា ទ្រីសូមី ១៣ ។ កូនរបស់គាត់មានឱកាសតិចតួចណាស់ដើម្បីមានជីវិតរស់ ហើយដោយសារជីវិតរបស់ដេលីវ៉ា ក៏អាចស្ថិតក្នុងហានិភ័យ នោះវេជ្ជបណ្ឌិតបានផ្តល់ដំបូន្មាន ម្តងហើយម្តងទៀតដល់គាត់ ឲ្យរំលូតកូននោះចោល ។ ដោយប្រឈមជាមួយនឹងលទ្ធផលដែលពុំប្រាកដប្រជា នោះដេលីវ៉ា បានជ្រើសរើសទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាស្នូត ទោះបីជាមានរឿងអ្វី នឹងកើតឡើងក៏ដោយ ។

គ្រីស្ទីណា ស្ទីព ជាងថតរូប

ដើរឡា ណេចានី

កាលីហ្វ័រញ៉ា ស.វ.អា.

នៅពេលគំរូប្រាំបីខែកន្លះ ខ្ញុំបានទៅពិនិត្យដោយ អេកូ 4D ។

នៅក្នុងការពិនិត្យដោយអេកូលើកមុន វេជ្ជបណ្ឌិតពុំបានឃើញលក្ខណៈពិសេសនៃរូបរាង កាយឡើយ ។ ដោយសារតែរឿងនេះ ពួកគេ និយាយថា ដែរបស់កូនស្រីពួកយើងនឹងកំបុត ហើយមុខរបស់នាងនឹងខូចទ្រង់ទ្រាយ ។ រូបភាព នៅក្នុងអេកូ 4D គឺមានភាពលម្អិតកាន់តែខ្លាំង ដូច្នេះនៅពេលអ្នកឯកទេសនោះបានចាប់ផ្តើមធ្វើ អេកូ នោះខ្ញុំបានឃើញរូបរាងដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ កូនស្រីខ្ញុំគ្រវីដៃដាក់ខ្ញុំតាមកញក់អេក្រង់ ។ ខ្ញុំក៏ បានឃើញភ្នែកទាំងគូដ៏ស្រស់ស្អាត និងមាត់ដ៏ ល្អឥតខ្ចោះផងដែរ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ស្មុគស្មាញ ណាស់ដែលថា នាងនឹងស្លាប់ ។

នៅពេលកូនស្រីរបស់យើង មេឡា បានកើតមក វេជ្ជបណ្ឌិតឯកទេសបានឈររង់ចាំជួយនៅទីនោះ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីចាំបាច់ឡើយ ។ មេឡាគ្មានជំងឺទ្រីសូមី ១៣ ឡើយ ។ វេជ្ជបណ្ឌិត និងអ្នកឯកទេសពុំអាច ពន្យល់អំពីមូលហេតុនោះឡើយ ប៉ុន្តែស្វាមីខ្ញុំ និងរូប ខ្ញុំបានដឹងថា នោះគឺជាអព្វគហេតុ ។

គោលការណ៍នៃការងារបម្រើ រឿងប្រាំយ៉ាងដែល អ្នកស្តាប់ដ៏ល្អធ្វើ

ការស្តាប់ដ៏ពិតប្រាកដនឹងជួយអ្នកដឹងរបៀបជួយបំពេញសេចក្តីត្រូវការខាង
វិញ្ញាណ និងខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្សដទៃទៀត ដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ
នឹងធ្វើ ។

វិលឌើរ ដែប្រិអ័រ ហុឡិន ក្នុងក្បួននៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បានមានប្រសាសន៍ថា
អ័ « ប្រហែលអ្វីមួយដែលកាន់តែសំខាន់ជាងការនិយាយនោះ គឺការស្តាប់ ។ . . . ប្រសិនបើ
យើងស្តាប់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះយើងពុំត្រូវការគិតអំពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយឡើយ ។
វានឹងប្រទានដល់យើង — តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ » ។^១

ការស្តាប់គឺជាជំនាញមួយដែលយើងអាចរៀនសូត្រ ។ ការស្តាប់បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើង
ចំពោះមនុស្សដទៃ វាជួយបង្កើតទំនាក់ទំនងដ៏រឹងមាំ ហើយយាងអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណឲ្យប្រទានពរយើង
ជាមួយនឹងអំណោយទាននៃការយល់ដឹង ដើម្បីជួយយើងឲ្យយល់អំពីសេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សដទៃ
ទៀត ។^២ នេះគឺជាវិធីប្រាំយ៉ាងដែលយើងអាចកែលម្អរបៀបដែលយើងស្តាប់ ។

ស្វែងរកចំណុចរួម

អ្នកប្រហែលជាមិនយល់ស្របនឹងអ្វីៗដែល
បានលើកឡើងឡើយ ប៉ុន្តែយល់ស្របនឹងអ្វី
ដែលអ្នកធ្វើបាន ដោយគ្មានការបង្ហាញខុស
អំពីអារម្មណ៍របស់អ្នក ។ ការយល់ស្របអាច
ជួយរំសាយនូវការព្រួយបារម្ភ និងការការពារ
ខ្លួន (សូមមើលម៉ាថាយ ៥:២៥) ។

សញ្ជឹងគិត

សូមនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលអ្នក
ស្តាប់ឮ និងរបៀបដែលអ្នកយល់អំពី
អារម្មណ៍របស់មនុស្សដទៃទៀត ។ ការណ៍
នេះជួយពួកគេឲ្យដឹងថាមានមនុស្ស
យល់អំពីពួកគេ ហើយផ្តល់ឱកាសឲ្យ
ពួកគេបញ្ជាក់ឡើងវិញដែរឬទេ ។

ទុកពេលឲ្យពួកគេ

មនុស្សជាច្រើនត្រូវការពេលវេលាដើម្បីប្រមូលផ្តុំគំនិត ពីមុននិយាយ ។ សូមទុកពេលឲ្យពួកគេដើម្បី គិតទាំងពីមុននិងក្រោយពួកគេនិយាយ អ្វីមួយ (សូមមើលយ៉ាកុប ១:១៩) ។
 ដោយសារតែពួកគេបញ្ចប់ការនិយាយ ពុំមែនមានន័យថា ពួកគេបាននិយាយ អ្វីៗដែលពួកគេចង់និយាយនោះ ទេ ។ សូមកុំខ្លាចនឹងភាពស្ងៀមស្ងាត់ (សូមមើលយ៉ាកុប ២:១១-៣:១ និង អាណម៉ា ១៨:១៤-១៦) ។

ផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់

យើងគិតលឿនជាងមនុស្សដទៃ និយាយទៅទៀត ។ សូមទប់ខ្លួនកុំឲ្យ ធ្វើការសន្និដ្ឋាន ឬគិតទុកជាមុនទៅ លើអ្វីដែលអ្នកនឹងនិយាយ នៅពេល ពួកគេនិយាយចប់ឡើយ (សូមមើល សូភាសិត ១៨:១៣) ។ ផ្ទុយទៅវិញ សូមស្តាប់ដោយមានបំណងចង់យល់ ដឹង ។ ចម្លើយរបស់អ្នកនឹងបានប្រសើរ ឡើង ដោយសារវាទទួលបានព័ត៌មាន តាមរយៈការយល់ដឹងដ៏ស៊ីជម្រៅ ។

បញ្ជាក់ឡើងវិញ

សូមកុំខ្លាចដើម្បីសួរសំណួរបញ្ជាក់អំពីអ្វីមួយដែល អ្នកមិនយល់ (សូមមើលម៉ាកុស ៩:៣២) ។ ការបញ្ជាក់ ឡើងវិញកាត់បន្ថយការយល់ខុស ហើយវាបង្ហាញចំណាប់ អារម្មណ៍របស់អ្នកលើអ្វីដែលបានលើកឡើង ។

រូបថតមេរ័ត្ត GETTY IMAGES

ប្រធានវិសុល អិម ណិលសុន បានបង្រៀនថា យើងគួរ « រៀនស្តាប់ ហើយស្តាប់ដើម្បីរៀនពីគ្នាទៅវិញទៅមក » ។^១
 នៅពេលអ្នកស្តាប់ដោយមានចេតនាចង់រៀនអំពីមនុស្សដទៃទៀត អ្នកនឹងស្ថិតនៅក្នុងកន្លែងដ៏ស្រស់រម្ងាប់ដើម្បីយល់
 អំពីសេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេ ហើយស្តាប់ការបំផុសគំនិតអំពីរបៀបដែលអ្នកអាចមើលថែដល់មនុស្សនៅជុំវិញខ្លួនអ្នក
 ដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងធ្វើដែរ ។

ការស្តាប់គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់

ដំណើររឿងមួយមកពីអែលឌើរ ហូឡិន បានឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីអនុភាពនៃការស្តាប់ ៖

« មិត្តរបស់ខ្ញុំ ត្រយ វ៉ាស់សល បានបើកឡានរបស់គាត់យឺតៗចេញពីយានដ្ឋានរបស់គាត់ . . . គាត់មានអារម្មណ៍
 ថាកង់ក្រោយរបស់គាត់កិនអ្វីមួយ ។ . . .

នោះគាត់បានចុះទៅក៏ឃើញកូនប្រុស
 អាយុប្រាំបួនឆ្នាំដ៏មានតម្លៃរបស់គាត់
 ឈ្មោះ អូស្ទីន ដេកក្តាប់មុខនៅលើផ្លូវ
 ដើរ . . . អូស្ទីន ស្តាប់ទៅហើយ ។

« ត្រយ ពុំស្រណុកចិត្ត មិនអាចដេក
 លក់ ឬមានភាពសុខសាន្តឡើយ ។ . . .
 ប៉ុន្តែនៅក្នុងការងារទុក្ខដ៏ឈឺចាប់នោះ មាន
 កម្លាំងប្រោសលោះបានកើតឡើង . . . ចន
 ម៉ែននឹង ។

« ខ្ញុំពិតជាមិនដឹងថា ចន និងដៃគូវ័យ
 ក្មេងរបស់គាត់ដាក់កាលវិភាគយ៉ាងណា
 ដើម្បីទៅសួរសុខទុក្ខផ្ទះគ្រួសារ វ៉ាស់សល
 ទេ ។ . . . អ្វីដែលខ្ញុំដឹងគឺថា កាលពី
 និទាយរដូវមុន បងប្រុស ម៉ែននឹង បាន
 ឈោងទៅជួយ ត្រយវ៉ាស់សល ឡើង
 ចេញពីសោកនាដកម្មនៅច្រកផ្លូវនោះ
 ដូចជាគាត់លើកកូនប្រុសតូច អូស្ទីន

ការងារបម្រើដូចដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធ្វើ

នៅពេលព្រះយេស៊ូវយាងចេញពីស្រុកយេរិឌូ នោះមានមនុស្សខ្លាចភ្នែកពីរនាក់បាន
 ស្រែកហៅទ្រង់ ដោយទូលថា « ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះវង្សហ្នឹងជាវិឌីអើយ សូមទ្រង់ប្រោស
 មេត្តាដល់យើងខ្ញុំផង ។ . . .

« នោះព្រះយេស៊ូវ ទ្រង់ឈប់ក៏ហៅអ្នកទាំង២នោះមក មានព្រះបន្ទូលសួរថា តើចង់ឲ្យ
 ខ្ញុំធ្វើអ្វីឲ្យអ្នក ?

« គេទូលទ្រង់ថា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រោសឲ្យភ្នែកយើងខ្ញុំបានភ្លឺឡើងផង ។

« ទ្រង់មានសេចក្តីក្លលក្លងព្រះហឫទ័យ
 ក៏ពាល់ភ្នែកគេ ស្រាប់តែភ្នែកបានភ្លឺឡើង រួច
 គេដើរតាមទ្រង់ទៅ » (ម៉ាថាយ ២០:៣០,
 ៣២-៣៤) ។

តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីរបៀបដែលព្រះអង្គ
 សង្គ្រោះបានស្តាប់ ?

ដោយខ្លួនគាត់ដែរ ។ ដូចជា . . . បងប្រុសក្នុងដំណឹងល្អ ចន បានធ្វើការមើលថែខាងបច្ចេកទេស ហើយថែរក្សាត្រយ
 វ៉ាស់សល ។ គាត់បានចាប់ផ្តើមដោយនិយាយថា « ត្រយ, អូស្ទីន ចង់ឲ្យអ្នកក្រោកឡើង — ទៅកន្លែងលេងបាល់បោះ
 — ដូច្នេះខ្ញុំនឹងមកទីនេះរាល់ព្រឹកនៅម៉ោង ៥.១៥ នាទីព្រឹក។ ចូរត្រៀមខ្លួនឲ្យស្រេច . . . » ។

« ក្រោយមក ត្រយ បានប្រាប់ខ្ញុំថា « ខ្ញុំមិនចង់ទៅទេ ព្រោះខ្ញុំតែងតែនាំអូស្ទីន ទៅជាមួយរាល់ព្រឹក ។ . . .
 ប៉ុន្តែចន នៅតែទទួល ដូច្នេះខ្ញុំបានទៅ ។ ចាប់ពីថ្ងៃដំបូងនោះមក យើងបាននិយាយគ្នា — ឬខ្ញុំនិយាយ ហើយចន
 បានស្តាប់ ។ . . . ដំបូងវាមានការលំបាក ប៉ុន្តែយូរៗទៅ ខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំទទួលបានកម្លាំងនៅក្នុងទម្រង់ជា [ចន
 ម៉ែននឹង] ដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយស្តាប់ខ្ញុំ រហូតដល់ព្រះអាទិត្យបានរះឡើងក្នុងជីវិតខ្ញុំសារជាថ្មី » ។^៤ ■

កំណត់ចំណាំ

1. វិច្ឆិកា អ័រ ហូឡិន « Witnesses unto Me » *Liahona* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០១ ទំព័រ ១៦ ។
2. សូមមើល ដេវីឌ អេ បែដណា នៅក្នុង « ការពិភាក្សាតុម្រល » (ការបំពាក់បំប៉នថ្នាក់ដឹកនាំទូទាំងពិភពលោក ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០)
 broadcasts.lds.org ។
3. វិសុល អិម ណិលសុន « Listen to Learn » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ២៣ ។
4. វិច្ឆិកា អ័រ ហូឡិន « Emissaries to the Church » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៦ ទំព័រ ៦៦-៦៧ ។

ការអញ្ជើញឲ្យអនុវត្ត

សូមពិចារណាអំពីរបៀបដែលអ្នក និងអនុវត្តគោលការណ៍ទាំងនេះនៅក្នុងរបៀបដែលអ្នកធ្វើការងារបម្រើ ។ សូមសួរទៅមនុស្សដែលអ្នកធ្វើការងារបម្រើជាតើពួកគេត្រូវការអ្វីខ្លះ ។ សូម

ស្តាប់ចម្លើយរបស់ពួកគេ និងការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមអនុវត្តតាមអ្វីដែលយើងស្តាប់ឮ ។

គោលការណ៍នៃការងារបម្រើមានគោលបំណងដើម្បីជួយយើងឲ្យមើលថែគ្នាទៅវិញទៅមក — ពុំចែកចាយជាសារលិខិតនោះទេ ។ នៅពេលយើងស្គាល់មនុស្សដែលបានចាត់មកឲ្យយើង នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងបំផុសគំនិតយើងឲ្យដឹងអំពីសារលិខិតអ្វីខ្លះដែលពួកគេអាចត្រូវការបន្ថែមពីលើការមើលថែនិងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់យើង ។

កន្លែងដែលគេត្រូវការយើង

ដោយ វិប្រី និង ឡាំ អ៊ីយ៉េ

ការបំផុសគំនិតឲ្យប្តូរទៅរស់នៅទីក្រុង ប្រូកញ៉ូន រដ្ឋ នូវ យ៉ាក បាននាំយើង ទៅកាន់ការបម្រើ និងពរជ័យដែលយើងពុំដែលនឹងស្មានដល់ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ២០១៣ យើងកំពុងរស់នៅទីក្រុង ម៉ានហាតចិន រដ្ឋ នូវយ៉ាក ស.រ.អា. ។ យើងស្រឡាញ់រូបរាងរបស់យើង ។ ដោយសារយើងកំពុង តែមានកូនដំបូង នោះយើងបានចាប់ផ្តើមរកមើលផ្ទះ ធំជាងមុនមួយនៅក្នុងតំបន់រូងយើង ។ យើងរកបាន ផ្ទះមួយដែលហាក់ដូចជាល្អបំផុត ប៉ុន្តែយើងគ្មាន អារម្មណ៍ស្រឡាញ់ក្នុងចិត្តឡើយ ។

នៅរដូវផ្ការីកនោះ ឡាំចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ ថា យើងគួរតែប្តូរទៅនៅទីក្រុង ប្រូកញ៉ូន ។ វិល ពុំ ប្រាកដប្រាជានឹងរឿងនោះឡើយ ។ យើងអត់ស្គាល់ ទីក្រុង ប្រូកញ៉ូនសោះ ហើយ វិល ចង់នៅក្បែរការងារ គាត់ក្នុងធនាគារវិនិយោគ ដោយសារគាត់ធ្វើការ ច្រើនម៉ោង នោះគាត់មានពេលតិចក្នុងការធ្វើដំណើរ ទៅមក ។ យើងបានសម្រេចចិត្តអធិស្ឋានអំពីរឿង នោះ ហើយស្តាប់រកចម្លើយអំឡុងពេលសន្លឹកទ ទូទៅ ។

ពេលយើងមើលសុន្ទរកថាតាមកុំព្យូទ័រយូរដៃ នៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង អែលឌើរ ស្តែនលី ជី អេលីស ក្នុងពួកចិតសិបនាក់ បានចែកចាយបទពិសោធន៍ ដែលលោកមានក្នុងនាមជាសមាសជិកគណៈប្រធាន ស្តេក ។ លោកបានថ្លែងថា ជាដំបូង ក្រុមគ្រួសារ ដែលបានប្តូរទៅនៅក្នុងស្តេករបស់លោកនៅក្នុង រដ្ឋ តិចសាស ស.រ.អា. សួរថា តើវាដំណើរការយ៉ាង ដូចម្តេច ។ ក្នុងរយៈពេល ១៦ ឆ្នាំ មានម្តងនោះ

មានគ្រួសារមួយសួរថា តើវាដំណើរការយ៉ាងណាដែលត្រូវការ ជំនួយ ។^១

រឿងរបស់លោកធ្វើឲ្យយើងរំជួលចិត្ត ។ រឿងនោះ បានឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ដូច្នោះ ជំនួស ឲ្យការបន្តនៅក្នុងរូងយើងស្រឡាញ់ ដែលយើង ទទួលបានអារម្មណ៍សុខស្រួល ហើយដែលយើងមានថ្នាក់ ទារកដ្ឋាន និងថ្នាក់អង្គការបឋមសិក្សាដ៏អស្ចារ្យ នោះ យើងបានយកការទូន្មានរបស់អែលឌើរ អេលីស ដាក់ ក្នុងចិត្ត ហើយអធិស្ឋានអំពីកន្លែងដែលយើងគួរតែប្តូរ ទៅរស់នៅ ។

នាគ្រានោះ យើងកំពុងបម្រើជាអ្នកធ្វើការ ពិធីបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ម៉ានហាតចិន នូវ យ៉ាក ។ អ្នកធ្វើម្នាក់នៅទីនោះស្គាល់ទីក្រុង នូវ យ៉ាក ច្បាស់ ។ គាត់បានផ្តល់យោបល់នូវរូងដីដែលគាត់គិត ថា យើងអាចជួយបាន — *រូងទាំងពីរនោះគឺនៅទីក្រុង ប្រូកញ៉ូន ។*

រូងទីមួយនោះគឺនៅឆ្ងាយខ្លាំងពីកន្លែងធ្វើការរបស់ វិល ។ រូងទីពីរនៅជិតជាង ហើយយើងទទួលបានអារម្មណ៍ ថា យើងបានរកឃើញកន្លែងត្រឹមត្រូវហើយ ពេលយើង បានទៅការប្រជុំសាក្រាម៉ង់នៅរដ្ឋនោះ ។ សមាជិកជា ច្រើនគឺជាជនជាតិហៃទីដែលបានធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ ។ ដោយសារវិល មកពីទីក្រុង ហ្គាប៊ុន ហើយនិយាយ ភាសាបារាំង នោះយើងបានគិតថា រូងនោះនឹងក្លាយ ជាផ្ទះដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ពួកយើង ។

បទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យ

ពីរបីសប្តាហ៍ក្រោយមក យើងបានឃើញផ្ទះមួយ ហើយយើងបានប្តូរទៅរស់នៅទីនោះ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ក្រោយមក វិល ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើតាមរបៀបដ៏ មានអត្ថន័យជាច្រើន ។ ការយល់ភាសាត្រូវចំណាយ ពេលមួយចំនួន ប៉ុន្តែគាត់ទទួលបានអារម្មណ៍ថាមានពរ ដែលមានសមត្ថភាពលឿនគ្រប់គ្រាន់និយាយភាសា ហៃទី ក្រេអូឡេ ដើម្បីជួយបកប្រែឲ្យសមាជិកអំឡុង ពេលប្រជុំ និងការសម្ភាសន៍នានា ។ ឡាំក៏មានពរ ក្នុងការបម្រើនានា ហើយយើងបានជួយក្នុងកិច្ចការអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។

មិត្តភក្តិម្នាក់ដែលយើងបានរាប់អានគឺជា សាសនាគន់ការីក្នុងម្នាក់ឈ្មោះ ណារីល រ៉ូមេឡីស ដែលមកពីប្រទេសហៃទីដើម្បីទទួលការអប់រំ ។ គាត់ មកផ្ទះរបស់យើងជាមួយអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ហើយយើងជួយបង្រៀនគាត់ជាភាសាបារាំង និង ភាសា ក្រេអូឡេ ។ បន្ទាប់ពី ណារីល បានជ្រមុជ ទឹករួច យើងបានឧបត្ថម្ភគាត់ក្នុងកម្មវិធី ផាតវ៉េ របស់ សាសនាចក្រជាកន្លែងដែលគាត់បានជួបអនាគត ភរិយារបស់គាត់ ។ វិល មានអំណរគុណដើម្បីចូលរួម អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ម៉ានហាតចិន ។

យើងក៏បានជួបប្អូនស្រីម្នាក់ដែលមកពីប្រទេស ហៃទី ដែលមកកាន់ទីក្រុង នូវ យ៉ាកដើម្បីព្យាបាល

ជំងឺមហារីករបស់គាត់ ។ អំឡុងពេលនាងស្នាក់នៅទីនោះ ក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋបានធ្វើកិច្ចការគ្រប់យ៉ាងដើម្បីជួយគាត់ ហើយធ្វើឲ្យប្រាកដថា គាត់មាននូវអ្វីដែលគាត់ត្រូវការ រួមទាំងមធ្យោបាយធ្វើដំណើរទាំងទៅទាំងមកក្នុងការព្យាបាលជំងឺរបស់គាត់ ។ យើងមានពរដែលបានបម្រើ ហើយសូមសុខទុក្ខគាត់អំឡុងគ្រានោះ ។ យើងរំពឹងថា គាត់នឹងជាសះស្បើយ ប៉ុន្តែគាត់បានស្លាប់ ។

បទពិសោធន៍ទាំងពីរនោះតំណាងឲ្យអ្វីដែលសមាជិករដ្ឋបានធ្វើសម្រាប់មនុស្ស — គឺជួយពួកគេនិងលើកស្ទួយពួកគេ ។ យើងមានអំណរគុណចំពោះបទពិសោធន៍ទាំងនេះ និងបទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យផ្សេងទៀត ។

អ្វីដែលពិតជាសំខាន់

យើងបានរៀនថា នៅពេលយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់និងបុត្រាបុត្រីរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់ថែរក្សាពួកយើង ។ បទពិសោធន៍របស់យើងនៅទីក្រុង ប្រូកញ៉ិន បានជួយយើងឲ្យរក្សាទស្សនវិស័យត្រឹមត្រូវរបស់យើង ។ បទពិសោធន៍នោះបានជួយ វិល មិនសូវឲ្យខ្លាចខ្លាចនឹងភាពមានមុខមាត់នៅ វិល ស្រ្តីត ហើយចងចាំនូវអ្វីដែលសំខាន់បំផុត ។ នៅក្នុងធនាគារវិនិយោគមនុស្សស្ទើរតែគ្រប់គ្នាធ្វើការនៅថ្ងៃអាទិត្យ ។ យូរម្តងៗ វិល ត្រូវធ្វើការនៅផ្ទះដើម្បីបញ្ចប់ឲ្យទាន់ការងារ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់យើង ដូច្នោះគាត់ពុំដែលចូលការិយាល័យគាត់នៅថ្ងៃអាទិត្យឡើយ ។

ពេលយើងបានប្តូរទៅនៅប្រូកញ៉ិន យើងបានគិតថា យើងកំពុងតែក្លាយជាគ្រួសារមួយ នៃគ្រួសារពីរដែលមានកូនច្បាប់នៅក្នុងរដ្ឋ ។ ប៉ុន្តែព្រំដែនរបស់រដ្ឋបានផ្លាស់ប្តូរក្នុងរយៈពេលពីរសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីយើងបានប្តូរទៅនៅទីនោះ ហើយមានគ្រួសារវ័យក្មេងជាច្រើនទៀតក៏បានប្តូរទៅនៅទីនោះផងដែរ ។

ទីបំផុត យើងមានបំណងប្តូរទៅរស់នៅទីក្រុងហ្គាហ្សិន ។ យើងទទួលបានអារម្មណ៍ថា បទពិសោធន៍របស់យើងនៅទីក្រុង ប្រូកញ៉ិន បានជួយយើងរៀបចំខ្លួនយើងឲ្យបានកាន់តែប្រសើរដើម្បីបម្រើក្នុងសាសនាចក្រនិងប្រជាជនអាហ្វ្រិក ។ យើងមានអំណរគុណដែលយើងបានធ្វើតាមការបំផុសគំនិតឲ្យប្តូរទីលំនៅ ។

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ពួកយើង — ហើយបន្តប្រទានពរដល់យើង — តាមរបៀបដែលយើងពុំដែលនឹកស្មានដល់ ។ ■

ឥឡូវនេះអ្នកនិពន្ធរស់នៅរដ្ឋ ម៉ាសាឈូសេតស៍ ស.រ.អា. ។ កំណត់ចំណាំ
១. សូមមើល ស្ថានលី ជី អេលីស « ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ » Liahona ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ៣៦-៣៨ ។

ការពង្រីកពរជ័យនៃ បញ្ញតិភាព

ព្រះស្រឡាញ់បុត្រាបុត្រីទាំងអស់របស់ទ្រង់ ហើយបានប្រទានរបៀបមួយសម្រាប់
ពួកយើងម្នាក់ៗឲ្យត្រឡប់ទៅកាន់ទ្រង់វិញ ។

កំណត់ចំណាំរបស់អ្នកបោះពុម្ពផ្សាយ ៖ កម្រនឹងមានព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សំខាន់បែបនេះណាស់ រហូតដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាចងចាំពី
ទឹកនៃដៃពួកគេបាននៅ ពេលពួកគេបានពួកអំពីរឿងនេះ ។ វិវរណៈឆ្នាំ ១៩៧៨ ស្តីពីបញ្ញតិភាពបានមានឥទ្ធិពលបែបនោះទៅ
លើពួកបរិសុទ្ធគ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់ ។ ការបោះពុម្ពនេះមិនមានកន្លែងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរៀបរាប់អំពីប្រវត្តិនៃវិវរណៈ ឬឥទ្ធិពលដ៏ខ្លាំងក្លា
របស់វាស្តីពីគ្រួសាររបស់ព្រះឡើយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការព្រាងនៃខួបលើកទី ៤០ ឆ្នាំនៃវិវរណៈនេះ លីអាហ្សណា ផ្តល់ការប្រមូលផ្តុំខ្លះ
មកពីការកែសម្រួលខ្លះដោយមានសេចក្តីផ្តើមខ្លីៗដូចខាងក្រោមនេះ ។ សម្រាប់ព័ត៌មានលម្អិតបន្ថែមទៀត សូមមើលញ្ជីនៃ
ធនធានបន្ថែមទៀតនៅទំព័រទី ២១ ។

ព្រះ គម្ពីរមរមនបង្រៀនថាគ្រប់ « មនុស្សទាំងអស់គឺដូចគ្នានៅចំពោះព្រះ » រួម « ទាំងខ្មៅ និងស ទាំង
បារតេ និងសេរី ទាំងប្រុស និងស្រី » (នីហ្វែរមី ២ ២៦:៣៣) ។ ដោយសារព្រះស្រឡាញ់ពួកយើង
ទាំងអស់គ្នា នោះទ្រង់បានប្រទានរបៀបមួយសម្រាប់ពួកយើងម្នាក់ៗឲ្យត្រឡប់ទៅកាន់ទ្រង់វិញ
(សូមមើល ម៉ូសេ ៥:៩; មាត្រានៃសេចក្តីជំនឿ ១:៣) ។ ពេញទាំងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រ មនុស្សគ្រប់អស់
ទាំងសាសន៍ និងជាតិពន្ធដារប្រមូលផ្តុំមកដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលបំណងនោះ ហើយបានរស់នៅជាពួកបរិសុទ្ធច្រុះ
ចុងក្រោយដ៏ស្មោះត្រង់ ។

គណៈប្រធានទីមួយឈរអំឡុងពេលសន្និសីទទូទៅ
ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ពេលសមាជិកបានទទួល
យកសេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ដោយឯកច្ឆន្ទ ។
វិវរណៈទាក់ទងនឹងបញ្ញតិភាពនេះបានផ្តល់ដល់
ក្រុមគ្រួសារ និងបើកទ្វារនៃពរជ័យរបស់ព្រះវិហារ
បរិសុទ្ធ ។ នៅខាងស្តាំត្រាយ ៖ គ្រួសារមួយដើរ
លើបំរើពរព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាត្រា ហ្គាណា ជា
ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំង
ប្រាំបីដែលបានប្រកាស កំពុងសាងសង់ ឬកំពុង
ដំណើរការនៅទ្វីបអាហ្វ្រិក ។

ប្រធានគណៈប្រធានទីមួយឆ្នាំ ១៩៧៨ ដែលទទួលបាននូវសេចក្តីជឿជាក់ពីប្រជាជនជាច្រើនប្រទេស

ចាប់តាំងពីពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ឆ្នាំ ១៨០០ សាសនាចក្រពុំបានតែងតាំង ពួកបុរសស្បែកខ្មៅពូជពង្សអាហ្វ្រិកឲ្យមានបព្វជិតភាព ឬអនុញ្ញាតឲ្យពួកបុរស ឬស្ត្រីស្បែកខ្មៅចូលរួមនៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធនៃអំណោយទានពិសិដ្ឋ ឬពិធីផ្សារភ្ជាប់ នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើយ ។^១ ពុំមានកំណត់ត្រាណាមួយពីការអនុវត្ត នេះតាំងពីដើមឡើយ ហើយអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហុឡិន ក្នុងក្បួននៃពួកសាវ័ក ដប់ពីរនាក់បានគូសបញ្ជាក់ថា ទ្រឹស្តីណាដែលព្យាយាមពន្យល់អំពីការដាក់ កំហិតនោះគឺជា « រឿងមិនពិតដែលគេតែងតែនិយមជឿ » ដែលយើងមិនត្រូវជឿ តាមហេតុនោះទេ ៖ « មិនថាការពន្យល់នោះល្អប៉ុណ្ណានោះទេ ខ្ញុំគិតថា រឿងនោះ ស្ទើរតែទាំងអស់នៅខ្លះចន្លោះ និងបុគ្គលឆ្គង ។ . . . យើងពុំដឹងពីមូលហេតុ ដែលការអនុវត្តនោះ . . . បានកើតឡើងឡើយ » ។^២

ពួកព្យាករី និងប្រធានសាសនាចក្រជាច្រើនរួមទាំង ព្រឹកហាំ យ៉ង់ ផងបានសន្យាថា នឹងមានថ្ងៃមួយដែលនឹងកើតឡើង នៅពេលពួកបុរស ទាំងអស់ដែលសក្តិសមនឹងទទួលបានបព្វជិតភាព ។ ការដឹងពីការសន្យា ទាំងនេះ និងការមើលឃើញនូវសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ពួកបរិសុទ្ធផ្ទៃចុងក្រោយ ស្បែកខ្មៅ នោះថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ទី ២០ « បានទូលអង្វរយ៉ាងយូរ និងដោយស្មោះសរ . . . ទូលសូមព្រះអម្ចាស់នូវ ការណែនាំមកពីព្រះ » ។^៣

វិវេណៈមកពីព្រះ

សេចក្តីណែនាំនេះបានកើតមានដល់ប្រធាន ស្តែនស្ទើរ ដបុលយូ យឹមប៊ីល (១៨៩៥-១៩៨៥) « បន្ទាប់ពីធ្វើការស្នើសុំ និងការអធិស្ឋានដ៏ខ្លាំង នៅក្នុងបន្ទប់ដំបូងនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធដំបូងបំផុត » ។ នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងទៅកាន់ ព្យាករីរបស់ទ្រង់ និងសមាជិកនៃគណៈប្រធានទី មួយ ព្រមទាំងក្បួននៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ថា « ថ្ងៃនៃ

ការសន្យាដ៏យូរ [បាន] កើតឡើង នៅពេលបុរសស្មោះត្រង់ និងសក្តិសមគ្រប់រូបក្នុង សាសនាចក្រអាចទទួលបានបព្វជិតភាពដ៏បរិសុទ្ធ ជាមួយនឹងអំណាចដើម្បីអនុវត្ត សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពនៃព្រះ ហើយរីករាយជាមួយនឹងមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ គាត់នូវគ្រប់ពរជ័យទាំងអស់ដែលកើតឡើងមកពីបព្វជិតភាពនោះ រួមទាំងពរជ័យនៃ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធផងដែរ » ។^៤

នៅក្នុងការប្រកាសអំពីវិវេណៈនេះ គណៈប្រធានទីមួយបានថ្លែងថា « យើង សូមថ្លែងដោយម៉ឺងម៉ាត់ថា ឥឡូវនេះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យប្រាកដទាំងអស់របស់ ទ្រង់នៅទូទាំងផែនដីនេះដឹងពីព្រះទ័យទ្រង់ដែលចង់ឲ្យពួកគេទទួលបានពរជ័យ នោះ » ។^៥

អំឡុងពេលសន្និសីទទៅបន្ទាប់នោះ គណៈប្រធានទីមួយបានរៀបរាប់ពីវិវេណៈ នេះដល់សមាជិកសាសនាចក្រ ដែលបានទទួលយកវាថាជា « ព្រះបន្ទូល និង ព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ » និងគាំទ្រ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ថាជាផ្នែកមួយ នៃបទព្រះគម្ពីរកាណុងដោយឯកច្ឆន្ទ ។

លទ្ធផលនៃវិវេណៈ

ឥទ្ធិពលនៃវិវេណៈនេះគឺអស្ចារ្យយ៉ាងខ្លាំង ។ ព្រះពុំគ្រាន់តែពង្រីកពរជ័យនៃ បព្វជិតភាព និងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់សមាជិកសក្តិសមគ្រប់រូបដោយមិនគិតអំពី ពូជសាសន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ថែមទាំងអនុញ្ញាតឲ្យពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាចត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូបដែលធ្លាប់រស់នៅផងដែរ ។

ជាមួយនឹងវិវេណៈនេះ ឱកាសនានាដើម្បីពង្រីកកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ក៏កើតមានឡើង ហើយសមាជិកភាពបានរីកសុះសាយឡើងនៅក្នុងចំណោមគ្រប់ទាំង សាសន៍ គ្រប់ពូជមនុស្ស គ្រប់ភាសា ហើយនិងគ្រប់ទាំងប្រជាជនជាច្រើន ។

យុវជនម្នាក់បង្រៀនអំឡុងពេលប្រជុំក្បួននៅទីក្រុងប៉ារីស ប្រទេសបារាំង ជាកន្លែងដែលវេជ្ជសាស្ត្រច្រើនមានសមាជិកមកពី ប្រទេសចម្រុះជុំវិញពិភពលោក ។

ការបង្រៀនរបស់សាសនាចក្រ

ដោយសារកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបន្តរីករាលដាលនៅទូទាំងពិភពលោក នោះសមាជិកសាសនាចក្របានរីករាយនឹងសករាជថ្មីនៃសាមគ្គីភាពកាន់តែប្រសើរឡើង ។ នៅពេលសមាជិកសាសនាចក្រមានទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សដទៃទៀតមកពីជាតិសាសន៍ និងវប្បធម៌ជាច្រើនបានកើនឡើង នោះថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្របានគូសបញ្ជាក់អំពីសារៈសំខាន់នៃការស្រឡាញ់ និងភាពរឹងមាំរវាងគ្នានឹងគ្នា ហើយលុបបំបាត់ចោលនូវការរើសអើង និងការប្រកាន់ពូជសាសន៍គ្រប់ប្រភេទ ។

ប្រធាន អិម វ៉ែល បាឡីដ ដែលជាប្រធានស្តីទីនៃក្រុមនៃពួកសាវ័កដំបូងបានបង្រៀនថា « យើងត្រូវឱ្យស្រឡាតូចចិត្តរបស់ព្រះដោយចិត្តអាណិតមេត្តា ហើយលុបបំបាត់នូវការរើសអើងគ្រប់ប្រភេទ រួមទាំងការប្រកាន់ពូជសាសន៍ ភេទ និងសញ្ជាតិ ។ ចូរឱ្យគេនិយាយថា យើងពិតជាជឿថា ពរជ័យនៃដំណឹងល្អដែលបានស្តារឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនេះគឺសម្រាប់កូនចៅគ្រប់រូបរបស់ព្រះ » ។^១ និយាយអំពីគ្រួសារអស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះ ប្រធាន វ៉ែល អិម ណិលសុនបានបង្រៀនថា ៖ « មានតែការយល់ដឹងអំពីភាព

ជាឪពុកនៃព្រះដ៏ពិតប្រាកដ ទើបអាចនាំមកនូវអំណរគុណដ៏ពេញលេញនៃភាពជាបងប្អូននៃមនុស្សពិតប្រាកដ ។ ការយល់ដឹងនោះបំផុសបំណងប្រាថ្នាឱ្យបង្កើតស្ថាននៃការសហការគ្នាជំនួសឱ្យជញ្ជាំងនៃការបែងចែកវណ្ណៈគ្នា » ។^២

ការឆ្ពោះទៅមុខជាមួយគ្នា

ខណៈដែលយើងពុំដឹងរឿងគ្រប់យ៉ាង នោះមានរឿងមួយចំនួនដែលយើងម្នាក់ៗអាចដឹងបាន ។ យើងអាចដឹងថា ព្រះស្រឡាញ់យើង ហើយទ្រង់មានផែនការសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាដើម្បីជួបជុំគ្នាជាគ្រួសារដ៏អស់កល្ប ។ យើងអាចដឹងថានេះគឺជាសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានស្តារឡើងវិញ ហើយថាទ្រង់ដឹកនាំសាសនាចក្រនេះតាមរយៈពួកព្យាកររបស់ទ្រង់ ។ ការមានសាក្សីផ្ទាល់ខ្លួនអំពីសេចក្តីពិតទាំងនេះអាចជួយបាន នៅពេលយើងបន្តឆ្ពោះទៅមុខជាមួយគ្នាឆ្លងកាត់

ឱកាស និងឧបសគ្គនានាដែលយើងនឹងជួបប្រទះនៅតាមផ្លូវដើម្បីប្រែក្លាយជួបជាទ្រង់នោះ (សូមមើល មរ្យណែ ៧:៤៨) ។ ■

កំណត់ចំណាំ

១. សូមមើល «Race and the Priesthood» Gospel Topics គេហទំព័រ [topics.lds.org](https://www.topics.lds.org) ។
២. នៅក្នុង « The Mormons » (កិច្ចសម្ភាសជាមួយ ជេហ្វ្រី អិម ហ្វឡែន ថ្ងៃទី ៤ ខែ មីនា ឆ្នាំ ២០០៦) គេហទំព័រ [pbs.org/mormons/interviews](https://www.pbs.org/mormons/interviews), សូមមើលផងដែរ ជាល្អិតអក អ្នក នៅក្នុង « Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban - Daily Herald ថ្ងៃទី ៥ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៨៨ ទំព័រ ២១ ។
៣. សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ។
៤. សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ។
៥. សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ។
៦. អិម វ៉ែល បាឡីដ « The Trek Continues ! » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៧ ទំព័រ ១០៦ ។
៧. វ៉ែល អិម ណិលសុន « Teach Us Tolerance and Love » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ទំព័រ ៧០ ។

វិវេណៈសម្រាប់ជំនាន់របស់យើង

ការចងចាំរបស់ពួកព្យាការី និងពួកសាវ័កអំពីវិវេណៈឆ្នាំ ១៩៧៨

កំណត់ចំណាំរបស់អ្នកបោះពុម្ពផ្សាយ ៖ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន គឺជាសាវ័កដែលនៅរស់ចុងក្រោយគេដែលបាននៅក្នុងបន្ទប់នោះ ពេលព្រះបានបើកសម្តែងដល់គណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ថា វាដល់ពេលហើយដែលពេជ្ជយុទ្ធនៃបុព្វជិតភាពត្រូវផ្តល់ដល់ពួកសមាជិកដែលសក្តិសមទាំងអស់ដោយមិនប្រកាន់ពូជសាសន៍អ្វីឡើយ ។ នេះគឺជាដំណើររឿងមួយចំនួនមកពីពួកបងប្អូនប្រុសប្អូនស្រីដែលបាននៅទីនោះនាថ្ងៃនោះ ។

ការស្វែងរក

ប្រធាន ស្តែនស៊ើ ដបុលយូ យើមប៊ល (១៨៩៥-១៩៨៥)
ប្រធានទី ១២ នៃសាសនាចក្រ

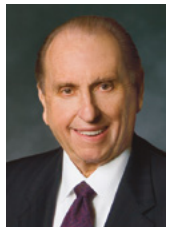
« ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ខ្ញុំបានដើរម្នាក់ឯងដោយមានទឹកចិត្តមាំមួន និងភាពម៉ឺងម៉ាត់ទៅឯបន្ទប់ជាន់លើនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយនៅទីនោះ ខ្ញុំបានថ្វាយព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ និងបានថ្វាយការខិតខំប្រឹងរបស់ខ្ញុំដើម្បីនាំឲ្យកម្មវិធីនេះ

ដើរទៅមុខ ។ ខ្ញុំចង់ធ្វើនូវអ្វីដែល [ព្រះ] សព្វព្រះទ័យ ។ . . .

យើងបានមានបទពិសោធន៍ដ៏រុងរឿងដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា វាដល់ពេលដែលពួកបុរស និងស្ត្រីសក្តិសមទាំងអស់នៅគ្រប់ទីកន្លែងអាចក្លាយជាអ្នកទទួលមរតក និងជាអ្នកទទួលទាននូវពរជ័យដ៏ពេញលេញនៃដំណឹងល្អហើយ ។ ខ្ញុំចង់ឲ្យបងប្អូនដឹងថា ក្នុងនាមជាសាក្សីពិសេសម្នាក់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍នៅជិតទ្រង់ និងព្រះវិហារស្តុក្តីយើងយ៉ាងខ្លាំងកាលខ្ញុំបានទៅបន្ទប់ជាន់លើនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាច្រើនដង ហើយនៅថ្ងៃខ្លះខ្ញុំទៅ ហើយនៅតែឯងជាច្រើនដង ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់ខ្ញុំយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ » ។

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (ឆ្នាំ ២០០៦)
ទំព័រ ២៣៨, ២៣៩ ។

ការអធិស្ឋាន

ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន (១៩២៧-២០១៨)
ប្រធានទី ១៦ នៃសាសនាចក្រ

« នៅពេលរៀបរាប់ការប្រជុំជាមួយគណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមនៃពួកដប់ពីរនាក់យើងបានមានការអធិស្ឋានពិសេសមួយនៅទីអាសនា [នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ] ដែលប្រធាន យើមបលជាអ្នកពោលពាក្យអធិស្ឋាននោះ ។

លោកបានទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់សូមនូវពន្លឺ និងចំណេះដឹងស្តីពីបញ្ហានេះដែលមានលទ្ធផលរីកចម្រើនទាក់ទងនឹងមនុស្សជាច្រើនជំនាន់ ។ វាគឺជាប្រភពមួយនៃការលូងលោមដ៏អស្ចារ្យដល់ពួកបងប្អូនប្រុសដើម្បីស្តាប់ពួកទូលអង្វរដ៏រាបសាររបស់លោក ពោលលោកបានស្វែងរកការណែនាំនៅក្នុងការហៅបម្រើដ៏ឧត្តមរបស់លោក ។ . . .

បន្ទាប់មកគណៈប្រធានទីមួយបានបង្ហាញការដឹងគុណថា វិញ្ញាណនៃភាពសុខសាន្ត និងសាមគ្គីភាពដែលកើតមានឡើងនៅក្នុងការប្រជុំនេះ . . . គឺអស្ចារ្យបំផុតដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ហើយថាវា [គឺជា] ភស្តុតាងថាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យជាមួយនឹងការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកយើង » ។ . . .

. . . វាគឺជាគ្រានៃអំណរ ដ្បិតយើងបានស្តាប់ព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសអំពីការបើកសម្តែងវិវេណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ជំនាន់នេះ » ។

នៅក្នុង ហេដី អេស ស៊ុនតុន *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (ឆ្នាំ ២០១០) ទំព័រ ៣៩៣ ។

ពួកឪកុននៅក្នុងទីក្រុង មែនសុស ប្រទេស ប្រេស៊ីល ចែកសាក្រាម៉ង់ ។ ដោយសារតែវិវិធាន្នាំ ១៩៧៨ នោះអ្នកកាន់បញ្ញតិកភាពដ៏សក្តិសមមកពីសាសន៍ណាក៏អាចបម្រើនៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធបញ្ញតិកភាពបានដែរ ។

វិវិធាន្នាំ:

អែលវេរី ហ្គ្រីស អ័រ ម៉ាកខន់យី (១៩១៥-១៩៨៥)
ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់

« ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់បានចាក់ស្រោចព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើគណៈប្រធានទីមួយ និងពួកដប់ពីរនាក់ ។ . . . វិវិធាន្នាំនេះបានកើតមានដល់ប្រធានសាសនាចក្រ ហើយវាក៏កើតមានដល់បុគ្គលម្នាក់ៗដែល

មានវត្តមាននៅទីនោះផងដែរ ។ មានសមាជិកដប់នាក់នៃក្រុមប្រឹក្សាក្នុងពួកដប់ពីរនាក់ និងបីនាក់ក្នុងគណៈប្រធានទីមួយបាននៅទីនោះប្រជុំគ្នា ។ ជាលទ្ធផលប្រធាន យីមបលបានដឹង ហើយពួកយើងម្នាក់ៗបានដឹង ដោយឯករាជ្យពីបុគ្គលផ្សេងៗតាមរយៈវិវិធាន្នាំដោយផ្ទាល់ និងផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះពួកយើងថា ពេលនេះគឺជាពេលដែលត្រូវពង្រីកដំណឹងល្អ និងពរជ័យទាំងអស់របស់ដំណឹង និងកាតព្វកិច្ចទាំងអស់របស់ដំណឹងល្អ រួមទាំងបញ្ញតិកភាព និងពរជ័យនៃដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យមានដល់អស់គ្រប់ទាំងសាសន៍ វប្បធម៌ និងពូជសាសន៍រួមទាំងពួកស្បែកខ្មៅផងដែរ ។ គ្មានចម្ងល់ចំពោះអ្វីដែលបានកើតឡើង ឬពាក្យពេចន៍ និងសារលិខិតដែលកើតមានឡើងឡើយ » ។

« All Are Alike unto God » (ការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន សាកលវិទ្យាល័យ ព្រីកហ្វ យ៉ង់ ថ្ងៃទី ១៨ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៧៨) ទំព័រ ៤ គេហទំព័រ speeches.byu.edu ។

ការធានាអះអាង

ប្រធាន ហ្គ្រីស ប៊ី ហ៊ីងគ្លី (១៩១០-២០០៨)
ប្រធានទី ១៥ នៃសាសនាចក្រ

« វាគឺជាបរិយាកាសដ៏សក្តិសិទ្ធិ និងបរិសុទ្ធមួយនៅក្នុងបន្ទប់នោះ ។ សម្រាប់ខ្ញុំ វាមានអារម្មណ៍ដូចជាទ្វារមួយបានបើកចំហររវាងបណ្តឹងស្ថានសួគ៌ និងព្យាករណ៍ព្រមទាំងបងប្អូនប្រុសរបស់លោកដែលបានលុតជង្គង់ចុះអង្វរសុំ ។

ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបាននៅទីនោះ ។ ហើយដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះវាបានកើតឡើងដល់ព្យាករណ៍ថា មានការអះអាងមួយអំពីរឿងដែលលោកបានអធិស្ឋានសុំនោះថាជាការណែនាំត្រឹមត្រូវ ថាពេលវេលាបានមកដល់ហើយ ហើយថាឥឡូវនេះ ពរជ័យដ៏មហិមាដែលបញ្ញតិកភាពត្រូវពង្រីកដល់បុរសដ៏សក្តិសមគ្រប់រូបនៅគ្រប់ទីកន្លែង ដោយមិនគិតពីពូជអំបូរឡើយ ។

ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បុរសគ្រប់រូបដែលនៅក្នុងរង្វង់នោះបានដឹងរឿងនោះដូចគ្នា ។ . . .

. . . បន្ទាប់ពីពេលនោះមក ពុំមាននរណាម្នាក់នៃពួកយើងដែលមានវត្តមាននៅក្នុងឱកាសនោះនៅដូចមុនទៀតឡើយ ។ ហើយសាសនាចក្រក៏លែងដូចមុនដែរ » ។

« Priesthood Restoration » *Ensign* ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៨៨ ទំព័រ ៧០ ។

សូមស្តាប់ប្រធាន យីមបល និងប្រធាន ហ៊ីងគ្លី រឿងរ៉ាវពីបទពិសោធន៍ពួកលោកជាមួយវិវិធាន្នាំនេះនៅគេហទំព័រ lds.org/go/061816 ។

ដោយអែលឌើរ អែតវីត ឌុប
ក្នុងពួកចិតសិបនាក់

បានពរតាមគ្រប់របៀប ដែលអាចមាន

របៀបដែលវិវាហៈនេះបានផ្តល់ពរដ៏យល់ខ្ញុំ និងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ព្រមទាំងសាសនាចក្រនៅក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិក ។

កំណត់ចំណាំរបស់អ្នកបោះពុម្ពផ្សាយ ៖ ទោះបីជាបន្ទាប់ពីវិវាហៈឆ្នាំ ១៩៧៨ បានបញ្ចប់ការដាក់កំហិតស្តីពីចាម្នាក់ណាដែលអាចកាន់បញ្ជីពិការភាពបានក្តី ក៏នៅមានសមាជិកជាច្រើននាក់បានព្យាយាមស្វែងរកនូវការយល់ដឹងអំពីមូលហេតុដែលព្រះបានអនុញ្ញាតឲ្យមានការដាក់កំហិតទាំងនោះក៏មានកាំងពីគ្រាដំបូងមកម៉្លេះដែរ ។ នៅក្នុងអត្ថបទនេះអែលឌើរ ឌុប ចែកចាយពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់របស់លោកជាមួយនិងសំណួរនេះ ។

នៅ គ្រាដំបូងដែលខ្ញុំបានឮអំពីការដាក់កំហិតទៅលើពួកស្បែកខ្មៅមិនឲ្យកាន់បញ្ជីពិការភាពនោះគឺជាពេលដែលខ្ញុំកំពុងបម្រើបេសកកម្ម ។ ខ្ញុំបានជ្រមុជ

ទឹកនៅឆ្នាំ ១៩៨៤ បន្ទាប់ពីការដាក់កំហិតនោះបានចប់ទៅហើយ ។ ពីឆ្នាំក្រោយមក ខ្ញុំត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើនៅបេសកកម្មយ៉ូហានណេសស្បើក អាហ្វ្រិកខាងត្បូង ។

អំឡុងពេលចាត់តាំងទៅទីក្រុង បូឡាវ៉េយូ ប្រទេស ស្វីមបាវ៉េ ដៃគូខ្ញុំអែលឌើរ ប្រ្យានស៊ីស ជេក និងខ្ញុំបានទៅជួបបងស្រីមិនសូវសកម្មម្នាក់ ។ ស្វាមីរបស់គាត់គឺជាសាស្ត្រាចារ្យខាងសាសនាម្នាក់នៅព្រះវិហារមួយទៀត ។ ស្វាមីរបស់គាត់បានស្ទូរយើងអំពីមូលហេតុដែលបញ្ជីពិការភាពត្រូវបានដកចេញពីពួកបុរសស្បែកខ្មៅពូជពង្សអាហ្វ្រិក ។ គាត់បាននិយាយរឿងជាច្រើនដែលខ្លាចនាចិត្តខ្ញុំ — ជាម្តាយដែលខ្ញុំពុំធ្លាប់បានឮពីមុនមកសោះ ។ ពេលខ្ញុំបានដើរចេញពីបន្ទប់នោះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ទន់ខ្សោយ និងបាក់ទឹកចិត្តជាខ្លាំង ។

អែលឌើរ ជេក និងខ្ញុំបានជិះកង់របស់យើងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់យើងវិញដោយពុំនិយាយអ្វីមួយម៉ាត់ឡើយ ។ នៅពេលយើងទៅដល់ផ្ទះវិញ គាត់បានមើលមកខ្ញុំ ហើយនិយាយថា « អែលឌើរ ឌុប តើអែលឌើរមានរឿងអ្វី ? មើលទៅអែលឌើរដូចជាមានអ្វីខ្លាចខ្លាច » ។

ខ្ញុំបានតបវិញថា « តើអែលឌើរមិនព្រមដែលគាត់បាននិយាយទេ ? តើរឿងនេះអាចកើតឡើងដោយរបៀបណា ? »

« អែលឌើរ តើអែលឌើរជឿថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញព្រះកាយដល់ក្មេងប្រុសយ៉ូសែបដែរឬទេ ? »

ខ្ញុំបានតបថា « បាទខ្ញុំជឿ ។ ប៉ុន្តែ តើរឿងនោះទាក់ទងអ្វីនឹងចំណុចនេះ ? »

អែលឌើរ ជេក បានឆ្លើយថា « វាទាក់ទងនឹងអ្វីៗទាំងអស់ ។ យើងជឿលើវិវរណៈ មែនទេ ? »

ខ្ញុំបានគិតអំពីពាក្យសម្តីរបស់គាត់ និងអ្វីដែលសាស្ត្រាចារ្យនោះបាននិយាយ ។ នាយប់នោះ ខ្ញុំបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើងកណ្តាលអាធ្រាត ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍រីករាយ និងសុខសាន្ត ។

ចម្លើយចំពោះគ្រប់សំណួរនៃដំណឹងល្អចងក្លាប់ត្រឡប់ទៅកម្រិតដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨២០ ។ ដោយដឹងថា ព្រះវរបិតាស្តី និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញព្រះកាយដល់យ៉ូសែប ស្ទីវ នោះមានន័យថា លោកគឺជាព្យាករីហើយថានេះគឺជាសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ប្រសិនបើព្រះវរបិតាស្តី និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញព្រះកាយដល់ក្មេងប្រុសយ៉ូសែប នោះគោលការណ៍និងសំណួរទាំងអស់នៃដំណឹងល្អកើតឡើងតាមរឿងរបស់វា ។ នេះជាសាសនាចក្រមួយនៃវិវរណៈ ហើយព្រះអម្ចាស់បើកសម្តែងដំណើរការមួយចំនួនតាមពេលវេលាជាក់លាក់ដល់ពួកអ្នកបម្រើ ពួកព្យាករីរបស់ទ្រង់ ហើយនោះជាអ្វីដែលនាំភាពសុខសាន្តមកឲ្យខ្ញុំ ។

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមលោតចុះលោតឡើង ហើយដាស់ដៃគូរបស់ខ្ញុំដោយប្រែសម្រួលថា « ពិតមែនហើយ ពិតមែនហើយ ! អែលឌើរ ជេក អែលឌើរនិយាយត្រូវហើយ ! ព្រះវរបិតាស្តី និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញព្រះកាយដល់យ៉ូសែប ស្ទីវ ! នេះគឺជាសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ! »

ការបញ្ចប់ការដាក់កំហិតនេះគឺជាពរជ័យមួយដល់សមាជិកទាំងឡាយទូទាំងទ្វីបអាហ្វ្រិក ។ បញ្ជីឈ្មោះបានផ្តល់ពរជ័យដល់ខ្ញុំ និងគ្រួសារខ្ញុំតាមគ្រប់របៀបដែលអាចមាន ។ វាគឺជាកម្លាំងមួយដ៏រឹងមាំចំពោះខ្ញុំដើម្បីមានពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

យុវីយចូលរួមព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុង ប្រេស្តន ប្រទេសអង់គ្លេស ។ បន្ទាប់ពីវិវរណៈឆ្នាំ ១៩៧៨ ពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលធ្លាប់បានសេរីនៅលើផែនដីនេះ ។

ជាពរជ័យនៃការដឹងថា យើងនឹងរស់នៅជាមួយគ្នាជាក្រុមគ្រួសារសម្រាប់ពេលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

ការទទួលបានបញ្ជីឈ្មោះបានផ្តល់ពរជ័យដល់ទ្វីបអាហ្វ្រិក ។ ប្រជាជននៅទីនេះមានចិត្តរីករាយ និងភាពវិជ្ជមានក្នុងជីវិតរួចទៅហើយ ប៉ុន្តែដំណឹងល្អបានបន្ថែមភាពរីករាយបន្ថែមទៀតដល់ពួកគេ ។ ក្រុមគ្រួសារមានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិក ។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានមើលឃើញថាជាពរជ័យដ៏មហិមាមួយ ។ សាសនាចក្រកំពុងរីកចម្រើនយ៉ាងលឿននៅទីនេះ ។ សមាជិកនៅទីនេះស្តាប់តាមព្រះទ័យរបស់ព្រះ ហើយយើងបានទៅ និងធ្វើតាមព្រះទ័យទ្រង់ ។ ការណ៍នេះបានផ្តល់ពរជ័យដល់សមាជិកជាច្រើន ។ នៅគ្រាដែលតំបន់មួយចំនួននៅក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិកមានមនុស្ស ៩០ ភាគរយគ្មានការងារធ្វើ នោះសមាជិករបស់យើងហាក់ដូចជាមានសភាពធម្មតាដោយសារពួកយើងមានភាពខ្លួនទីពឹងខ្លួន ។ បញ្ជីឈ្មោះ និងការណែនាំមកពីថ្នាក់ដឹកនាំបញ្ជីឈ្មោះបានផ្តល់ពរជ័យដល់ពួកយើង ។

ខ្ញុំមានអំណរគុណចំពោះព្រះវរបិតាស្តី និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសម្រាប់ឱកាសដើម្បីកាន់បញ្ជីឈ្មោះ សម្រាប់ពរជ័យដែលបញ្ជីឈ្មោះមាននៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ និងរបៀបដែលបញ្ជីឈ្មោះបានផ្តល់ពរដល់សមាជិកនៅទូទាំងទ្វីបអាហ្វ្រិក ។ ■

អែលឌើរ អ៊ីតឌីឌ ឌុប បានកើតនៅក្នុងប្រទេសស្វីសបាវ៉េ ហើយលោក និងភរិយាលោក ណៅមី មានកូនប្អូននាក់ ។

បញ្ជីតភាពត្រូវកាន់ ដោយ ការគោរពដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់

ដោយ ធាតុត អាខា

របៀបដែលវិវេណៈឆ្នាំ ១៩៧៨ បានផ្តល់ពរដ៏យល់ខ្ញុំ និងគ្រួសារ
របស់ខ្ញុំ ។

កំណត់ចំណាំរបស់អ្នកបោះពុម្ពផ្សាយ ៖ ឥទ្ធិពលនៃវិវេណៈនេះបានមានហួសពីការផ្តល់
ការតែងតាំងបញ្ជីតភាពដល់បុរសដែលសក្តិសមគ្រប់ពូជសាសន៍ទាំងអស់ទៅទៀត ។
វាបានផ្តល់ពរដ៏យល់ខ្ញុំនៃបញ្ជីតភាពដល់មនុស្សទាំងអស់ រួមទាំងឯកសិទ្ធិ និង
កាតព្វកិច្ចនៃពិសិទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសញ្ញានានាផងដែរ ។ ធាតុត
អាខា ដែលជាសមាជិកសាសនាចក្រមុននៅក្នុងប្រទេសហ្គាណា ពិភាក្សាអំពីរបៀប
នានាដែលវិវេណៈនេះបានផ្តល់ពរដល់គ្រួសារគាត់ទាំងមូល រួមទាំងបានឃើញការបង្កើត
សាសនាចក្រជាផ្លូវការនៅទ្វីបអាហ្វ្រិក ការមានអ្នកកាន់បញ្ជីតភាពនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់
ហើយបានផ្សារភ្ជាប់ជាគ្រូគ្រូសារនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ខ្ញុំបានពូជពីសាសនាចក្រដំបូង កាលម្តាយខ្ញុំបាន
ចូលរួមក្នុងក្រុមរបស់បងប្រុស យ៉ូសែប ដុប័លយូ ប៊ី
ចនសុន ក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៨ ។^១ ខ្ញុំមានអាយុប្រហែល ១០
ឆ្នាំ ។ មុខជំនួញរបស់ឪពុកខ្ញុំបានធ្លាក់ចុះដោយសារតែ
ការបះបោរនាឆ្នាំ ១៩៦៦ ហើយគ្រួសាររបស់ខ្ញុំបានឆ្លង
កាត់គ្រាដ៏លំបាកមួយ ។ ដូច្នេះម្តាយរបស់ខ្ញុំបានគិតថា

វាជាការឆ្លាតវៃដើម្បីស្វែងរកជំនួយខាងវិញ្ញាណ ។

ពីមុនវិវេណៈក្នុងឆ្នាំ ១៩៧៨ នោះសាសនាចក្រគ្មានជាផ្លូវការឡើយ
ដោយសារបញ្ជីតភាពពុំទាន់ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដល់ពួកស្បែកខ្មៅនៅឡើយ ។
បន្ទាប់ពីវិវេណៈនោះមក សាសនាចក្រអាចបង្កើតឡើងដោយមានសិទ្ធិអំណាច
បញ្ជីតភាព ។ ខ្ញុំបានជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៩ ។^២

ស្វាមីរបស់ខ្ញុំចំណាយពេលអស់ពីរឆ្នាំក្នុងការសិក្សា — ហើយជាមួយនឹង
ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាបន្តិចបន្តួច — ដើម្បីចូលជាសមាជិកសាសនាចក្រ ។
ទីបំផុតគាត់បានជ្រមុជទឹកនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៨០ បន្ទាប់មកគាត់បានទទួល
បញ្ជីតភាព ។ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សដែលមានចិត្តស្ងប់ខ្លាំង រហូតដល់
សមាជិកគ្រួសាររបស់គាត់សឹងពុំជឿលើការផ្លាស់ប្តូរដ៏ខ្លាំងរបស់គាត់ ។ គាត់

បានប្រយ័ត្នប្រយែងជាមួយបញ្ជីតភាពដែលគាត់បានកាន់ ហើយគាត់ក៏ធ្វើ
ឲ្យប្រាកដផងដែរថា គាត់កំពុងធ្វើកិច្ចការត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់
ជានិច្ច ។ គាត់និយាយថា ប្រសិនបើគ្មានបញ្ជីតភាពទេនោះគាត់ប្រហែលជា
ទៅស្វែងរកកិត្តិយស និងសិរីល្អរបស់មនុស្សជាក់ជាពុំខាន ។ ប៉ុន្តែជាមួយនឹង
បញ្ជីតភាព គាត់បានដឹងថា រឿងដែលសំខាន់បំផុតនោះគឺ អាពាហ៍ពិពាហ៍
របស់អ្នក គេហដ្ឋានរបស់អ្នក ក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក និងការបម្រើដល់
មនុស្សដទៃ ។

នៅក្នុងប្រពៃណីប្រទេសរបស់យើង ប្រសិនបើអ្នកគឺជាឪពុក នោះអ្វីដែល
អ្នកនិយាយត្រូវតែកើតឡើង ។ ប៉ុន្តែយើងមិនប្រើប្រាស់បញ្ជីតភាពតាមរបៀប
នោះទេ ។ យើងអង្គុយជាមួយគ្នានៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាគ្រួសារ ។ ពួកឪពុកជួយ
ភរិយា និងកូនៗរបស់ពួកគាត់ឲ្យយល់ថា អ្វីដែលគាត់កំពុងបង្រៀនដល់ពួកគេ
គឺត្រឹមត្រូវ ។

ពួកបុរសដែលជាសមាជិកសាសនាចក្របម្រើភរិយារបស់ពួកគេ ជាជាងឲ្យ
ភរិយាពួកគេបម្រើខ្លួន ។ ការណ៍នេះនាំឲ្យពួកគេមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងមាន
ភាពសុខសាន្តជាមួយគ្នា ។

នៅពេលដំបូងដែលខ្ញុំបានឃើញគាត់ប្រសិទ្ធពរសាក្រាម៉ង់គឺនៅអំឡុងពេល
« ការដាក់កំហិត » ដោយសារយើងបានធ្វើការប្រជុំសាក្រាម៉ង់របស់យើងនៅ
ក្នុងផ្ទះរបស់យើងផ្ទាល់ ។^៣ យើងមានអារម្មណ៍អស្ចារ្យយ៉ាងខ្លាំង ពេលគាត់

បានកាន់បញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍នោះ ។ គ្មាននរណាម្នាក់មកផ្ទះរបស់យើងដើម្បីប្រសិទ្ធពរសាស្ត្រម៉ែងសម្រាប់យើងឡើយ គឺគាត់ជាអ្នកធ្វើពិធីនោះ ។ វាពិតជាពិសេសណាស់ ហើយយើងចូលចិត្តរឿងនោះ ។

ពេលដំបូងដែលខ្ញុំបានអានអត្ថបទស្តីពីការពុំអនុញ្ញាតឲ្យពួកស្បែកខ្មៅកាន់បញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍ដាក់កំហិតនោះ គឺជាពេលដែលអត្ថបទនៃពួកប្រឆាំងនឹងពួកមរមនបានចាប់ផ្តើមរីកសុះសាយជាសាធារណៈ ។ វាពុំរំខានចិត្តខ្ញុំខ្លាំងទេ ដោយសារខ្ញុំដឹងថា សាសនាចក្រនេះពិត ។ យើងត្រូវបានបង្រៀនមិនឲ្យពឹងផ្អែកលើនរណាម្នាក់ឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវផ្តោតជីវិតរបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដង្វាយធូនរបស់ទ្រង់ ។ នោះជាអ្វីដែលលេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំផ្តោតទៅលើ ។

នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៦ យើងបានទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធយុំហ្វាណែសស្បែក អាហ្វ្រិកខាងត្បូង ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រើបជាពិសេសពេលខ្ញុំបានឮថា កូនដំបូងរបស់យើងជាកូនប្រុសដែលបានស្លាប់បន្ទាប់ពីកើតបានពីបីថ្ងៃនោះនឹងត្រូវផ្សារភ្ជាប់ជាមួយពួកយើង ។ ខ្ញុំបានគិតថា គាត់បានស្លាប់ ហើយទៅបាត់រហូតហើយ ទោះជាខ្ញុំបានដឹងថា គាត់គ្មានបាត់ ។ ប៉ុន្តែកាលដែលយើងបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងគាត់នាពេលនោះគឺជាបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណមួយដែលខ្ញុំនឹងពុំភ្លេចឡើយ ។

ដូច្នេះពេលគេសួរខ្ញុំថា តើពួកយើងមានកូនប៉ុន្មាននាក់ នោះខ្ញុំប្រាប់ពួកគេថា យើងមានកូនប្រាំបីនាក់ ។ ពួកគេបានសួរថា « ប្រាំបីនាក់យ៉ាងម៉េចទៅ ? » ខ្ញុំនិយាយថា « ចាស់ កូនច្បងរបស់យើងកំពុងរង់ចាំយើង ដូច្នេះវាស្រេចលើយើងដើម្បីគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយរស់នៅតាមបទបញ្ញត្តិទាំងនោះដើម្បីឲ្យយើងអាចត្រឡប់ទៅវិញ ហើយរស់នៅរួមគ្នាជាគ្រួសារមួយ » ។

បញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍របស់ព្រះ ។ ខ្ញុំបានទទួលពរជាច្រើនមកពីបញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រីករាយ និងលើកស្ទួយជានិច្ច នៅពេលកូនៗសូមការប្រសិទ្ធពរនៃបញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍ពីឪពុករបស់ពួកគេ ។ ដូច្នេះខ្ញុំដឹងថា ពួកគេទុកចិត្តគាត់ ហើយពួកគេទុកចិត្តថា ព្រះវរបិតាស្នើធ្វើការតាមរយៈឪពុករបស់ពួកគេដែលកាន់បញ្ចេញនិយមន័យនោះ ។ យើងកាន់បញ្ចេញនិយមន័យដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង ។ ឥឡូវនេះកូនប្រុសបីនាក់របស់ពួកយើងបានរៀបការរួច ហើយពួកគេកំពុងប្រើប្រាស់បញ្ចេញនិយមន័យនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។

ខ្ញុំដឹងថា បញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍គឺពិត ដោយសារវាគឺជាអំណាចរបស់ព្រះ ហើយវាជាអំណាចដ៏រស់រវើកមួយ ដោយសារព្រះវរបិតាស្នើមានព្រះជន្មរស់នៅ ។ ទ្រង់បានប្រទានអំណាចនោះមួយចំណែកឲ្យពួកបុរសរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី ។ យើងជាស្ត្រីមានចំណែកមួយនៅក្នុងបញ្ចេញនិយមន័យនោះ ។ ខ្ញុំបានកាន់វា

ដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បញ្ចេញនិយមន័យនៃគោលការណ៍បានជួយគ្រួសាររបស់យើងហើយវាបន្តធ្វើដូច្នោះ ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅ សេនត្រល វិធីន ប្រទេស ហ្គាណា ។

កំណត់ចំណាំ

១. នៅពាក់កណ្តាលទសវត្សរ៍ឆ្នាំ ១៩៦០ នៅក្នុងប្រទេសហ្គាណា យ៉ូសែប វិល្លាម ប៊ីលី ចនសុន បានទទួលព្រះគម្ពីរមរមន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា និង មុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមាជាច្រើនក្បាល ហើយបានទទួលអារម្មណ៍ដ៏រួញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីស្ថាបនាក្រុមជំនុំសាសនាចក្រនៅផ្លូវការឡើង ។
២. ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវបានចាត់ឲ្យទៅប្រទេសហ្គាណាជាផ្លូវការដំបូងនៅក្នុងខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ។
៣. នៅថ្ងៃទី ១៤ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៨៩ រាជរដ្ឋាភិបាលប្រទេសហ្គាណាបានបណ្តេញពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាចេញ ហើយបិទសាសនាចក្រ ប៉ុន្តែបានអនុញ្ញាតឲ្យសមាជិកធ្វើពិធីផ្សេងៗនៅតាមគេហដ្ឋានរបស់ពួកគេ ។ ដប់ប្រាំបីខែក្រោយមករដ្ឋាភិបាលបានបង្ហាញការពេញចិត្តដោយសារសាសនាចក្របង្រៀនសមាជិកឲ្យគោរពប្រតិបត្តិតាមច្បាប់រដ្ឋាភិបាល និងជំរុញឲ្យមានសុខុមាលភាពសាសនា ហើយនៅថ្ងៃទី ១ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩០ ប្រទេសហ្គាណាបានអនុម័តឲ្យសាសនាចក្របន្តសកម្មភាពឡើងវិញ ។

ស្វែងរកបន្ថែមទៀតនៅលើអ៊ិនធើណែត

- សម្រាប់ការមើលឲ្យបានល្អិតល្អន់ សូមអានសំណេរប្រធានបទដំណឹងល្អ « Race and the Priesthood » នៅគេហទំព័រ topics.lds.org ។
- សូមអានបទពិសោធន៍ដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់ពួកសមាជិកស្បែកខ្មៅមួយចំនួនដែលដំណើររឿងផ្ទាល់របស់ពួកគេបង្ហាញពីរបៀបដែលវិវរណៈឆ្នាំ ១៩៧៨ បានជះឥទ្ធិពលដល់ជីវិត និងការប្រែចិត្តជឿរបស់ពួកគេ ៖
 - ធាឡុត និងវិល្លាម អាខ្វា (ប្រទេសហ្គាណា), ហេលវីស៊ីអូ និង រូដា ម៉ាទីន (ប្រទេសប្រេស៊ីល) , ព្រមទាំងយ៉ូសែប និង ជូ ហ្វ្រីមែន (ស. វ. អា.) នៅក្នុង « Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2 » នៅគេហទំព័រ lds.org/go/061820a ។
 - ចច វិកហូត (ប្រទេសអង់គ្លេស) នៅក្នុង « I Will Take It in Faith » នៅគេហទំព័រ lds.org/go/061820b ។
 - វិចទ័រ នូហ្គីន (ប្រទេសបារាំង) នៅក្នុង « It Was the Truth! » នៅគេហទំព័រ lds.org/go/061820c ។
- សូមមើលកាសែតរូបភាព និងវីដេអូរបស់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដំបូងទៅកាន់ប្រទេសអាហ្វ្រិកខាងលិច ដែលរកបានមនុស្សរាប់រយនាក់ដែលបានជ្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រុជីវិតនៅគេហទំព័រ lds.org/go/061820f ។

តម្លៃពលរបស់ឪពុកសុចរិត

តាមរយៈការពឹងផ្អែកទៅលើអ្នកដើរតួជាឪពុក
សុចរិត និងព្រះវរបិតាស្នាក់របស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានរៀន
ពីអត្ថន័យដ៏ពិតនៃភាពជាឪពុក ។

ដោយ មេហ្គាន វ៉ែន

កាលធីដឹងក្តីឡើង ខ្ញុំគ្មានឪពុកនៅលើផែនដីនេះនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ ដើម្បីធ្វើឲ្យខ្ញុំស្គាល់ប្រភេទនៃ
សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះវរបិតាស្នាក់មានសម្រាប់ខ្ញុំឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំបានសង្កេតមើលបុរស
ដទៃទៀតដែលបានបង្ហាញនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ និងគំរូនានាអំពីភាពជាឪពុកពិតប្រាកដ ។
ប្រធាន ផែមស៍ អ៊ី ហ្វាស្ត (១៩២០-២០០៧) ទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធានទីមួយបានបង្រៀនថា « ភាពជាឪពុក
ដ៏ថ្លៃថ្នូរផ្តល់ដល់យើងនូវគំនិតមួយចំនួនតូចអំពីលក្ខណៈនៃភាពជាព្រះរបស់ព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌របស់
យើង » ។^១ តាមរយៈគំរូរបស់អ្នកដើរតួជាឪពុកជាច្រើន រួមទាំងសមាជិកគ្រួសារ ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ បុរស
សុចរិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ រួមទាំងគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះដ៏ឧស្សាហ៍ព្យាយាមផងដែរ ខ្ញុំបានរៀនអំពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់
ព្រះវរបិតាស្នាក់ និងលក្ខណៈដ៏ថ្លៃថ្នូររបស់ឪពុកនៅលើផែនដីនេះអាចអភិវឌ្ឍបានដើម្បីធ្វើតាមគំរូរបស់ទ្រង់ ។ នៅទីបំផុត
ខ្ញុំអាចបង្វែរការយល់ចាប់ផ្តើមខ្ញុំមានដែលបណ្តាលមកពីការខ្វះខាតនៅលើផែនដីនេះ ឲ្យទៅជាមានសេចក្តីរីករាយទៅលើ
ទំនាក់ទំនងដ៏ជិតស្និទ្ធដែលខ្ញុំអាចអភិវឌ្ឍជាមួយព្រះវរបិតាស្នាក់ ។

ខ្ជាប់ខ្ជួន និងជួយជ្រោមជ្រែង

ព្រះវរបិតាគង់នៅស្ថានសួគ៌របស់យើងគឺពុំប្រែប្រួលឡើយ ។ យើងបានអានថា ទ្រង់ « នៅតែដដែលទោះពីថ្ងៃម្សិល
ថ្ងៃនេះ និងរហូតទៅ » (មរមន ៩:៩) ។ ខ្ញុំបានសង្កេតមើលឪពុកនៅលើផែនដីដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ធ្វើតាមគំរូរបស់
ព្រះវរបិតាស្នាក់អំពីការពុំចេះងាករេ ។ ឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរម្នាក់គឺពិតស្មោះត្រង់ចំពោះពាក្យសម្តីរបស់គាត់នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការ
ទាំងអស់ ។ គាត់យល់ថា ការជួយកូនរបស់គាត់ដោយខ្ជាប់ខ្ជួនឲ្យទទួលបានអារម្មណ៍ថា មានសុវត្ថិភាព និងមានគេ
ស្រឡាញ់ ហើយគាត់ត្រូវមានវត្តមានទាំងក្នុងគ្រាដែលមានវិបត្តិ និងអំណរ ។

រូបភាពសម្លេងនិងព្រះម្ចាស់ស្រីម្នាក់ និងកូនស្រីដោយ ចេស៊ី វីន

ព្រះវិបាកស្ថិតិរបស់យើងក៏យល់អំពីប្រភេទនៃការខិតខំដែលតម្រូវឲ្យមាន ដើម្បី មានភាពសក្តិសមរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចជាមួយទ្រង់វិញ ។ ទ្រង់ស្គាល់ឈ្មោះយើង ម្នាក់ៗ ហើយទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យយើងមានឧបសគ្គដើម្បីបន្តទ្រង់យើង ។ ឪពុកនៅលើ ផែនដីដ៏ថ្លៃថ្នូរក៏អនុញ្ញាតឲ្យកូនៗរបស់គាត់មានការពុះពារយូរៗម្តង ដោយសារគាត់ ដឹងថា ឧបសគ្គទាំងនោះនាំមកនូវឱកាសរីកចម្រើន ។

ស្វាមីរបស់ខ្ញុំគឺជាសិល្បៈការគុណយ៉ាងស្អាតជំនាញម្នាក់ ។ ឪពុករបស់គាត់បាន បង្រៀនគាត់ ហើយជាញឹកញយគាត់ប្រាប់ថា ឪពុករបស់គាត់តឹងរឹងនឹងគាត់ជាងកូន សិស្សផ្សេងៗទៀត ។ ការលត់ដំខ្លួនរបស់ឪពុកគាត់បានពង្រឹងដល់គាត់ និងជួយ គាត់ឲ្យរីកចម្រើនកាន់តែលឿន ។ ដូចជាព្រះវិបាកស្ថិតិរបស់យើងដែរ ឪពុកនៅលើ ផែនដីដ៏ថ្លៃថ្នូរលើកទឹកចិត្តកូនៗរបស់ខ្លួន ឲ្យធ្វើឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ដោយផ្តល់កម្លាំង សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការជួយជ្រោមជ្រែង ។

« កិច្ចការគ្មានទីបញ្ចប់ »

កិច្ចការរបស់ព្រះវិបាកស្ថិតិយើងគឺអស់កល្ប និងគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ (សូមមើល អាលម៉ា ១២:២៥-៣៣) ។ នៅក្នុងរបៀបដូចគ្នានោះ កិច្ចការរបស់ ឪពុកនៅលើផែនដីដ៏ថ្លៃថ្នូរនេះក៏គ្មានទីបញ្ចប់ផងដែរ ។ ឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរធ្វើកិច្ចការ យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយព្យាយាមស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត ។ ពួកគាត់ពិតស្មោះត្រង់ក្នុង ការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិព្រះ ។ ពួកគាត់ទុកចំណាប់អារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនមួយអន្លើ សម្រាប់សេចក្តីល្អដល់គ្រួសាររបស់ពួកគាត់ ។ នៅក្នុង « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាស ដល់ពិភពលោក » ព្យាករន៍របស់បង្រៀនថា « តាមការរៀបចំដ៏ទេវភាពនេះ ឪពុកត្រូវបានចាត់ឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ខ្លួន ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សេចក្តីសុចរិត ហើយមានការកិច្ចការផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីត្រូវការក្នុងជីវិត ព្រម ទាំងការពារក្រុមគ្រួសារខ្លួនផង » ។^{២០} កិច្ចការនេះពុំគ្រាន់តែជាការពារខាង រូបកាយប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ជាការពារខាងវិញ្ញាណផងដែរ ។ ឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរដឹកនាំ តាមរយៈគំរូ ហើយផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការទូន្មានដល់កូនៗរបស់ពួកគាត់ ។ ពួកគាត់ក៏ព្រមានទាស់នឹងគ្រោះថ្នាក់ខាងវិញ្ញាណ នៅពេលចាំបាច់ ។

រចនាសម្ព័ន្ធរបស់គ្រួសារដ៏មានឥទ្ធិពល

នៅក្នុងអត្ថបទ *New York Times* « The Stories That Bind Us » របស់លោក ហ្វ្រីស ហ្វៀលី ផ្តល់នូវទស្សនវិស័យនៃការសិក្សានានាទាក់ទងនឹង ការធ្វើឲ្យគ្រួសារមានភាពយ៉ាប់យឺន ។ នៅក្នុងការសិក្សាទាំងនេះ អ្នកចិត្តវិទ្យា បានរកឃើញថា កូនៗដែលបង្ហាញនូវភាពរឹងប៉ឹងដ៏អស្ចារ្យ គឺជាក្មេងដែលបានជួប នឹងរចនាសម្ព័ន្ធរបស់គ្រួសារដ៏មានឥទ្ធិពល ដែលបានជួយពួកគេឲ្យទទួលបានអារម្មណ៍ ថា ពួកគេជាចំណែកនៃអ្វីមួយដែលធំជាងនោះ ។ ហ្វៀលីបានថ្លែងថា « ប្រសិនបើ អ្នកចង់បានគ្រួសារមួយដ៏រីករាយ សូមបង្កើត បន្តទ្រង់ និងប្រាប់ឡើងវិញនូវគ្រា វិជ្ជមាននានារបស់គ្រួសារអ្នក និងសមត្ថភាពរបស់អ្នកដើម្បីធ្វើឲ្យបានប្រសើរ ឡើងវិញពីគ្រាដ៏លំបាកនានា ។ ទង្វើបែបនោះអាចបង្កើននូវភាពពិសេសនានា

ដែលគ្រួសាររបស់អ្នកនឹងជោគជ័យអស់ជាច្រើនជំនាន់បន្តបន្ទាប់ទៀត » ។^{២១}

គំរូនេះអាចឃើញនៅក្នុង ម៉ូសេ ១ ។ ម៉ូសេមានអំណាចដោយសារចំណេះ របស់លោកអំពីផែនការរបស់ព្រះ និងអត្តសញ្ញាណនៃភាពជាព្រះរបស់លោក ផ្ទាល់ ។ ពេលសាកាំងបានមកល្អរុងរឿង ម៉ូសេបានឆ្លើយតបយ៉ាងមុតមាំថា « តើអ្នកជានរណា ? ដ្បិតមើលចុះ ខ្ញុំជាបុត្រនៃព្រះនៅក្នុងរូបដូចជាព្រះរាជបុត្រា បង្កើតតែមួយរបស់ទ្រង់ ហើយចុះតើសិរីល្អរបស់អ្នកនៅឯណា ដែលគួរឲ្យខ្ញុំថ្វាយ បង្គំ ? » (ម៉ូសេ ១:១៣) ។ បន្ទាប់មកម៉ូសេ ថែមទាំងមានចិត្តក្លាហានបញ្ជាឲ្យ សាកាំងចាកចេញទៀតផង ។

ឪពុកនៅលើផែនដីដ៏ថ្លៃថ្នូរផ្តល់អំណាចដល់កូនៗរបស់ពួកគាត់ តាមរយៈ ការព្រួយបារម្ភអំពីអត្តសញ្ញាណនៃភាពជាព្រះរបស់ពួកគេ ក្នុងនាមជាបុត្រខាង វិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។ ពួកគាត់ជួយស្ថាបនាគ្រួសាររឹងប៉ឹងមួយ តាមរយៈគំរូល្អរបស់ ខ្លួន ហើយប្រាកដថា កូនៗរបស់គាត់បានចូលរួមចំណែកនៅក្នុងការស្ថាបនានោះ ។ ការណ៍នេះផ្តល់ស្មារតីមួយនៃគោលបំណងដ៏រឹងប៉ឹង និងទំនុកចិត្តដើម្បីមានជ័យជម្នះ ដល់កូនៗរបស់ពួកគាត់ ។

ការស្វែងរកស្វាមីដ៏ថ្លៃថ្នូរ

កាលខ្ញុំកំពុងនៅដើរលេងជាកូ ខ្ញុំបានស្វែងរកដៃគូអស់កល្បជានិច្ចដែលនឹងធ្វើ ជាឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរ ។ ចាប់តាំងពីខ្ញុំធំដឹងក្តីឡើងដោយគ្មានគំរូនោះនៅក្នុងកុមារភាព របស់ខ្ញុំ នោះវាកាន់តែពិបាកសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការដឹងនូវបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់ដែល ឪពុកនៅលើផែនដីដ៏ថ្លៃថ្នូរត្រូវតែមាន ។ ខ្ញុំមានការខកចិត្តដែលពេលលោកអយ្យកោ របស់ខ្ញុំពុំបានផ្តល់ការណែនាំលម្អិតច្រើនអំពីបុគ្គលដែលព្រះវិបាកស្ថិតិចង់ឲ្យខ្ញុំរៀប អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយឡើយ ។ ពរនោះគ្រាន់តែប្រាប់ថា ខ្ញុំត្រូវស្វែងរកនរណា ម្នាក់ដែលអាចនាំខ្ញុំទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ប៉ុន្តែទោះបីវាជាការណែនាំដ៏សាមញ្ញក្តី ក៏វាហាក់ដូចជាមានការលំបាកផងដែរ ។ ទោះបីជាខ្ញុំមានបទពិសោធន៍វិជ្ជមានមួយ ចំនួននៃការដើរលេងជាកូ ជាញឹកញយខ្ញុំបានបារម្ភថា គ្មានបុរសដែលមានលក្ខណៈ បែបនោះពិតប្រាកដឡើយ ឬខ្ញុំត្រូវរងទុក្ខដោយការសាកល្បងស្វែងរកស្វាមីនេះ ដោយគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ ។

ទោះបីជាបទពិសោធន៍ពីមុនធ្វើឲ្យខ្ញុំមានការចប់បារម្ភក្តី ខ្ញុំបានបន្តអធិស្ឋាន ស្វែងរកស្វាមីដែលនឹងធ្វើជាឪពុកសុចរិតសម្រាប់កូនៗរបស់ខ្ញុំ ដែលនឹងស្រឡាញ់ ពួកគេ ហើយបន្តមានវត្តមាននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ដូចជាម្តាយដ៏ស្មោះត្រង់ របស់ខ្ញុំផងដែរ ខ្ញុំបានដឹងថា ទោះបីមានរឿងអ្វីកើតឡើងក្តី ខ្ញុំនឹងអាចពឹងផ្អែកលើ ព្រះវិបាកស្ថិតិរបស់ខ្ញុំសម្រាប់ការជួយជ្រោមជ្រែង ។

ដោយក្តីក្លាហាន និងក្តីរីករាយ ខ្ញុំបានទទួលចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់ ខ្ញុំនៅចំណាត់ការដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះវិបាកស្ថិតិ ។ វាគឺជាការព្យាបាលដល់ ខ្ញុំ ដើម្បីសង្កេតមើលគំរូនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ស្វាមីខ្ញុំអំពីលក្ខណៈដែលឪពុក ម្នាក់គួរមាន ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណដែលគាត់ធ្វើតាមគំរូដែលបានផ្តល់ជាគំរូដោយ ពួកព្យាករី និងពួកសាវ័ក ហើយថា គាត់ជ្រើសរើសដើម្បីរីករាយ និងស្រឡាញ់ខ្ញុំ

រូបភាពដែលលាបដោយថ្នាំទឹកពណ៌ ដោយអ្នកនិពន្ធអំពីស្វាមី និងកូនស្រីរបស់គាត់ ។ គាត់ត្រូវបានបំផុសគំនិតឲ្យចាប់យកផ្នែកសិល្បៈគំនូរដោយគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះរបស់គាត់—ដែលជាអ្នកដើរតួធ្វើជាឪពុកម្នាក់នៅក្នុងជីវិតគាត់ ។

ដោយគ្មានភាពអាត្មានិយម ។ គំរូរបស់គាត់ក្នុងនាមជាស្វាមីដែលមានក្តីស្រឡាញ់ក៏បានផ្តល់ពរដល់កូនរបស់យើងផងដែរ ។ ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំពោរពេញដោយអំណរគុណចំពោះសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់គាត់ដែលបានឆ្លងកាត់ការសាកល្បងនានា គំរូរបស់គាត់អំពីការខិតខំធ្វើការ ភាពសក្តិសមរបស់គាត់ដើម្បីអនុវត្តបញ្ញត្តិភាព និងភាពបរិសុទ្ធ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ឥតងាកដែលគាត់បានបង្ហាញក្នុងនាមជាឪពុកវ័យក្មេងមួយរូប ។

ឪពុកដែលនៅជុំវិញយើង

គ្មានដែនកំណត់ចំពោះឥទ្ធិពលនៃបុរសម្នាក់ដែលយល់ដូចជាម៉ូសេស្តាល់អំពីខ្លួនរបស់គាត់ឡើយ ។ សិស្ស ស្រី ឬ អតីតទីប្រឹក្សាទីពីរនៅក្នុងគណៈប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅ បានបង្រៀនថា ស្ត្រីទាំងអស់មានការអប់រំឲ្យបំពេញតួនាទីនៃភាពជាម្តាយ ទោះបីជាពួកគេពុំទាន់ក្លាយជាម្តាយក្តី ។ គាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា « យើងទាំងអស់គ្នាគឺជាម្តាយនៅក្នុងសាលានិមិត្តសាស្ត្រ ហើយការរហ័សរបស់យើងគឺដើម្បីស្រឡាញ់ និងជួយដឹកនាំជំនាន់ដែលកំពុងពេញវ័យឆ្លងកាត់ផ្លូវដ៏គ្រោះថ្នាក់នៃជីវិតរមែងស្លាប់នេះ » ។^១ បុរសដែលជាគំរូសុចរិតក្នុងការបំពេញតួនាទីនៃការធ្វើជាឪពុកនៅក្នុងសាលានិមិត្តសាស្ត្រ និងគំរូដ៏មានគុណធម៌របស់គាត់អាចធានាឥទ្ធិពលហួសពីគ្រួសាររបស់ពួកគេផ្ទាល់ទៅទៀត ។

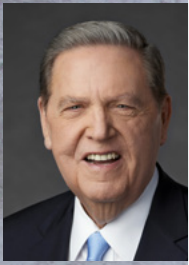
បន្ទាប់ពីឧបសគ្គនៅកុមារភាពរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមានទំនុកចិត្តថា ព្រះវរបិតាស្តីបានប្រាប់ដឹងយ៉ាងពិតប្រាកដនូវអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវការ ដើម្បីធ្វើឲ្យខ្ញុំទុកចិត្តលើដៃគូអស់កល្ប

ជានិច្ចរបស់ខ្ញុំ ។ គាត់ធ្វើជាគំរូដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនជាច្រើនអំពីភាពជាឪពុកនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ ។ ទាំងនេះរួមមានទាំងជីវិតសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ និងជាគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះដ៏ខុស្សាហ៍ព្យាយាមដែល — យល់អំពីដែនកំណត់នៃហិរញ្ញវត្ថុរបស់គ្រួសារខ្ញុំ — បានយកខ្ញុំឲ្យធ្វើជាកូនសិស្សរបស់គាត់នៅក្នុងស្នូឌីយ៉ូសិល្បៈរបស់គាត់ ហើយបំផុសគំនិតខ្ញុំឲ្យធ្វើតាមគន្លងវិជ្ជាជីវៈរបស់គាត់ ។ នៅក្នុងជីវិតជាយុវជនរមែងរបស់ខ្ញុំ ការព្យាបាលស្នូឌីយ៉ូសិល្បៈបានប្រទានមកតាមរយៈពរជ័យដែលពុំបានរំពឹងទុកនៃការទទួលបានឪពុកចុងដ៏សុចរិតម្នាក់ ដែលមានចិត្តអត់ធ្មត់ជាមួយនឹងភាពស្នាក់ស្នើរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីទុកចិត្តលើអ្នកដើរតួជាឪពុក ហើយដែលបន្តបង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសដល់ខ្ញុំ ។

តាមរយៈឥទ្ធិពលសុចរិតរបស់អ្នកដើរតួជាឪពុកទាំងនេះ នោះខ្ញុំរកឃើញសេចក្តីសង្ឃឹម ការព្យាបាល និងអំណរ ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណដល់បុរសទាំងអស់ដែលធ្វើតាមគំរូដែលព្រះវរបិតាគង់នៅស្ថានសួគ៌បានបង្កើតឡើង ហើយព្យាយាមធ្វើជាគំរូអំពីភាពជាឪពុកដ៏ថ្លៃថ្នូរ ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅរដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា ស.រ.អា. ។

កំណត់ចំណាំ
 ១. ជេម អ៊ី ហ្សេស្ត « Them That Honour Me I Will Honour » *Liahona* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០១ ទំព័រ ៥៤ ។
 ២. « ក្រុមគ្រួសារ » ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » *Liahona* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៧ ទំព័រ ១៤៥ ។
 ៣. Bruce Feiler « The Stories That Bind Us » *New York Times* ថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១៣ គេហទំព័រ nytimes.com ។
 ៤. ស្រី អិល ឌូ « Are We Not All Mothers ? » *Liahona* ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០២ ទំព័រ ១១៣ ។

ដោយអែលឆើរ ជៃហ្វឺរី អ៊ី ហ្វឡិន
ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់

« ទទួល

បន្ទុកគ្នាទៅ វិញទៅមក »

សូន្យកថាដែលបានច្រូងទៅកាន់បុគ្គលិកផ្នែកសេវាកម្មគ្រួសារ អិល.ឌី.អេស. នៅខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៧ ។ អែលឆើរ ហ្វឡិន បានសម្រួលអត្ថបទនេះសម្រាប់ទស្សនិជនឲ្យកាន់តែទូលំទូលាយឡើង ។

សាវ័កពេក្រុសបានសរសេរថា សិស្សនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែ « មានចិត្តអាណិតអាសូរ » (ពេក្រុសទី ១ ៣:៨) ។ បងប្អូនជាច្រើនបានបំពេញតាមបទបញ្ញត្តិនោះដោយគោរព និងពេញចិត្តរៀងរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងជីវិតរបស់បងប្អូន ។ ប្រាកដណាស់សេចក្តីត្រូវការដ៏ខ្លាំងនៃសេចក្តីអាណិតអាសូរគឺមានទំហំធំធេងទាំងសព្វថ្ងៃនេះ ក៏ដូចជាពេលណាៗទាំងអស់ផងដែរ ។ តាមទិន្នន័យបច្ចុប្បន្នបានឲ្យដឹងថា ក្នុងចំណោមមជ្ឈិមវ័យ (៤៣.៨ លាននាក់) នៅសហរដ្ឋអាមេរិកប្រាំនាក់ មានម្នាក់មាននូវជំងឺផ្លូវចិត្តរៀងរាល់ឆ្នាំ ។^១ ការមើលការណ៍អាសគ្រាមក្នុងគេហទំព័រមួយ មានគេចូលមើលច្រើនជាង ២៣ ពាន់លានដងតែក្នុងឆ្នាំ ២០១៦ ប៉ុណ្ណោះ ។^២ « គ្រួសារមួយដែលមានឪពុកម្តាយទាំងពីរនាក់កំពុងធ្លាក់ចុះ [យ៉ាងលឿន] នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកដោយសារតែការលះលែងគ្នា, ... ការរួមរស់ជាមួយគ្នា, [និងការកើតកូនឥតខាន់ស្លា] គឺកំពុងតែកើនឡើង ។ ... បច្ចុប្បន្ននេះ យ៉ាងហោចណាស់កូនកើតមកដប់នាក់ មានកូនបួននាក់កើតពីស្ត្រីដែលនៅលីវ ឬរស់នៅជាមួយដៃគូដែលពុំបានរៀបការ » ។^៣

ដើម្បីត្រូវបានហៅថា ជាកស្រ្តរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយឈរនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់យើងត្រូវតែ « ហើយយល់ព្រមទទួលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីឲ្យបន្ទុកនោះបានស្រាល មែនហើយហើយ [យល់ព្រម] ទូញយំជាមួយនឹងអ្នកណាដែលទូញយំ មែនហើយ ហើយកម្សាន្តទុក្ខដល់អស់អ្នកណាដែលកំពុងត្រូវការកម្សាន្តទុក្ខ ហើយឈរជាសាក្សីដល់ព្រះនៅគ្រប់ពេល និងគ្រប់សេចក្តី » (ម៉ូសាយ ១៨:៨-៩) ។

ចំពោះខ្ញុំ ការទទួលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមកគឺជារឿងសាមញ្ញ ប៉ុន្តែវាជានិយមន័យដ៏មានឥទ្ធិពលនៃដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ពេលយើងព្យាយាមសម្រាលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក នោះយើងគឺជា « អ្នកសង្គ្រោះ ... នៅលើភ្នំសីយ៉ូន » (អូបាខា ១:២១) ។ យើងកំពុងធ្វើខ្លួនរបស់យើងជាសញ្ញាមួយឲ្យស្របនឹងព្រះប្រោសលោះនៃពិភពលោក

ពេលយើងព្យាយាម
សម្រាលបន្ទុកគ្នាទៅវិញ
ទៅមក នោះយើងគឺជា
« អ្នកសង្គ្រោះ...
នៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន » —
ជាសញ្ញាមួយឲ្យស្រប
នឹងព្រះប្រោសលោះនៃ
ពិភពលោក និងដង្វាយធួន
របស់ទ្រង់ ។

និងដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ។ យើង « [កំពុង] ប្រោសមនុស្ស
ដែលមានចិត្តសង្រួម... [កំពុង] ប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តី
ប្រោសលោះដល់ពួកឈ្លើយ ហើយ... កំពុងដោះលែង...
ដល់ពួកអ្នកដែលជាប់ចំណង » (អេសាយ ៦១:១) ។

ការអាណិតអាសូររបស់ព្រះ

ចូរយើងបន្តពិភាក្សាអំពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទបន្តិច ។
ប្រសិនបើខ្ញុំយល់នូវគោលលទ្ធិនេះត្រឹមត្រូវនៅក្នុងបទពិសោធន៍
នៃដង្វាយធួន ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលបទពិសោធន៍ជំនួស
មនុស្សដទៃ — ហើយទទួលយកបន្ទុកនៃ — អំពើបាប និង
ក្តីទុក្ខ និងកង្វល់ ព្រមទាំងទឹកភ្នែករបស់មនុស្សលោកទាំងអស់
ចាប់តាំងពីអដាម និងអេវ៉ា រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក
នេះ ។ នៅក្នុងរឿងនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់គ្មានអំពើបាបឡើយ
ប៉ុន្តែទ្រង់បានទទួលអារម្មណ៍នៃការឈឺចាប់ និងលទ្ធផលនៃ
អស់អ្នកដែលបានធ្វើបាប ។ ទ្រង់គ្មានបទពិសោធន៍ផ្ទាល់
នៃការបែកបាក់ក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់បាន
ទទួលអារម្មណ៍នៃការឈឺចាប់ និងលទ្ធផលនៃអស់អ្នកដែល
មានការបែកបាក់នោះ ។ ទ្រង់គ្មានបទពិសោធន៍ផ្ទាល់នៃ
ការចាប់រំលោភ ឬជំងឺរីកលចិត្ត ឬជំងឺមហារីក ឬការបាត់បង់កូន
ឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់បានទទួលអារម្មណ៍នៃការឈឺចាប់ និងលទ្ធផល
នៃអស់អ្នកដែលមានបទពិសោធន៍ទាំងនោះ ព្រមទាំងបន្ទុក និង
ការខូចចិត្តគ្រប់ជំពូកផ្សេងទៀតនៃជីវិត ។

ការយល់ដឹងអំពីរបៀបដែលដង្វាយធួនដំណើរការផ្តល់នូវ
សេចក្តីពិតមួយអំពីគំរូនៃព្រះស្តីពី *សេចក្តីអាណិតអាសូរ* ដែល
ពិភពលោកពុំដែលធ្លាប់បានស្គាល់ ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានពាក្យ
ពេចន៍ពេញលេញគ្រប់គ្រាន់ចំពោះទង្វើដ៏សំខាន់បំផុតនៃសាកល
លោកនេះឡើយ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះខ្ញុំគ្មានពាក្យណាមួយដែល
ជំនួសពាក្យនេះបាន ដូច្នេះខ្ញុំនឹងប្រើពាក្យនេះ ។

សេចក្តីអាណិតអាសូរ មានន័យថា « ជាទង្វើនៃការយល់
ចិត្តយល់ច្រើម... និងការមានបទពិសោធន៍ជំនួសអារម្មណ៍,
គំនិត និងទទួលបទពិសោធន៍របស់នរណាម្នាក់ទោះជា

បទពិសោធន៍នោះនៅក្នុងអតីតកាល
ឬបច្ចុប្បន្នកាលក្តី » ។^៤ ដូចបាន
កត់សម្គាល់រួចហើយ នោះគឺពិតជា
សេចក្តីថ្លែងដែលមានហេតុផលអំពី
ដំណើរការនៃការពលិកម្មធួន ជាពិសេស

ប្រសិនបើយើងបន្ថែមពាក្យ « អនាគតកាល » ទៅលើពាក្យ
« អតីតកាល » និង « បច្ចុប្បន្នកាល » នោះ ។

យើងទាំងអស់គ្នាដឹងថា មានបុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះជាច្រើន
ដែលបានរងទុក្ខដោយស្ងប់ស្ងាត់ និងតែងកង់ ។ ឧទាហរណ៍
សូមគិតពីយុវជនម្នាក់ដែលបានសរសេរសំបុត្រមកខ្ញុំ ដោយ
បង្ហាញអំពីទីបន្ទាល់របស់គាត់នៅក្នុងសំបុត្រដែលមានជាហារ
ដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ ប៉ុន្តែក្រោយមកបានបន្ថែមថា គាត់ខូចចិត្ត
ដោយសារគាត់ពុំបានឃើញការសម្រេចបានណាមួយ ឬអំណរ
សម្រាប់អនាគតកាលដែលអាចកើតមានដល់គាត់ ក្នុងនាមគាត់
ជាបុគ្គលម្នាក់ដែលប្រតិព័ទ្ធតេទដូចគ្នាឡើយ ។

« ខ្ញុំជួបនឹងភាពងាករោមអ្វីទាំងយប់ទាំងថ្ងៃពេញមួយ
ជីវិត ។ ខ្ញុំបានចូលរួមថ្នាក់យុវជនរួមរយៈនៅលើរ៉បសុំដោយ
ស្មោះត្រង់ ហើយរៀនរាល់សប្តាហ៍ខ្ញុំចាកចេញពីព្រះវិហារដោយ
ដឹងថា ខ្ញុំពុំអាចក្លាយជាចំណែកក្នុងថ្នាក់នោះឡើយ ។ ខ្ញុំនឹង
ពុំអាចបង្រៀនកូនប្រុសខ្ញុំឲ្យចេះជិះកង់ ។ ខ្ញុំនឹងពុំអាចដឹងថា
កូនស្រីខ្ញុំចាប់ម្រាមដៃខ្ញុំ ពេលនាងរៀនដើរឡើយ ។ ខ្ញុំនឹងពុំអាច
មានចៅឡើយ ។

« ខ្ញុំនឹងមកដល់ផ្ទះដែលមានតែផ្ទះទេ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយ
ថ្ងៃ ពីមួយខែទៅមួយខែ ពីមួយទសវត្សរ៍ទៅមួយទសវត្សរ៍ ដោយ
បោះយុត្តាធិការមួយគត់នៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមខ្ញុំទៅលើព្រះគ្រីស្ទ ។
ជួនកាល ខ្ញុំងឿងឆ្ងល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់ធ្វើបែបនេះដាក់
ខ្ញុំ ហើយសុំឲ្យខ្ញុំធ្វើនូវការលះបង់ដែលពុំអាចធ្វើទៅបានបែប
នេះទៅវិញ ។ ខ្ញុំយំនៅពេលយប់ដែលគ្មាននរណាម្នាក់មើល
ឃើញ ។ ខ្ញុំពុំបានប្រាប់នរណាម្នាក់ឡើយ សូម្បីតែឪពុកម្តាយ
ខ្ញុំ ។ ពួកគាត់ និងមិត្តភក្តិខ្ញុំ... នឹងបដិសេធខ្ញុំ ប្រសិនបើពួកគេ
បានដឹងរឿងនេះ គឺដូចជាអ្វីដែលពួកគេបានបដិសេធចំពោះអស់
អ្នកដែលធ្លាប់ដើរលើផ្លូវនេះពីមុនរួចខ្ញុំដែរ ។ ខ្ញុំនឹងរស់នៅក្នុង
ជីវិតមួយដែលប្លែកពីគេ ។ ខ្ញុំមានជម្រើសក្នុងការត្រូវបានគេខាន
និងចៀសវាងពីការនៅលើ ឬត្រូវបានគេអាណិត និងបដិសេធ
ដោយសារតែការប្រាប់នូវហេតុផលនោះ ។ ជីវិតដ៏អាប់អូរនេះ
ហាក់ដូចតោងជាប់នឹងរូបខ្ញុំ ។ តើគ្មានប្រទាលមុខសេះនៅស្រុក
កាឡាតទេឬ ? »^៥

ជាមួយនឹងការឈឺចាប់ និងក្តីទុក្ខដ៏ខ្លាំង ក្តីអស់សង្ឃឹម
ដ៏ខ្លាំងបែបនេះ រឿងមួយដែលយើងព្យាយាមជាប្រាកដដើម្បី
ផ្តល់ឲ្យបុគ្គលបែបនោះគឺ ការបញ្ជាក់អះអាងថា គាត់ពុំដកោ
ឡើយ ។ យើងត្រូវតែមានចិត្តរឹងប៉ឹងក្នុងការបញ្ជាក់ថា ព្រះ

ប្រាកដមុនគេបី ផ្លូវដែលបានដោះស្រាយដោយ ដេ ម៉ិក តែចាដ

គង់នៅជាមួយគាត់ ពួកទេវតានៅជាមួយគាត់ ហើយយើងនៅជាមួយគាត់ ។
សេចក្តីអាណិតអាសូរ ។ ហាក់ដូចជាគ្មានន័យគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ប៉ុន្តែវាគឺ
 ជាចំណុចចាប់ផ្តើម ។ យើងប្រហែលជាពុំអាចផ្លាស់ប្តូរការធ្វើដំណើរបានឡើយ
 ប៉ុន្តែយើងអាចប្រាកដថា គ្មាននរណាម្នាក់ដើរលើផ្លូវនោះតែឯងឡើយ ។ ប្រាកដ
 ណាស់ នោះហើយជាអត្ថន័យនៃការទទួលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក — ពួកគេ គឺជា
 បន្ទុក ។ ហើយតើមាននរណាដឹងថា ពេលណា ឬប្រសិនបើពួកគេនឹងត្រូវបានលើក
 សួយនៅក្នុងជីវិតមែងស្លាប់នេះ ។ ប៉ុន្តែយើងអាចដើរជាមួយគ្នា ហើយរំលែកនូវ
 បន្ទុកនោះ ។ យើងអាចលើកសួយបងប្អូនប្រុសស្រីរបស់យើង ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបាន
 លើកសួយពួកយើងដែរ (សូមមើល អាណូម៉ា ៧:១១-១៣) ។

ហើយតាមរយៈកិច្ចការទាំងនេះ នោះយើងប្រាកដជាទទួលបាននូវការថ្លែងអំណរ
 គុណថ្មី និងកាន់តែថ្លៃថ្លាចំពោះអ្វីៗដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធ្វើសម្រាប់យើង ។
 ដូចខ្ញុំធ្លាប់និយាយថា ៖

« ក្នុងការខិតខំរកក្តីសុខសាន្ត និងការយល់ខ្លះពីបញ្ហាលំបាកទាំងនេះ វាសំខាន់
 ត្រូវចាំថា យើងកំពុងរស់នៅ — និងបានជ្រើសរើសរស់នៅ — ក្នុងពិភពលោកវិករ
 មួយ ដែលការខិតខំដ៏ស្មោះត្រង់របស់យើងឆ្ពោះទៅរកភាពដូចជាព្រះនឹងទទួល
 ការសាកល្បង និងត្រូវព្យាយាមដដែលៗ ។ ក្នុងការអះអាងដ៏អស្ចារ្យបំផុតក្នុង
 ផែនការព្រះ គឺថាព្រះអង្គសង្គ្រោះត្រូវបានសន្យា ជាព្រះមួយអង្គដែលជួយយើងឲ្យ
 ឈ្នះពីការសាកល្បងទាំងនោះ តាមរយៈជំនឿយើងទៅលើទ្រង់ ទោះព្រះបិតាជាអង្គ
 ដែលបញ្ជូនទ្រង់មក និងព្រះរាជបុត្រា ជាអង្គដែលយាងមក ត្រូវបង់ថ្លៃដ៏ធំដើម្បីធ្វើ
 កិច្ចការនោះក្តី ។ វាជាការដឹងគុណតែមួយគត់ចំពោះក្តីស្រឡាញ់ដ៏ទេវភាពនេះ ដែល
 នឹងធ្វើឲ្យការងារទុក្ខតិចតួចរបស់យើង ដំបូង អាចទ្រាំទ្របាន រួចហើយអាចយល់ និង
 ចុងក្រោយអាចសង្គ្រោះបាន » ។^៦

យើងរៀនយ៉ាងលឿនថា ជាញឹកញយការបម្រើដ៏ល្អបំផុត និងមិនគិតពីខ្លួនយើង
 ពុំគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីលូងលោម ឬលើកទឹកចិត្តក្នុងរបៀបមួយដែលមនុស្សត្រូវការ
 ឡើយ ។ ប្រសិនបើយើងបានជោគជ័យម្តងហើយ ជាញឹកញយយើងហាក់ដូចជាពុំ
 អាចបានជោគជ័យទៀតឡើយ ។ ឬយើងក៏ពុំមែនជាវីរបុរសដែលរារាំងនូវការត្រឡប់
 ថយក្រោយនៅក្នុងមនុស្សដែលយើងខ្វល់ខ្វាយពីពួកគេឡើយ ។ ទាំងអស់នេះ
 ហើយ ជាមូលហេតុដែលយើងត្រូវបែរទៅរកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយពឹងផ្អែកលើទ្រង់
 ទាំងស្រុង (សូមមើល និហ្វេទី ២ ៩:២១) ។

ជាញឹកញយយើងពុំអាចជួយ — ឬយ៉ាងហោចណាស់ យើងពុំអាចបន្ត
 រក្សាជំនួយរបស់យើង ឬពុំអាចធ្វើវាម្តងហើយម្តងទៀត ពេលយើងធ្វើវា
 បានជោគជ័យនៅពេលខ្លះនោះឡើយ ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទអាចជួយបាន ។
 ព្រះជាព្រះវរបិតាអាចជួយបាន ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចជួយបាន ហើយយើង
 ត្រូវបន្តការព្យាយាមធ្វើជាភ្នាក់ងាររបស់ពួកទ្រង់ ដោយជួយនៅពេល និងនៅកន្លែង
 ដែលយើងអាចជួយបាន ។

ពង្រឹងខ្លួនរបស់អ្នក

ចំពោះអស់អ្នកដែលព្យាយាមដោយស្មោះដើម្បីទទួលបានបន្ទុករបស់មនុស្សដទៃ
 ទៀត វាជាញឹកញយសំខាន់ថា អ្នកត្រូវពង្រឹងខ្លួនរបស់អ្នក ហើយស្ថាបនាខ្លួនរបស់អ្នក
 ឡើងវិញជាមុនសិន នៅពេលមនុស្សដទៃពឹងទាញយកកម្លាំងយ៉ាងច្រើនពីអ្នក
 ហើយប្រាកដណាស់គេទាញយកកម្លាំងយ៉ាងច្រើនពីអ្នក ។ គ្មាននរណាម្នាក់រឹង
 ប៉ឹងរហូតដល់គាត់ពុំធ្លាប់មានអារម្មណ៍ថា ហាត់នឿយ ឬលំបាក ឬទទួលស្គាល់
 តម្រូវការដើម្បីមើលថែដល់ខ្លួនគាត់ឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ ព្រះយេស៊ូវមាន
 បទពិសោធន៍នៃការនឿយហត់នោះ បានទទួលអារម្មណ៍នៃការបាត់បង់កម្លាំង

ការបម្រើដែលយើងផ្តល់
ពេលយើងទទួលបានបន្ទុកគ្នា
ទៅវិញទៅមកគឺជាកិច្ចការ
ដ៏សំខាន់ — ប្រាកដណាស់
នេះគឺជាកិច្ចការរបស់លោក
ចៅហ្វាយយើង ។

របស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានប្រទានឲ្យ ម្តងហើយម្តងទៀត ប៉ុន្តែ
មានតម្លៃចំពោះការធ្វើបែបនោះ ហើយទ្រង់បានជ្រាបដឹងអំពី
ការងារទុក្ខរបស់មនុស្សជាច្រើនដែលពឹងផ្អែកទៅលើទ្រង់ ។
នៅពេលស្ត្រីម្នាក់ដែលមានជំងឺធ្លាក់ឈាមបានពាល់ទ្រង់
នៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស នោះទ្រង់បានព្យាបាលគាត់ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏
បានសម្គាល់ដែរថា « មានព្រះចេស្ដាចេញពីទ្រង់ » (សូមមើល
ម៉ាកុស ៥:២៥-៣៤) ។

ខ្ញុំតែងកោតសរសើរទ្រង់ជានិច្ចដែល ទ្រង់អាចផ្តល់កំនើត
កណ្តាលព្រះនៅលើសមុទ្រកាលឡើងខ្លាំងក្លា និងឃោរឃៅ
ដែលសិស្សជាអ្នកនេសាទត្រីដ៏មានបទពិសោធន៍របស់ទ្រង់
បានគិតថា សំពៅនឹងលិចចុះ ។ ឱទ្រង់ពិតជាឆ្លើយហាត់ខ្លាំង
ណាស់ហើយ ? តើមានការបង្រៀនច្រើនប៉ុណ្ណាដែលអ្នកបង្រៀន
ហើយតើមានការប្រសិទ្ធពរណាដែលអ្នកអាចធ្វើឡើងដោយគ្មាន
ការឆ្លើយហាត់អស់កម្លាំងនោះ ? អ្នកដែលមើលថែទាំគេ ក៏ត្រូវតែ
ទទួលបានការមើលថែផងដែរ ។ អ្នកត្រូវតែមានប្រុងនៅក្នុងកាដុង
ពីមុនអ្នកអាចឲ្យប្រុងនោះទៅអ្នកដទៃ ។

រ៉ូសាលីន ខាធើរ ប្រធានក្រុមប្រឹក្សានៃវិទ្យាស្ថាន រ៉ូសាលីន
ខាធើរ សម្រាប់ការផ្តល់ការថែទាំ បានថ្លែងថា « មានមនុស្សតែ
បួនប្រភេទប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ៖ អស់អ្នកដែលធ្លាប់
ធ្វើជាអ្នកមើលថែទាំគេ, អស់អ្នកដែលកំពុងមើលថែទាំគេ, អស់
អ្នកដែលនឹងក្លាយជាអ្នកមើលថែទាំគេ និងអស់អ្នកដែលនឹង
ត្រូវការអ្នកមើលថែទាំ » ។^៧

ប្រាកដណាស់ « ទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកមើលថែទាំគេ និង
អ្នកទទួលបានការថែទាំគេគឺជា [ទំនាក់ទំនងដ៏ធ្ងន់មួយ, គឺជា
ទំនាក់ទំនងកាន់តែ] ពិសិដ្ឋ » ។^៨ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
នៅពេលយើងជួបបទពិសោធន៍នៃការលំបាកស្តីពីការទទួល
បន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក នោះយើងអាចចងចាំថា គ្មានពួកយើង
ណាម្នាក់អាចចៀសវាងពីឥទ្ធិពលនៃការអាណិតអាសូរ ជាមួយ
នឹងការឈឺចាប់ និងការងារទុក្ខរបស់បុគ្គលណាម្នាក់ដែលយើង
មើលថែទាំឡើយ ។

ស្វែងរកគុណភាព
វាគឺជាកត្តាសំខាន់
ក្នុងការស្វែងរកវិធីនានាដើម្បីធ្វើឲ្យ
តួនាទីក្នុងការមើលថែទាំរបស់អ្នក
មានគុណភាពជាមួយនឹងកត្តាផ្សេងៗ

ទៀតនៃជីវិតអ្នក — រួមមាន ការងារ, គ្រួសារ, ទំនាក់ទំនង
នានា និងសកម្មភាពដែលអ្នកចូលចិត្ត ។ នៅក្នុងសុន្ទរកថានៃ
សន្និសីទទូទៅស្តីពីប្រធានបទនេះ ខ្ញុំបានព្យាយាម « ថ្លែង
អំណរគុណដល់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា ដល់អស់អ្នកដែលបាន
ធ្វើកិច្ចការដ៏ច្រើន ហើយថែទាំយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ព្រមទាំងធ្វើការ
ដោយ « បំណងប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើល្អ » ។ មានមនុស្សជាច្រើន
ដែលមានចិត្តសប្បុរស ។ ខ្ញុំដឹងថា មានបងប្អូនមិនចំនួន
[អាចជួបប្រទះនឹងការលំបាកជាមួយផ្នែកផ្លូវចិត្ត ឬហិរញ្ញវត្ថុ]
នៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់របស់អ្នក ហើយអ្នកនៅតែស្វែងរកអ្វីមួយ
ដើម្បីចែកចាយ [ជាមួយអ្នកដទៃ] ។ ដូចស្តេចបេនយ៉ាមីន
បានព្រមានប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ថា វាពុំមែនជាការណែនាំ
ឡើយដែលយើងរត់លឿនជាងកម្លាំងយើងនោះ ហើយគ្រប់
កិច្ចការទាំងអស់គប្បីធ្វើឡើងតាមរបៀបរៀបរយ (សូមមើល
ម៉ូសាយ ៤:២៧) » ។^៩ ប៉ុន្តែថ្វីបើវាបែបនោះក្តី ខ្ញុំដឹងថា
មានបងប្អូនជាច្រើនបានរត់យ៉ាងលឿន ហើយជូនកាល
ការផ្គត់ផ្គង់ផ្នែកកម្លាំង និងសកម្មភាពរបស់អ្នកស្ទើរតែអស់
រលីងតែម្តង ។

នៅពេលបញ្ហាហាក់បីដូចជាធំធេងពេក ចូរចាំអំពីការសរសេរ
ទាំងនេះមកពីតែងសេចក្តីមួយរបស់ ដេវីឌ បែតធើ ៖
« សេចក្តីសង្ឃឹមពុំមែនជាអារម្មណ៍ឡើយ — វាពុំមែន
ជាវលកនៃទឹកដោរ ឬទឹកនាចនៃអំណរនៅក្នុងកណ្តាលបញ្ហា
មួយឡើយ ។

... សេចក្តីសង្ឃឹមពុំមែនជាដំបងទិព្វដែលធ្វើឲ្យបញ្ហានោះ
រលាយបាត់ទៅឡើយ ។ សេចក្តីសង្ឃឹមគឺជាខ្សែជីវិតដែលអាច
រក្សាអ្នកពីការមានភាពស្ងួតស្ងាញ់ដែលកើតមកពីព្រះក្នុងជីវិត
របស់អ្នក ។

ពេលអ្នកដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកលើព្រះយេស៊ូវ នោះ
អ្នកដាក់ការទុកចិត្តរបស់អ្នកលើការសន្យារបស់ទ្រង់ថា ទ្រង់
នឹងពុំចាកចោលអ្នក ឬបោះបង់អ្នកចោលឡើយ — ថាទ្រង់
នឹងធ្វើអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់អ្នក ។ ទោះបីជាអ្នកកំពុងមាន
បញ្ហាដ៏ធំមួយក្តី សេចក្តីសង្ឃឹមអាចធ្វើឲ្យអ្នកមានភាពសុខសាន្ត
ដោយដឹងថា ព្រះយេស៊ូវគង់នៅជាមួយអ្នកគ្រប់ជំហានដែល
អ្នកដើរ » ។^{១០}

ខ្ញុំចូលចិត្តអ្វីដែលប៉ុលបានដោះស្រាយជាមួយនឹងការលំបាក
និងអារម្មណ៍នៃការខ្វះសមត្ថភាពនេះ ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ថា ព្រះគុណរបស់ទ្រង់មានគ្រប់គ្រាន់

ល្មមសម្រាប់ប៉ុល ហើយថា កម្លាំង
របស់ទ្រង់ « បានពេញខ្នាតដោយ
សេចក្តីកម្សាយ » ។ បន្ទាប់មកប៉ុល
បានសរសេរថា « ដូច្នោះ ខ្ញុំនឹងស្និ
អ្នកពីសេចក្តីកម្សាយរបស់ខ្ញុំ ដោយ
អំណរជាខ្លាំង ដើម្បីឲ្យព្រះចេស្ដានៃ
ព្រះគ្រីស្ទបានសណ្ឋិតនៅនឹងខ្ញុំ »
(កូរិនថូសទី២ ១២:៩) ។^{១១}

ទុកចិត្តលើព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា
យើងត្រូវតែទុកចិត្តថា

ព្រះវរបិតាស្ងៀម និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
ពិតជាមើលថែទាំយើង និងកិច្ចការដែលយើងកំពុងធ្វើ ថាពួកទ្រង់មានព្រះទ័យឲ្យ
យើង « បានពេញខ្នាតដោយសេចក្តីកម្សាយ » — គឺដូចជាអ្វីដែលអ្នកចង់ឲ្យមាន
ដល់អស់អ្នកដែលអ្នកមើលថែទាំផងដែរ ។

ខ្ញុំសូមច្រើនទីបន្ទាល់ថា ព្រះប្រាបដឹងពីបន្ទុករបស់យើង ហើយទ្រង់នឹង
ពង្រឹងយើងដើម្បីឲ្យយើងពង្រឹងដល់អ្នកដទៃទៀត ។ នេះពុំមែនមានន័យថា
បញ្ហារបស់យើងនឹងរលាយបាត់ទៅជានិច្ច ឬពិភពលោកនេះនឹងមានភាពសុខសាន្ត
ភ្លាមៗនោះទេ ។ ប៉ុន្តែវាក៏ពុំមែនមានន័យថា ទ្រង់មិនស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់អ្នក
ឡើយ ។ ហើយក៏ពុំមែនមានន័យថា ការអធិស្ឋាននៃអស់អ្នកដែលអ្នកមើលថែទាំ
— មានដូចជា ត្រូវមេម៉ាយ, អ្នកលះលែងគ្នា អ្នកឯកោ អ្នកដែលស្មុគស្មាញ
អ្នកញៀន អ្នកជំងឺ អ្នកគ្មានសង្ឃឹម — គឺមនុស្សគ្រប់គ្នា គ្មាននរណាស្តាប់ឮ
នោះដែរ ។^{១២}

បងប្អូនប្រុសស្រី ការបម្រើដែលយើងផ្តល់ ពេលយើងទទួលបានបន្ទុកគ្នាទៅវិញ
ទៅមកគឺជាកិច្ចការដែលសំខាន់ណាស់ — ប្រាកដណាស់នេះគឺជាកិច្ចការរបស់
លោកចៅហ្វាយយើង ។ សំបុត្រដ៏ច្រើនដែលខ្ញុំបានទទួលនៅការិយាល័យរបស់
ខ្ញុំបង្ហាញពីជំនួយជាច្រើនដែលត្រូវការ ។ ជំនួយនោះគឺជានិមិត្តរូបពីស្ថានសួគ៌
ដល់អស់អ្នកដែលមានការលំបាក ។

មានម្តងនោះខ្ញុំបានច្រើនថា ៖ « នៅពេលយើងនិយាយអំពីអស់អ្នកដែលជា
ឧបករណ៍នៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ នោះយើងកំពុងរំលឹកថា ទេវតាទាំងអស់ពុំមែន
សុទ្ធតែមកពីឆ្នាំងទៀតនៃវាំងនននោះទេ ។ ពួកទេវតាមួយចំនួននោះគឺជាអ្នកដែល
ដើរជាមួយយើង និងនិយាយជាមួយយើង — នៅទីនេះ នៅពេលនេះ រៀងរាល់ថ្ងៃ ។
ពួកគាត់មួយចំនួនរស់នៅក្នុងសហគមន៍របស់យើងផ្ទាល់ ។ ពួកគាត់មួយចំនួនផ្តល់
កំណើតដល់យើង ហើយនៅក្នុងករណីរបស់ខ្ញុំ មានពួកគាត់ម្នាក់បានយល់ព្រម
រៀបការជាមួយខ្ញុំ ។ ប្រាកដណាស់ ស្ថានសួគ៌ហាក់ដូចជានៅជិតបង្កើយ នៅពេល
យើងឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះបង្ហាញឡើងនៅក្នុងសេចក្តីសប្បុរស និង

ការលះបង់នៃមនុស្សដ៏ល្អ និងដ៏បរិសុទ្ធដែលមានតែពាក្យថា *ពួកទេវតា* ទេដែលផុស
ឡើងក្នុងចិត្តដែលសមនឹងហៅពួកគេនោះ ។^{១៣}

ចំពោះខ្ញុំ នៅពេលអ្នកព្យាយាមសម្រាលបន្ទុកគ្នាទៅវិញទៅមក នោះអ្នកពិតជា
ទេវតានៃសេចក្តីមេត្តាករុណានៅក្នុងគ្រប់ស្ថានីតាំងអស់ ។ ចូរអ្នកទទួលបានមរណភិញ្ញា
មួយរយភាគរយនូវអ្វីដែលអ្នកព្យាយាមផ្តល់ដល់គេ ។ ■

កំណត់ចំណាំ

១. សូមមើល « Mental Health by the Numbers » *National Alliance on Mental Illness* គេហទំព័រ nami.org ។
២. សូមមើល « World's Largest Porn Site Reveals the Most-Searches Porn Genre of 2016 », *Fight the New Drug* ថ្ងៃទី ៩ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០១៧ គេហទំព័រ fightthenewdrug.org ។
៣. « Parenting in America », Pew Research Center ថ្ងៃទី ១៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០១៥ គេហទំព័រ pewsocialtrends.org សូមមើលផងដែរ D'Vera Cohn and Andrea Caumont, « 10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World », Pew Research Center ថ្ងៃទី ៣១ ខែ មីនា ឆ្នាំ ២០១៦ គេហទំព័រ pewsocialtrends.org ។
៤. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary* បោះពុម្ពលើកទី ១១ [ឆ្នាំ ២០០៣] « empathy » ។
៥. សំបុត្រឆ្លើយឆ្លងផ្ទាល់ខ្លួន ។
៦. ដៃប្រើ អ័រ ហ្វឡិន « Like a Broken Vessel » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ៤០ ។
៧. សូមមើល rosallyncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf សូមមើលផងដែរ Rosalynn Carter នៅក្នុង Randi Kaplan « How to Care for the Caregiver » ថ្ងៃទី ១៣ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៥ គេហទំព័រ health.usnews.com ។
៨. Nancy Madsen-Wilkerson « When One Needs Care, Two Need Help » *Ensign* ខែ មីនា ឆ្នាំ ២០១៦ ទំព័រ ៣៨ ។
៩. ដៃប្រើ អ័រ ហ្វឡិន « A Handful of Meal and a Little Oil » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ទំព័រ ៣១ ។
១០. David Batty « Finding Hope in the Midst of Life's Problems » គេហទំព័រ livingfree.org ។
១១. សូមមើល Anne C. Pingree « Making Weak Things Become Strong » *Ensign* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ២៨-៣០ ។
១២. សូមមើល ជាល្អន អេក អ្នក « He Heals the Heavy Laden » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៦ ទំព័រ ៦-៩ ។
១៣. ដៃប្រើ អ័រ ហ្វឡិន « The Ministry of Angels » *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ៣០ ។

ជំពូក ៤

ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន

នេះគឺជាជំពូកទី ៤ នៃនិទានកថាទាំងបួនភាគថ្មីអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពួកបរិសុទ្ធ ។ រឿងអំពីសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សៀវភៅនេះនឹងបោះពុម្ពជា ១៤ ភាសា នៅក្នុងវគ្គប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកម្ពុជា បណ្ណាល័យដំណឹងល្អ និងនៅគេហទំព័រ ពួកបរិសុទ្ធ .lds.org ។ ជំពូកបន្ទាប់មួយចំនួនទៀតនឹងត្រូវចេញផ្សាយក្នុងច្បាប់ផ្សាយក្រោយៗហួតដល់ភាគ ១ ត្រូវបានបញ្ចេញនៅចុងឆ្នាំនេះ ។ ជំពូកទាំងនោះនឹងមានជា ៤៧ ភាសានៅក្នុងកម្ពុជាបណ្ណាល័យដំណឹងល្អ និងនៅលើអ៊ិនធើណែតនៅគេហទំព័រ ពួកបរិសុទ្ធ .lds.org ។

នាង អិមម៉ា ហែល ដែលមានវ័យ ២១ ឆ្នាំ បានឮអំពីយ៉ូសែប ស្ទីវ ដំបូងគឺនៅពេលគាត់បានមកធ្វើការឲ្យលោក យ៉ូសៀស ស្តូវែល នាដូវស្លឹកឈើជ្រុះក្នុងឆ្នាំ ១៨២៥ ។ លោក យ៉ូសៀស បានឲ្យយុវជនរូបនេះ និងឪពុករបស់គាត់ជួយគាត់ស្វែងរកកំណប់ដែលកប់នៅក្នុងដីធ្លីរបស់គាត់^១ អ្នកស្រុកនិយាយតៗគ្នាថា ក្រុមអ្នករុករកមួយក្រុមបានតម្កល់ប្រាក់ និងកប់កំណប់នៅក្នុងតំបន់នេះរាប់រយឆ្នាំកន្លងមកហើយ ។ ដោយការដឹងថា យ៉ូសែប មានអំណោយទានក្នុងការប្រើប្រាស់ត្បូងមើលឆុត នោះលោក យ៉ូសៀស បានសន្យាថាផ្តល់ប្រាក់កម្រៃខ្ពស់ឲ្យគាត់ ហើយចែកចាយកំណប់ដែលរកឃើញនោះជាមួយគាត់ ប្រសិនបើយ៉ូសែបនឹងជួយគាត់ស្វែងរក ។^២

ឪពុករបស់អិមម៉ា គឺអីសាក បានគាំទ្រដល់ដំណើរផ្សេងៗនេះ ។ នៅពេល យ៉ូសែប និងឪពុករបស់គាត់បានមកដល់កសិដ្ឋាន ស្តូវែល នៅ ភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋផែនសិលវេញ៉ា — ភូមិមួយដែលមានចម្ងាយ ២៤០ គីឡូម៉ែត្រភាគខាងត្បូងប៉ាលីម៉េរ៉ា — នោះអីសាក បានធ្វើជាសាក្សីនៅពេលពួកគាត់បានចុះកិច្ចសន្យា ។ គាត់ក៏បានអនុញ្ញាតឲ្យកម្មករស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ផងដែរ ។^៣

មិនយូរប៉ុន្មាន នាងអិមម៉ា បានជួបនឹងយ៉ូសែប ។ គាត់មានវ័យតិចជាងនាង តែមានកម្ពស់ ១.៨ ម៉ែត្រ ហើយមានរូបរាងដូចជាអ្នកធ្លាប់ធ្វើការឆ្នើមហាត់ ។ គាត់មានកែវភ្នែកពណ៌ខៀវ និងមានសម្បុរស ហើយដើរខ្លីចៗ ។ ការប្រើប្រាស់វេយ្យាករណ៍របស់គាត់មិនត្រឹមត្រូវទេហើយជូនកាលគាត់ប្រើពាក្យច្រើនជ្រុលដើម្បីបង្ហាញពីខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែគាត់បង្ហាញឲ្យឃើញពីបញ្ហាតាមធម្មជាតិនៅពេលគាត់និយាយ ។ គាត់ និងឪពុកគឺជាមនុស្សល្អដែលចង់ថ្វាយបង្គំដោយខ្លួនឯង ជាជាងទៅចូលរួមនៅក្នុងព្រះវិហារដែល អិមម៉ា និងគ្រួសារនាងទៅថ្វាយបង្គំ ។^៤

ពួកបរិសុទ្ធ អោយ ចន ម៉ាកសុតុន

ទាំងយ៉ូសែប និង អ៊ីមម៉ាចូលចិត្តលេងនៅខាងក្រៅ ។ តាំងពីនៅក្មេង អ៊ីមម៉ា ចូលចិត្តជិះសេះ និងជិះទូកលេងនៅតាមដងទន្លេជិតផ្ទះរបស់នាង ។ យ៉ូសែប មិនមែនជាអ្នកជិះសេះជំនាញនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ពូកែលេងបោកចំបាប់ និងបាល់ ។ គាត់ងាយនឹងចុះសម្រុងនឹងអ្នកដទៃ ហើយងាយនឹងញញឹម ជាញឹកញយគាត់តែងតែ និយាយរឿងកំប្លែង ឬរឿងលេងសើច ។ អ៊ីមម៉ាវិញគឺស្រឡាត់ស្រាត់ ប៉ុន្តែនាងចូលចិត្ត រឿងកំប្លែងល្អៗ ហើយអាចនិយាយជាមួយនរណាក៏បាន ។ នាងក៏ចូលចិត្តអំណាន និងចម្រៀងផងដែរ ។^៥

ប៉ុន្មានសប្តាហ៍កន្លងផុតទៅ អ៊ីមម៉ាកាន់តែស្គាល់យ៉ូសែបច្បាស់ជាងមុន នោះ ឪពុកម្តាយនាងកាន់តែមានចិត្តអន្ទះសាច់ដឹងពីចំណងមិត្តភាពរបស់ពួកគាត់ ។ យ៉ូសែប គឺជាកម្មករក្រីក្រមកពីរដ្ឋផ្សេង ហើយឪពុកម្តាយរបស់នាងសង្ឃឹមថា កូនស្រីខ្លួននឹងកាត់បន្ថយការចាប់ចិត្តលើយ៉ូសែប ហើយរៀបការទៅគ្រួសារ មួយដែលជាអ្នកមាននៅក្នុងភូមិរបស់ពួកគាត់ ។ ឪពុករបស់អ៊ីមម៉ា ក៏កាន់តែ ប្រយ័ត្នអំពីការស្វែងរកកំណប់ ហើយកើតការសង្ស័យចំពោះតួនាទីរបស់យ៉ូសែប នៅក្នុងកិច្ចការនេះ ។ វាហាក់ដូចជាមិនសំខាន់ចំពោះ អ៊ីសាក ហើល ទេ ដែលយ៉ូសែប បានព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូល យ៉ូសែប សូរ្យវិល ឲ្យឈប់ស្វែងរក ព្រោះវាបានសបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា វាគ្មានបានផលអ្វីនោះទេ ។^៦

អ៊ីមម៉ា បានចាប់ចិត្តលើយ៉ូសែបខ្លាំងជាងលើបុរសណាទាំងអស់ដែលនាង បានស្គាល់ ហើយនាងពុំឈប់ចំណាយពេលជាមួយយ៉ូសែប ឡើយ ។ នៅពេល គាត់ជោគជ័យនៅក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូល យ៉ូសែប ឲ្យឈប់រកកំណប់ប្រាក់ នោះ យ៉ូសែប នៅតែបន្តស្នាក់នៅភូមិហាម៉ូនីធ្វើការនៅកសិដ្ឋានរបស់ យ៉ូសែប ។ នៅពេលខ្លះ គាត់ក៏បានធ្វើការឲ្យយ៉ូសែប និង ពូលី ណែត ជាកសិដ្ឋានរបស់ គ្រួសារផ្សេងទៀតនៅក្នុងតំបន់នេះ ។ នៅពេលគាត់មិនធ្វើការ គាត់បានទៅលេង អ៊ីមម៉ា ។^៧

យ៉ូសែប និងក្មេងមើលឆុតរបស់គាត់ បានក្លាយទៅជាប្រធានបទខ្លឹមខ្សៀវ មួយនៅក្នុងភូមិហាម៉ូនី ។ ក្រុមមនុស្សដែលមានវ័យចំណាស់នៅក្នុងក្រុងបាន ជឿលើអ្នកមើលឆុត ប៉ុន្តែកូនៗ និងចៅៗរបស់ពួកគេជាច្រើនមិនបានជឿលើ រឿងនេះទេ ។ ក្មួយប្រុសរបស់ យ៉ូសែប បានថ្លែងថា យ៉ូសែប បានកេញប្រវ័ញ្ច ពីពួររបស់ខ្លួន ដោយបាននាំខ្លួនគាត់ចូលតុលាការ ហើយបានចោទប្រកាន់គាត់ថា ជាជនឆបោក ។

កាលដែលកំពុងឈរនៅចំពោះមុខចៅក្រមក្នុងស្រុក យ៉ូសែប បានពន្យល់ អំពីរបៀបដែលគាត់បានរកឃើញក្មេងនេះ ។ លោកយ៉ូសែប ស៊ីធី បានថ្លែងថា

នៅក្នុងឆ្នាំ ២០១៥ សាសនាចក្របានសាងសង់ឡើងវិញនូវផ្ទះរបស់ អ៊ីសាក និង អេលីស្សាបែត ហើល នៅភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋ ផែនស៊ីដឺញ៉ា ។ យ៉ូសែប ស៊ីធី បានជួបកូនស្រីរបស់ពួកគាត់គឺ អ៊ីមម៉ា នៅពេលលោក បានរស់នៅលើដីនោះ អំឡុងពេលធ្វើការឲ្យ ហុលាយ សូរ្យវិល ។

គ្រោងផ្ទះរបស់គ្រួសារ ស្ទីព នៅភូមិ ម៉ាន់តែសស្ទើរ រដ្ឋ នូវ យ៉ាក ត្រូវបានសាងសង់ឡើងវិញដោយប្រើប្រាស់សំណង់ដើម ។ បន្ទប់ពីររៀបការនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨២៧ មក យ៉ូសែប និង អិមម៉ា បានរស់នៅទីនេះជាមួយ ឪពុកម្តាយរបស់ពួកលោក ។

លោកតែងតែទទួលសួរដល់ព្រះ ឲ្យបង្ហាញដល់ពួកគេនូវព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ ចំពោះ អំណោយទានដ៏អស្ចារ្យ របស់យ៉ូសែបក្នុងនាមជាអ្នកមើលធុតម្នាក់ ។ នៅទីបំផុត យ៉ូសែប បានឈរនៅចំពោះមុខតុលាការ ហើយបានថ្លែងថា យ៉ូសែប មិនបាន ឆបោកលោកឡើយ ។

ចៅក្រមបានថ្លែងថា « ខ្ញុំមិនយល់ទេថា អ្នកជឿលើអ្នកទោសរូបនេះថា អាចមើលឃើញ ដោយមានជំនួយពីក្នុងនេះ ? »

យ៉ូសែប បានទទួលថា ទេ ។ « ខ្ញុំជឿដោយភាពវិជ្ជមានថា រឿងនេះគឺពិត មែន » ។

យ៉ូសែបគឺជាបុរសដែលគេឯងគោរពកោតខ្លាចនៅក្នុងសហគមន៍ ហើយ មនុស្សម្នាស្តាប់ពាក្យសម្តីរបស់គាត់ ។ នៅទីបញ្ចប់ សវនករគ្មានភស្តុតាងថា យ៉ូសែប បានបញ្ជាក់គាត់ទេ ដូច្នោះ ចៅក្រមក៏លុបចោលការចោទប្រកាន់នោះ ទៅ ។^៤

នៅខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨២៦ យ៉ូសែប បានត្រឡប់ទៅភ្នំដើម្បីយកផ្ទាំងចំណារ ប៉ុន្តែ ម៉ូរីណា បានមានបន្ទូលថា ផ្ទាំងចំណារមិនទាន់រួចរាល់សម្រាប់គាត់ទេ ។ ទេវតាបានប្រាប់គាត់ថា « នៅឲ្យឆ្ងាយពីក្រុមដែលស្វែងរកលុយ » ។ មានមនុស្ស សទ្ទុរិតនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។^៥ ម៉ូរីណា បានផ្តល់ឱកាសឲ្យគាត់មួយឆ្នាំទៀត ដើម្បីតម្រឹមចិត្តគាត់ឲ្យដូចព្រះទ័យព្រះ ។ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើមិនបានទេ នោះផ្ទាំងចំណារនឹងមិនត្រូវបានប្រគល់ឲ្យគាត់ឡើយ ។

ទេវតាក៏បានប្រាប់គាត់ថា ឲ្យនាំនរណាម្នាក់ទៀតមកជាមួយគាត់ នៅពេលក្រោយ ។ វាជាសំណើដដែលដូចដែលទេវតាអង្គនោះធ្លាប់បាន

ប្រាប់យ៉ូសែប នៅក្នុងការនិមិត្តលើកដំបូងនៅលើភ្នំដែរ ។ ប៉ុន្តែ តាំងពីអាស៊ានបាន ទទួលមរណភាពមក នោះយ៉ូសែប បានមានការច្របូកច្របល់ ។

លោកបានសួរថា « តើនរណាជាបុគ្គលត្រឹមត្រូវទៅ ? »

ម៉ូរីណា បានមានបន្ទូលថា « ឯងនឹងដឹង » ។

យ៉ូសែប បានស្វែងរកការណែនាំរបស់ព្រះ តាមរយៈក្បួនមើលធុតរបស់គាត់ ។ បុគ្គលត្រឹមត្រូវដែលគាត់បានគិតនោះគឺ អិមម៉ា ។^{១០}

យ៉ូសែប បានធ្លាក់ក្នុងអន្លង់ស្នេហារបស់ អិមម៉ា តាំងតែពីពេលដែល គាត់ជួបនាងក្លាមម្ល៉ែ ។ ដូចអាស៊ានដែរ អិមម៉ាគឺជាស្ត្រីម្នាក់ដែលអាចជួយ គាត់ឲ្យធ្វើជាបុរសដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវការឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ អាម្មណ៍របស់គាត់ចំពោះ អិមម៉ា គឺមានលើសពីនោះទៅទៀត ។ យ៉ូសែប ស្រឡាញ់ ហើយចង់រៀបការជាមួយនាង ។^{១១}

នៅខែ ធ្នូ យ៉ូសែបបានឈានចូលវ័យម្តុំមួយឆ្នាំ ។ កាលពីអតីតកាល គាត់បានបណ្តោយឲ្យខ្លួនគាត់ទទួលរងឥទ្ធិពលជាច្រើន ព្រោះតែការចង់បានរបស់ ជនដែលចង់ទាញយកប្រយោជន៍ពីអំណោយទានរបស់នេះ ។^{១២} ប៉ុន្តែ ក្រោយពីគាត់ បានទៅលើភ្នំចុងក្រោយនេះ គាត់បានដឹងថា គាត់ត្រូវធ្វើអ្វីជាច្រើនដើម្បីត្រៀមខ្លួន ទទួលយកផ្ទាំងចំណារ ។

ពីមុនត្រឡប់ទៅភូមិហាម៉ូនីវិញ យ៉ូសែប បាននិយាយជាមួយ នឹងឪពុកម្តាយគាត់ ។ គាត់បានប្រាប់ទៅឪពុកម្តាយថា « កូនបានសម្រេចចិត្ត រៀបការ ហើយប្រសិនបើពុកម៉ែ គ្មានការជំទាស់ទេ កូនសូមរៀបការជាមួយកញ្ញា

យប់ថ្ងៃទី ២២ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨២៧ យ៉ូសែប និង អិមម៉ា បរទេសទៅកាន់កូនភ្នំនេះ ជាកន្លែងដែលផ្ទាំងព្រះគម្ពីរមេមនបានកប់ទុកនៅទីនោះ ។ បន្ទាប់ពីទទួលបានផ្ទាំងហើយ យ៉ូសែបបានលាក់ផ្ទាំងនោះទុកនៅក្នុងរូងដើម្បីមួយអស់មួយរយៈពេលដើម្បីការពារផ្ទាំងនោះពីពួកអ្នកស្វែងរកកំណប់ ។

អិមម៉ា ហែល » ។ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ បានពេញចិត្តនឹងការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ ហើយលូស៊ី បានទទួលបានគាត់មករស់នៅជាមួយពួកគាត់បន្ទាប់ពីពួកគេរៀបការរួច ។^{១៣}

យ៉ូសែប បានចំណាយពេលយ៉ាងច្រើនជាមួយ អិមម៉ា នារដូវរងារនោះ ពេលខ្លះក៏ខ្ចីទេដិះលើទឹកករបស់គ្រួសារ ណែត កាលដែលព្រលធ្លាក់ខ្លាំង ពិបាកធ្វើដំណើរទៅផ្ទះរបស់គ្រួសារ ហែល ។ ប៉ុន្តែ ឪពុកម្តាយរបស់នាងនៅតែមិនចូលចិត្តគាត់ ហើយការខិតខំរបស់គាត់ដើម្បីយកឈ្នះចិត្តរបស់គ្រួសារនាងបានហាជ័យ ។^{១៤}

នៅខែ មករា ឆ្នាំ ១៨២៧ អិមម៉ា បានទៅលេងផ្ទះរបស់ ស្តេវេន ជាកន្លែងដែលនាង និងយ៉ូសែប អាចចំណាយពេលជាមួយគ្នា ដោយគ្មានការទើសចិត្តពីក្រុមគ្រួសារនាង ។ យ៉ូសែបបានសុំអិមម៉ារៀបការនៅទីនោះ ហើយដំបូងឡើយ អិមម៉ាហាក់ដូចជាភ្ញាក់ផ្អើល ។ នាងបានដឹងថា ឪពុកម្តាយនាងនឹងជំទាស់ការរៀបការនេះ ។^{១៥} ប៉ុន្តែ យ៉ូសែបបានសុំនាងឲ្យគិតអំពីរឿងនេះ ។ ពួកគេអាចពង្រត់គ្នាឥឡូវនេះ ។

អិមម៉ា បានគិតអំពីការរៀបការនេះ ។ បើរៀបការជាមួយ យ៉ូសែប នឹងធ្វើឲ្យឪពុកម្តាយនាងខកចិត្ត ប៉ុន្តែវាជាការសម្រេចចិត្តរបស់នាង ហើយនាងស្រឡាញ់គាត់ ។^{១៦}

មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក នៅថ្ងៃទី១៨ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨២៧ យ៉ូសែប និង អិមម៉ា បានរៀបការនៅផ្ទះតុលាការសន្តិភាពក្នុងស្រុក ។ បន្ទាប់មកពួកគាត់ក៏បានទៅ

ក្រុងម៉ែនវែរស្ទើរ ហើយបានចាប់ផ្តើមជីវិតជាមួយគ្នានៅក្នុងផ្ទះថ្មីរបស់ឪពុកម្តាយយ៉ូសែប ។ ផ្ទះនោះគឺល្អណាស់ ប៉ុន្តែ យ៉ូសែប ស៊ីញ៉េរ និង លូស៊ី បានចំណាយលុយច្រើនពេកធ្វើផ្ទះនោះ ដែលបណ្តាលឲ្យជំពាក់បំណុលគេ ហើយក៏បានបាត់បង់ផ្ទះនោះទៅ ។ ឥឡូវនេះ ពួកគាត់ជួលផ្ទះពីម្ចាស់ថ្មី ។^{១៧}

ក្រុមគ្រួសារ ស៊ីវេ ចូលចិត្តឲ្យយ៉ូសែប និងអិមម៉ានៅជាមួយពួកគាត់ ។ ប៉ុន្តែការហៅឲ្យបម្រើរបស់កូនប្រុសគាត់មកពីព្រះធ្វើឲ្យពួកគាត់ព្រួយបារម្ភ ។ ប្រជាជននៅក្នុងតំបន់នោះបានឮអំពីផ្ទាំងចំណារមាស ហើយពេលខ្លះក៏លួចចូលមកមើល ។^{១៨}

នៅថ្ងៃមួយ យ៉ូសែប បានទៅធ្វើកិច្ចការនៅទីក្រុង ។ ដោយរំពឹងថា យ៉ូសែបនឹង ត្រឡប់មកពិសារបាយពេលល្ងាចវិញ តែឪពុកម្តាយគាត់បានព្រួយបារម្ភពេលមិនបានឃើញគាត់ត្រឡប់មកវិញ ។ ពួកគាត់បានរង់ចាំអស់ជាច្រើនម៉ោង ដោយសម្រាន្តមិនលក់ ។ ទីបំផុត យ៉ូសែប បានបើកទ្វារ ហើយបានទម្លាក់ខ្លួនគាត់ចុះនៅលើកៅអីទាំងអស់កម្លាំង ។

ឪពុកគាត់បានសួរថា « ហេតុអ្វីកូនត្រឡប់មកផ្ទះវិញយប់ម្ល៉េះ ? » យ៉ូសែប បានប្រាប់ថា « កូនទទួលបានការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏ធ្ងន់បំផុត ដែលកូនមិនធ្លាប់ទទួលពីមុនក្នុងជីវិតកូន » ។

ឪពុកគាត់បានទទួលសួរ « តើនរណាដាក់ទណ្ឌកម្មកូន ? »

យ៉ូសែប បានឆ្លើយថា « គឺទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ » ។ « ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា កូនបានធ្វេសប្រហែស » ។ ថ្ងៃដែលគាត់ត្រូវជួបជាមួយនឹងម្សិរីណា គឺកាន់តែខិតមកជិតហើយ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា « មានកិច្ចការជាច្រើនដែលកូន

ត្រូវធ្វើយ៉ាងប្រញាប់ » ។ « កូនត្រូវតែចាប់ផ្តើមធ្វើកិច្ចការដែលព្រះបានបញ្ជាឲ្យ កូនធ្វើ » ។^{១៩}

បន្ទាប់ពីការប្រមូលផលនាវារដូវស្លឹកឈើជ្រុះរួចហើយ យ៉ូសៀស សូផែល និង យ៉ូសែប ណែត បានធ្វើការកិច្ចពាណិជ្ជកម្មទៅកាន់ក្រុង ម៉ែនឆែស្ទើរ ។ បុរសទាំងពីរនាក់បានដឹងថា ខួបលើកទីបួនរបស់ យ៉ូសែប ដើម្បីឡើងទៅក្នុងជិតមកដល់ហើយ ហើយពួកគាត់មានចិត្តអន្ទះសាច់ដឹងថា តើ នៅទីបំផុតម្យ៉ាងណាក៏ចិត្តឲ្យយ៉ូសែប ទទួលបានផ្ទាំងចំណារប្រអប់ ។

ពួកអ្នកស្វែងរកកំណប់នៅក្នុងមូលដ្ឋាន ក៏បានដឹងថា វាដល់ពេលសម្រាប់យ៉ូសែប ដើម្បីទទួលបានផ្ទាំងចំណារដែរ ។ ថ្មីៗនេះ ពួកគេម្នាក់ដែលមានឈ្មោះថា សាំយ៉ូអែល ឡឺនស៍ បានឡើងក្រវីលទៅលើភ្នំ ស្វែងរកផ្ទាំងចំណារនេះ ។ ដោយព្រួយបារម្ភថា សាំយ៉ូអែលអាចបង្កបញ្ហា នោះយ៉ូសែប បានសុំឲ្យឪពុករបស់គាត់ទៅផ្ទះរបស់ សាំយ៉ូអែល នៅព្រំត្រីនៃថ្ងៃទី ២១ ខែ កញ្ញា ដើម្បីឃ្នាំមើលគាត់ និងនិយាយតទល់នឹងគាត់ បើមើលទៅឃើញថា គាត់ចង់ឡើងទៅលើភ្នំនោះ ។^{២០}

បន្ទាប់មក យ៉ូសែបបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បី ទទួលផ្ទាំងចំណារ ។ ការឡើងលើភ្នំប្រចាំឆ្នាំរបស់គាត់ គឺត្រូវនឹងថ្ងៃស្អែក ប៉ុន្តែដើម្បីការពារពីពួកអ្នកស្វែងរកកំ ណប់ នោះគាត់បានរៀបចំផែនការត្រូវទៅដល់ភ្នំនៅពេល រំលងអាធាត្រ — គឺត្រូវនឹងព្រឹកថ្ងៃទី ២២ ខែ កញ្ញា — ជាពេលដែលគ្មាននរណាដែលដឹងថាគាត់ចេញទៅម៉ោង នេះឡើយ ។

ប៉ុន្តែ គាត់នៅតែត្រូវស្វែងរកវិធីសាស្ត្រមួយដើម្បីការពារផ្ទាំងចំណារ នៅពេលគាត់ បានទទួលវាមកនោះ ។ បន្ទាប់ពីសមាជិកគ្រួសារជាច្រើនបានចូលដំណេក គាត់ ប្រញាប់សុំម្តាយគាត់ប្រសិនបើគាត់អាចសុំប្រអប់សោមួយ ។ លូស៊ី ពុំមានប្រអប់ សោឡើយ ហើយគាត់ព្រួយបារម្ភណាស់ ។

យ៉ូសែប បានប្រាប់ថា « មិនថ្វីទេ » ។ « កូនអាចធ្វើវាបានយ៉ាងល្អដោយ ពុំចាំបាច់មានប្រអប់សោ » ។^{២១}

មិនយូរប៉ុន្មាន អិមម៉ាបានមកដល់ដោយបានស្លៀកពាក់រួចរាល់នឹងចេញដំណើរ ទៅ នាង និងយ៉ូសែប បានឡើងជិះរទេះរបស់ យ៉ូសែប ណែត ចេញដំណើរទាំង ងងឹត ។^{២២} នៅពេលពួកគាត់បានមកដល់ភ្នំ អិមម៉ា បានរង់ចាំនៅលើរទេះ ខណៈ ដែលយ៉ូសែប បានឡើងទៅលើជម្រាលដែលផ្ទាំងចំណារត្រូវបានកប់លាក់ទុក នោះ ។

ម្យ៉ាងណា បានលេចព្រះកាយឡើង ហើយយ៉ូសែប បានលើកផ្ទាំងចំណារ និងក្បែរ មើលឆុតឡើងចេញពីប្រអប់ក្បែរ ។ ពីមុន យ៉ូសែប ចុះពីលើភ្នំ ម្យ៉ាងណា បានរំព្យកគាត់ មិនឲ្យបង្ហាញផ្ទាំងចំណារដល់នរណាម្នាក់ឡើយ លើកលែងតែជនដែលព្រះអម្ចាស់ បានតែងតាំងប៉ុណ្ណោះ ហើយសន្យាជាមួយគាត់ថា ផ្ទាំងចំណារនេះនឹងត្រូវបាន ការពារ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើអស់ពីលទ្ធភាពគាត់ដើម្បីការពារវា ។

ម្យ៉ាងណា បានប្រាប់គាត់ថា « ឯងត្រូវតែប្រយ័ត្ន និងស្មោះត្រង់ចំពោះទំនុកចិត្ត ដែលមានចំពោះឯង បើមិនដូច្នោះទេឯងនឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់មនុស្ស

ទុច្ចរិត ដ្បិតវានឹងរកគ្រប់ផែនការ និងគម្រោងការដែលអាចធ្វើទៅបានដើម្បីយកផ្ទាំង ចំណារពីឯង ។ ហើយបើសិនជាឯងមិនយកចិត្តទុកដាក់ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួនទេនោះពួក វានឹងមានជ័យជម្នះលើឯង » ។^{២៣}

យ៉ូសែប បានយកផ្ទាំងចំណារចុះពីលើភ្នំ ប៉ុន្តែពីមុនគាត់បានមកដល់រទេះ គាត់បានទុកវានៅក្នុងរូងគល់ឈើមួយដែលវានឹងមានសុវត្ថិភាព រហូតដល់ពេល គាត់មានប្រអប់សោមួយ ។ បន្ទាប់មកគាត់បានមកជួប អិមម៉ា ហើយពួកគេក៏បាន ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ កាលដែលព្រះអាទិត្យរះឡើង ។^{២៤}

នៅដោះផ្ទះរបស់គ្រួសារស្ទើរ លូស៊ីបានរង់ចាំមើលផ្លូវរបស់យ៉ូសែប និងអិមម៉ា ដោយអន្ទះសា ខណៈដែលគាត់កំពុងរៀបចំអាហារពេលព្រឹកជូន យ៉ូសែប ស៊ីញ៉ែរ, យ៉ូសែប ណែត និងយ៉ូសៀស សូផែល ។ បេះដូងរបស់គាត់លោតខុសចង្វាក់កាល ដែលគាត់កំពុងធ្វើការ ព្រោះភ័យខ្លាចថាកូនរបស់គាត់ត្រឡប់មកវិញដោយគ្មានផ្ទាំង ចំណារទៀត ។^{២៥}

មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក យ៉ូសែប និងអិមម៉ា បានចូលមកដល់ក្នុងផ្ទះ ។ លូស៊ីបានមើលទៅយ៉ូសែប មើលថាគាត់ទទួលបានផ្ទាំង ចំណារប្រអប់ ប៉ុន្តែលូស៊ីបានចេញពីបន្ទប់មកទាំងការញាប់ ញ័រ ពេលគាត់ឃើញដៃយ៉ូសែបទទេ ។

យ៉ូសែបបានដើរតាមម្តាយ ។ គាត់បានមាន ប្រសាសន៍ថា « ម៉ែ សូមកុំខ្មាញខ្លួនធ្វើអ្វី » ។ គាត់បាន ហុចវត្ថុមួយដែលបានរុំនឹងកន្សែងដៃឲ្យទៅម្តាយ ។ ពេល លូស៊ី ប៉ះសាច់ក្រណាត់នោះ គាត់មានអារម្មណ៍ថា មានដុំ ធំពីរដុំ ។ ដុំទាំងពីរនោះគឺជាយូរិម និងធូរិមជាកូងមើល

ឆុតដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំទុកសម្រាប់បកប្រែផ្ទាំងចំណារ ។^{២៦}

លូស៊ី បានមានចិត្តសប្បាយរីករាយវិញ ។ យ៉ូសែប មើលទៅហាក់ដូចជាបន្ទុកដ៏ ធំបានត្រូវដកចេញពីអម្រែករបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលគាត់ចេញទៅជួបមនុស្សដទៃ ទៀតនៅក្នុងផ្ទះ គាត់បានធ្វើទីកមុខសោកសៅ ហើយបរិភោគអាហារពេលព្រឹករបស់ គាត់ដោយស្ងប់ស្ងាត់ ។ ក្រោយពីគាត់បានបរិភោគរួចហើយ គាត់បានយកដៃទាំង ពីរទល់ក្បាលគាត់ ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់ យ៉ូសែប ណែត ថា « ខ្ញុំខកបំណង ខ្លាំងណាស់ » ។

យ៉ូសែប ណែត បានតបថា « ឲ្យខ្ញុំចូលរួមសោកស្តាយផង » ។ យ៉ូសែប បានធ្វើម្តងទៀត គាត់បានប្តូរទីកមុខគាត់ទៅជាញញឹម រួចថា « ខ្ញុំពិត ជាខកបំណងខ្លាំងណាស់ » ។ « វាប្រសើរខ្លាំងណាស់ វាហួសពីអ្វីដែលខ្ញុំបានគិត ទៅទៀត ! » គាត់បន្តមានប្រសាសន៍អំពីទំហំ និងទម្ងន់នៃផ្ទាំងចំណារនោះ ហើយ បានមានប្រសាសន៍យ៉ាងរីករាយអំពី យូរិម និងធូរិម ។

គាត់មានប្រសាសន៍ថា « ខ្ញុំអាចមើលឃើញអ្វីៗទាំងអស់ » ។ « វាអស្ចារ្យ ណាស់ » ។^{២៧}

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលផ្ទាំងចំណារហើយ យ៉ូសែប បានទៅធ្វើការជួស ជុលអណ្តូងនៅជិតក្រុង ដើម្បីទទួលបានកម្រៃទិញប្រអប់សោមួយ ។ នៅព្រឹកនាថ្ងៃ ដដែលនោះ ខណៈដែលកំពុងធ្វើការនៅជិតភ្នំជិតផ្ទះរបស់គ្រួសារស្ទើរ នោះយ៉ូសែប

=====
ពីមុនយ៉ូសែបចុះពីលើភ្នំភ្នំវិញ ម្យ៉ាងណាបានរំព្យកលោកឲ្យបង្ហាញ ផ្ទាំងទាំងនោះដល់អស់អ្នកណាដែល ព្រះអម្ចាស់ចាត់ឲ្យបង្ហាញប៉ុណ្ណោះ ។
=====

សីញ្ញី បានព្រមមនុស្សមួយក្រុមរៀបគម្រោងការអាក្រក់ដើម្បីលួចផ្ទាំងចំណារ មាស ។ គ្នាម្នាក់បាននិយាយថា « យើងនឹងយកផ្ទាំងចំណារ ទោះបីជាមាន ចូ ស្ទីវ ឬអារក្សពីស្ថាននរកក៏ដោយ » ។

ដោយតក់ស្លុតខ្លាំង យ៉ូសែប សីញ្ញី ក៏បានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយបានប្រាប់ ទៅអ៊ីមម៉ា ។ នាងបានប្រាប់ថា នាងមិនដឹងថាផ្ទាំងចំណារនៅឯណាទេ ប៉ុន្តែនាងជឿ ជាក់ថា យ៉ូសែប បានលាក់ទុកវាយ៉ាងល្អហើយ ។

យ៉ូសែប សីញ្ញី បានឆ្លើយ « ពិតណាស់ ប៉ុន្តែកូននៅចាំអំពីរឿងតូចតាច ដែលធ្វើ ឲ្យអសារបាត់បង់ពរជ័យ និងអំណាចជាតិក្នុងគ្រប់គ្រាន់ទេ ។ វាក៏អាចកើតឡើងចំពោះ យ៉ូសែប ដែរ » ។^{១៨}

ដើម្បីបញ្ជាក់ថា ផ្ទាំងចំណារនៅមានសុវត្ថិភាព អ៊ីមម៉ា បានឡើងជិះសេះ ភ្លាម ហើយបានជិះជាងមួយម៉ោងទៅកាន់កសិដ្ឋាន ជាកន្លែងដែលយ៉ូសែប កំពុងធ្វើការ ។ នាងបានឃើញគាត់ធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងនៅជិតអណ្តូងទឹក ទាំងខ្លួន ប្រឡាក់ពេញដោយដី និងទឹកដោតដោយញើស ។ ដោយបានឮពីគ្រោះថ្នាក់ នោះ យ៉ូសែប បានមើលតាមយ៉ូមី និងធូមីមី ហើយបានឃើញថាផ្ទាំងចំណារមាន សុវត្ថិភាពទេ ។

នៅផ្ទះឯណោះវិញ យ៉ូសែប សីញ្ញី ដើរចុះឡើងនៅខាងក្រៅផ្ទះ ដោយក្រឡេក មើលផ្លូវគ្រប់វិសាលភាព រហូតដល់គាត់បានឃើញយ៉ូសែប និង អ៊ីមម៉ាមកដល់ ។

យ៉ូសែប បានមានប្រសាសន៍កាលគាត់កំពុងនៅលើ ខ្នងសេះថា « ពួក អ្វីៗទាំងអស់មានសុវត្ថិភាពទេ — សូម កុំភ័យតក់ស្លុតឡើយ » ។^{១៩}

ប៉ុន្តែវាជាពេលដែលត្រូវធ្វើសកម្មភាពហើយ ។

យ៉ូសែប បានប្រញាប់ត្រឡប់ទៅភ្នំវិញ ហើយបាន ឃើញគល់ឈើដែលគាត់បានលាក់ទុកផ្ទាំងចំណារក្នុងនោះ រួចគាត់បានរុំផ្ទាំងនោះ នឹងអាវដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។^{២០} បន្ទាប់មក គាត់បានគេចចូលក្នុងព្រៃ ហើយតម្រង់ ឆ្ពោះទៅផ្ទះ ដោយភ្នែកទាំងគូមើលប្រយ័ត្នពីគ្រោះថ្នាក់ ។ ព្រៃឈើបានលាក់បាំង គាត់ពីមនុស្សនៅលើផ្លូវធំ ប៉ុន្តែវាក៏ជាកន្លែងងាយស្រួលឲ្យពួកចោរលាក់ខ្លួនដែរ ។

យ៉ូសែបបានដើរកាត់ព្រៃយ៉ាងលឿនតាមដែលគាត់អាចធ្វើបាន ទោះជា កំណត់ត្រានោះធ្ងន់ក្តី ។ មានដើមឈើមួយដើមលំដូលបិទផ្លូវពីមុខគាត់ ហើយនៅ ពេលដែលគាត់លោតរំលងវា គាត់មានអារម្មណ៍ថា មានអ្វីមួយនៅពីក្រោយគាត់ ។ ពេលដាក់ទៅក្រោយ គាត់ឃើញបុរសម្នាក់កំពុងសំដៅមករកគាត់ ដោយកាន់ កាំភ្លើងក្នុងដៃដូចជានៅសមរម្យ ។

យ៉ូសែប បានផ្តល់បុរសនោះចុះលើដី ដោយដៃម្ខាងកាន់ផ្ទាំងចំណារយ៉ាងណែន រួចស្រវាក់ទៅក្នុងព្រៃជ្រៅ ។ ពេលគាត់រត់បានប្រហែលជាកន្លះគីឡូម៉ែត្រ នោះមាន បុរសម្នាក់លោតចេញពីដើមឈើមក ហើយបានវាយគាត់នឹងខ្នងកាំភ្លើង ។ យ៉ូសែប បានវាយជាមួយបុរសនោះ ហើយបានរត់យ៉ាងលឿនចេញពីព្រៃ ។ ប៉ុន្តែពីមុនគាត់ អាចរត់ទៅឆ្ងាយ បុរសទីបីក៏មកស្នាក់វាយគាត់យ៉ាងដំណំដែលធ្វើឲ្យគាត់ទន់ដៃទន់ ជើង ។ ដោយខិតខំប្រមូលកម្លាំងមកវិញ យ៉ូសែបបានវាយបុរសនោះយ៉ាងខ្លាំង រួច រត់សំដៅទៅផ្ទះ ។^{២១}

ពេលមកដល់ផ្ទះ យ៉ូសែប បានទម្លាយទ្វារចូលផ្ទះជាមួយនឹងបង្វេចដ៏ធំនៅក្រោម ដៃរបស់គាត់ ។ គាត់បានស្រែកថា « ពួក កូនបានផ្ទាំងចំណារហើយ » ។

ប្អូនស្រីរបស់គាត់ ខាថារីន ដែលមានវ័យដប់បួនឆ្នាំ បានជួយគាត់ដាក់បង្វេច ចុះនៅលើតុ ខណៈដែលសមាជិកគ្រួសារទាំងអស់នៅជុំវិញគាត់ ។ យ៉ូសែបដឹងថា ឪពុក និងប្អូនប្រុសគាត់ វិលលាម ចង់ស្រាយបង្វេចផ្ទាំងចំណារនោះ ប៉ុន្តែគាត់បាន បញ្ឈប់ពួកគេ ។

យ៉ូសែប សីញ្ញី បានសួរថា « យើងសុំមើលវាបានទេ ? »

យ៉ូសែប ឆ្លើយថា « ទេ » ។ « ពីដំបូងខ្ញុំមិនបានគោរពប្រតិបត្តិ ឥឡូវនេះខ្ញុំត្រូវតែ គោរពប្រតិបត្តិតាម » ។

គាត់បានប្រាប់ដល់ពួកគេថា ពួកគេអាចស្ទាបលើសាច់ក្រណាត់ ហើយ វិលលាម ប្អូនប្រុសគាត់បានលើកបង្វេចនោះឡើង ។ បង្វេចនោះវាធ្ងន់ជាងថ្មទៅ ទៀត ហើយវិលលាម អាចស្ទាបដឹងថា វាមានលក្ខណៈជាសន្លឹកៗដូចជាសន្លឹក សៀវភៅ ។^{២២} យ៉ូសែប ក៏បានបញ្ជូនប្អូនប្រុសពៅរបស់គាត់ ឈ្មោះ ដន់ ខាឡូស ឲ្យទៅទិញប្រអប់សោពីហ្គែរម៉ែ ដែលរស់នៅចុងភូមិជាមួយភរិយារបស់គាត់ឈ្មោះ ជឿស្យា និងកូនស្រីទើបនឹងកើតរបស់ពួកគេ ។

ហ្គែរម៉ែ ក៏បានមកដល់ភ្លាម ហើយនៅពេលដែលផ្ទាំងចំណារត្រូវបានចាក់សោ ទុកយ៉ាងមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងប្រអប់ហើយ យ៉ូសែប បានទម្លាក់ខ្លួននៅលើគ្រែជិតនោះ ហើយបានចាប់ផ្តើម ប្រាប់ពីរឿងពួកចោរនៅក្នុងព្រៃ ។

កាលកំពុងនិយាយរៀបរាប់នោះ ទើបគាត់ដឹងថាដៃ គាត់ឈឺ ។ ពេលប្រកាយប្រគប់គ្នានោះ គាត់គ្រេចមេដៃ ។ គាត់និយាយភ្លាមថា « ពួក ខ្ញុំមិនគួរនិយាយទៀត ទេ ហើយសូមពួកទាញមេដៃដែលគ្រេចខ្ញុំឲ្យត្រូវវិញ ផង » ។^{២៣} ■

បញ្ជីទាំងមូលនៃសៀវភៅនេះមានជាភាសាអង់គ្លេសនៅគេហទំព័រ saints.lds.org ។
៣១ *ប្រធានបទ* នៅក្នុងកំណត់ចំណាំបង្ហាញពីព័ត៌មានបន្ថែមនៅលើគេហទំព័រ saints.lds.org ។

កំណត់ចំណាំ
១. Agreement of Josiah Stowell and Others ថ្ងៃទី ១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨២៥ នៅក្នុង *JSP*, D១:៣៤៥-៥២ ។
២. Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ៩១-៩២; Oliver Cowdery, "Letter VIII," *LDS Messenger and Advocate*, ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៥, ២:២០០-២០១; Joseph Smith History ១៨៣៨-៥៦ ភាគ A-១, ៧-៨ នៅក្នុង *JSP*, H១:២៣៤ (សេចក្តីព្រាង ២); Smith, *On Mormonism*, ទំព័រ ១០ ។ *ប្រធានបទ* ៖ Treasure Seeking
៣. Agreement of Josiah Stowell and Others ថ្ងៃទី ១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨២៥ នៅក្នុង *JSP*, D១:៣៤៥-៥២ ។
៤. Pratt, *Autobiography*, ទំព័រ ៤៧; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, ទំព័រ ៦៦-៦៧; Woodruff, *Journal* ថ្ងៃទី ៤ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៤៣ និង ថ្ងៃទី ២០ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៥៥; Emmeline B. Wells, « L.D.S. Women of the Past - *Woman's Exponent*, ថ្ងៃទី ១ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩០៨, ៣៦:៤៩; Joseph Smith III, « Last Testimony of Sister Emma » *Saints' Herald*, ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៧៥ ទំព័រ ២៨៩; សូមមើលផងដែរ Staker and Ashton «Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home»; និង Ashurst-McGee « Josiah Stowell Jr.-John S. Fullmer Correspondence » ទំព័រ ១០៨-១៧ ។
៥. Baugh, « Joseph Smith's Athletic Nature » ទំព័រ ១៣៧-៥០; Pratt, *Autobiography*, ទំព័រ ៤៧; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, ទំព័រ ៦៦-៦៧; *Recollections of the Pioneers of Lee County*, ទំព័រ ៩៦;

ឃ្លីសេបបានខ្ចីប្រអប់សោដូចនេះមកពីបងប្រុសរបស់គាត់ ហែម ដើម្បីដាក់ផ្ទាំងព្រះគម្ពីរមេមន ។

Youngreen, *Reflections of Emma*, ទំព័រ ៦១, ៦៧, ៦៩, ៦៩; Emmeline B. Wells, « L.D.S. Women of the Past » *Woman's Exponent*, ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩០៨, ៣៦:៤៩ ។

៦. Joseph Smith History ឆ្នាំ ១៨៣៨-៥៦ ភាគ A-១, ៨ នៅក្នុង *JSP*, H១:២៣៤ (សេចក្តី ព្រាង ២); Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ៩២; Bushman, *Rough Stone Rolling*, ទំព័រ ៥១-៥៣; Staker, « Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home » ទំព័រ ១០៤ ។

៧. Joseph Smith History ១៨៣៨-៥៦ ភាគ A-១, ៧-៨, នៅក្នុង *JSP*, H១:២៣៤-៣៦ (សេចក្តីព្រាង ២); Knight, *Reminiscences*, ទំព័រ ២; Joseph Smith III, « Last Testimony of Sister Emma » *Saints' Herald*, ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៧៩ ទំព័រ ២៩០ ។

៨. William D. Purple, « Joseph Smith, the Originator of Mormonism » *Chenango Union*, ថ្ងៃទី ២ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៧៧, (ទំព័រ ៣); សូមមើលផងដែរ An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (ថ្ងៃទី ៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៧៨៨), *Laws of the State of New-York* (ឆ្នាំ ១៨១៣), ១:១១១៤ ។ ប្រធានបទ ៖ Joseph Smith's 1826 Trial

៩. « Mormonism — No. II » *Tiffany's Monthly* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៥៩ ទំព័រ ១៦៩ ។

១០. Knight, *Reminiscences* ទំព័រ ២ ។

១១. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ ទំព័រ ៩៦; សូមមើលផងដែរ Knight, *Reminiscences* ទំព័រ ២ ។

១២. សូមមើល « The Original Prophet » *Fraser's Magazine* ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៧៣ ទំព័រ ២២៩-៣០ ។

១៣. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤ ទំព័រ ៩៧ ។

១៤. Knight, *Reminiscences* ទំព័រ ២; Joseph Smith III, « Last Testimony of Sister Emma » *Saints' Herald* ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៧៩ ទំព័រ ២៩០ ។

១៥. Joseph Smith III, « Last Testimony of Sister Emma » *Saints' Herald* ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៧៩ ទំព័រ ២៩០; Joseph Smith History ឆ្នាំ ១៨៣៨-៥៦ ភាគ A-១, ៨ នៅក្នុង *JSP*, H១:២៣៤ (សេចក្តីព្រាង ២) ។

១៦. Joseph Smith III, « Last Testimony of Sister Emma » *Saints' Herald* ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៧៩ ទំព័រ ២៩០; Joseph Lewis and Hiel Lewis, « Mormon History. A New Chapter, about to Be Published » *Amboy Journal* ថ្ងៃទី ៣០ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៧៩ ទំព័រ ១; សូមមើលផងដែរ Oliver Cowdery, « Letter VIII » នៅក្នុង *LDS Messenger and Advocate* ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៥, ២:២០១ ។

១៧. Joseph Smith History ឆ្នាំ ១៨៣៨-៥៦ ភាគ A-១, ៨ នៅក្នុង *JSP*, H១:២៣៤ (សេចក្តី ព្រាង ២); Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤១-៤៥ សៀវភៅ ៤, ទំព័រ [១១]-[១២]; សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [១]-[៣] ។ ប្រធានបទ ៖ Sacred Grove and Smith Family Farm ១៨. « Mormonism — No. II » *Tiffany's Monthly* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៥៩ ទំព័រ ១៦៧-៦៨ ។

១៩. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [៤]-[៦] ។

២០. Knight, *Reminiscences* ទំព័រ ២ ។

២១. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥, សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [៦] ។

២២. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៥ ទំព័រ ១០៥ ។

២៣. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៦ ទំព័រ [១] ។

២៤. « Mormonism — No. II » *Tiffany's Monthly* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៥៩ ទំព័រ ១៦៥-៦៦; Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [៦] ។

២៥. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៦, ទំព័រ [៦]-[៧]; Knight, *Reminiscences*, ទំព័រ ២ ។

២៦. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [៧]-[៨] ។

២៧. Knight, *Reminiscences* ទំព័រ ២-៣; Joseph Smith History ឆ្នាំ ១៨៣៨-៥៦ ភាគ A-១, ៥ នៅក្នុង *JSP*, H១:២២២ (សេចក្តីព្រាង ២); សូមមើលផងដែរ អាល់ម៉ា ៣៧:២៣ ។

២៨. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [៨]-[១០]; « Mormonism — No. II » *Tiffany's Monthly* ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៥៩ ទំព័រ ១៦៦; Smith, *Biographical Sketches* ទំព័រ ១០៣; សូមមើលផងដែរ លោកកុប្បត្តិ ២៥:២៩-៣៤ ។

២៩. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [១០] និង adjacent paper fragment ។

៣០. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [១១] ។ ប្រធានបទ ៖ Gold Plates

៣១. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [១១] ។

៣២. « The Old Soldier's Testimony » *Saints' Herald* ថ្ងៃទី ៤ តុលា ឆ្នាំ ១៨៨៤ ទំព័រ ៦៤៣-៤៤; Salisbury, « Things the Prophet's Sister Told Me » ឆ្នាំ ១៩៤៥, Church History Library; Ball, « The Prophet's Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates » ឆ្នាំ ១៩៤៤, Church History Library; Smith, *William Smith on Mormonism* ទំព័រ ១១; Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [១១]; Joseph Smith III, « Last Testimony of Sister Emma » *Saints' Herald*, ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៧៩ ទំព័រ ២៩០ ។

៣៣. Lucy Mack Smith, History ឆ្នាំ ១៨៤៤-៤៥ សៀវភៅ ៥, ទំព័រ [១១]-[១២] ។ ប្រធានបទ ៖ Lucy Mack Smith ។

ប្រធានដោយ ផែង ខ្លួន

តើមានសាសនាចក្រនៅទីនេះដែរឬ ?

ខ្ញុំបានចូលជាសមាជិកសាសនាចក្រកាលខ្ញុំមានអាយុ ៣៦ ឆ្នាំ ហើយនៅគ្រានោះខ្ញុំទទួលបានអារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណយ៉ាងខ្លាំង ។ គ្រាផ្សេងទៀតខ្ញុំគ្រាន់តែបណ្តែកបណ្តោយខ្លួនតាមកាលៈទេសៈប៉ុណ្ណោះ ។ រវាងកាលវិភាគដ៏មាញឹក ភរិយារបស់ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមមុខរបរថ្មី ការមានសុខភាពមិនល្អ និងឧបសគ្គផ្សេងទៀត នោះខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមមានការលំបាកខាងវិញ្ញាណ ។ ខ្ញុំបានចូលរួមសាសនាចក្រហើយបានជួយបង្រៀនកូរ៉េម៉ិកុន ប៉ុន្តែនោះគឺជាអ្វីដែលជំរុញខ្លួនខ្ញុំឲ្យធ្វើវាប៉ុណ្ណោះ ។ ខ្ញុំពុំអាចរកឃើញកម្លាំងបើកព្រះគម្ពីរខ្ញុំអាន ឬលុតជង្គង់អធិស្ឋានឡើយ ។

ខ្ញុំនៅតែមានការលំបាក ពេលខ្ញុំបានចាកចេញក្នុងការធ្វើដំណើរទៅធ្វើជំនួញនៅប្រទេស ឈីលីភាគខាងជើង ។ ពីព្រលានយន្តហោះនៅ កូរ៉េប៉ូយើងបានបើកឡានរយៈពេលពីរម៉ោងទៅកាន់ការដ្ឋានសម្រាប់ដំឡើងគម្រោងសូឡាតៅវាលខ្សាច់

អាតាកម៉ា ប្រទេស ឈីលី ។ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះភាពឆ្ងាយដាច់ស្រយាលរបស់តំបន់នេះ មានតែវាលខ្សាច់ពណ៌ក្រហមជាច្រើនគឺឡើយត្រឹមត្រូវ ។ ភាពឯកោនៃទេសភាពនោះគឺអស្ចារ្យខ្លាំងណាស់ ។

បន្ទាប់ពីបាននៅតំបន់នោះអស់មួយសប្តាហ៍មកយើងបានបើកទៅទីក្រុងជិតបំផុតមួយដើម្បីរកគ្រឿងបរិក្ខារនានា ។ នៅទីនោះ ខ្ញុំបានឃើញអគារមួយដែលខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ ។ ខ្ញុំបានសូមឲ្យតែកុងឡានឈប់ ។ អគារនោះមានបរិវេណស្រស់ស្អាតដែលហ៊ុមព័ទ្ធដោយរបងដែកពណ៌ខ្មៅ ។ នៅខាងមុខអគារនោះមានស្លាកសញ្ញាដែលខ្ញុំស្គាល់ « La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días » ឬ « សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ » ។

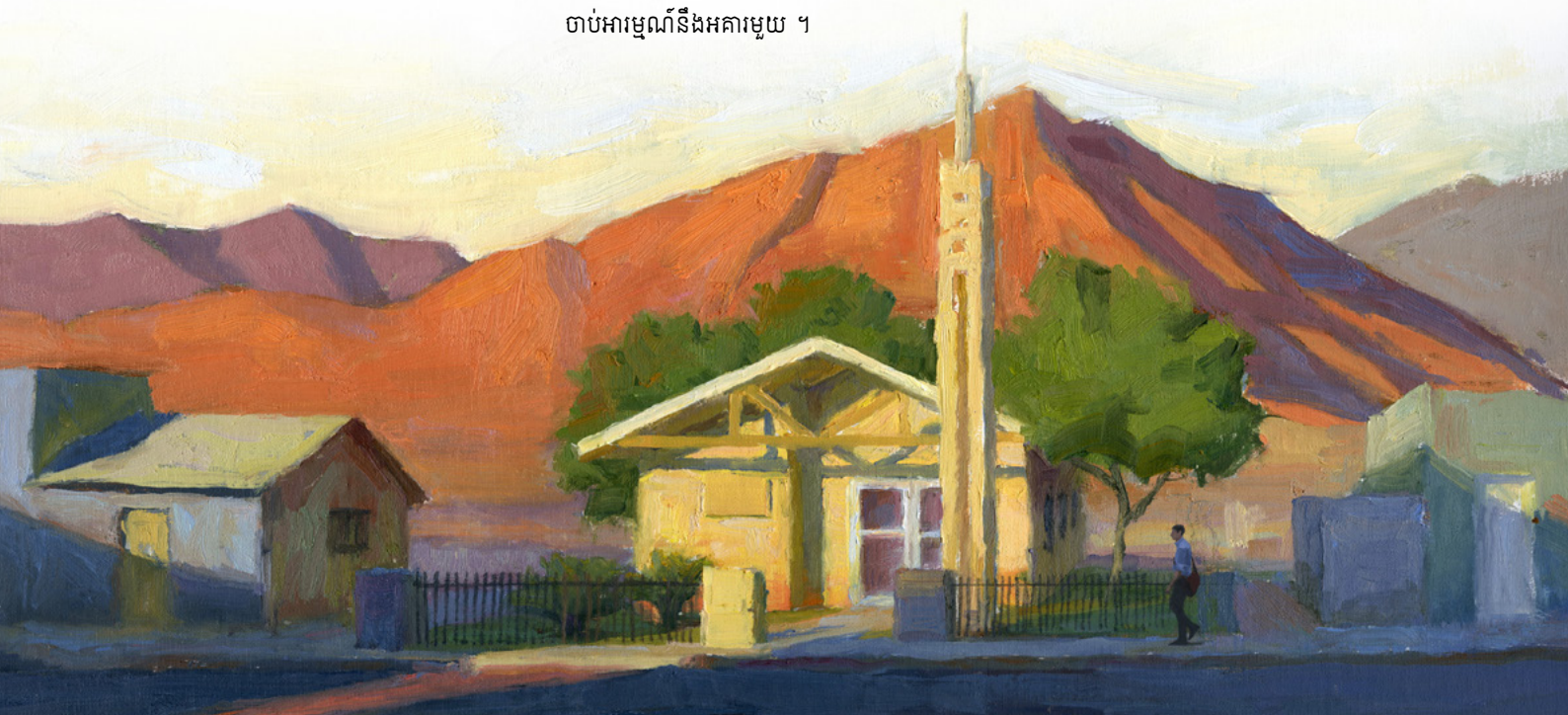
« តើសាសនាចក្រនៅទីនេះដែរឬ ? » ខ្ញុំបានគិត ។ ខ្ញុំមានការអស្ចារ្យដែលសាសនាចក្រមាននៅក្នុងតំបន់ដ៏ឆ្ងាយដាច់ស្រយាលយ៉ាងនេះនៅលើពិភពលោក ។

ខ្ញុំបានថតរូបសាលាប្រជុំនោះ ហើយផ្ញើទៅភរិយារបស់ខ្ញុំ ។ ចម្លើយរបស់គាត់មានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់ខ្ញុំ ៖ « ព្រះវរបិតាស្នាក់ស្នាលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់គ្រប់ទីកន្លែង » ។

នេះគឺជាសារលិខិតផ្ទាល់មួយសម្រាប់ខ្ញុំពីព្រះវរបិតាស្នាក់ស្នាល ។ នៅក្នុងសម្ភាសន៍នៃការរស់នៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ ខ្ញុំបានភ្លេចថា ព្រះវរបិតាស្នាក់ស្រឡាញ់បុត្រាបុត្រីទាំងអស់របស់ទ្រង់ ហើយខ្ញុំត្រូវការការរំលឹកនោះ ។ ទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងតូចនិងឆ្ងាយដាច់ស្រយាលនៅកណ្តាលវាលខ្សាច់នោះ ហើយទ្រង់ក៏ស្រឡាញ់ខ្ញុំផងដែរ ។

នាយប់នោះ ខ្ញុំបានលុតជង្គង់ ហើយច្លែងអំណរគុណដល់ព្រះវរបិតាស្នាក់ស្រឡាញ់ពេជ័យ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះ ។ ការដឹងថា ទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំបានជួយខ្ញុំឲ្យស្តាប់នាខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំវិញ ហើយវាបន្តពង្រឹងខ្ញុំរៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ■
ចុះ អ៊ីវ៉ាន រដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា ស.វ.អ.

នៅពេលយើងបើកឡានទៅទីក្រុងដែលជិតបំផុតដើម្បីទិញគ្រឿងបរិក្ខារ នោះយើងបានចាប់អារម្មណ៍នឹងអគារមួយ ។

បេសកកម្មពីរ គ្រួសារពីរបានទទួលពរជ័យ

អ ឡុងដេលខ្ញុំបម្រើនៅបេសកកម្ម អាវីហ្សូណា មេសា ជាញឹកញយខ្ញុំបានទទួលអីម៉ែលពីបងស្រី ខ្ញុំនៅប្រទេស អាហ្សង់ទីន ។ ណាថា ល្ងើញមែនជា សមាជិកសាសនាចក្រទេ ។ ប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ពេល កូនស្រីរបស់គាត់បានស្លាប់ទៅ គ្រួសាររបស់យើងបាន ព្យាយាមចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយគាត់ ប៉ុន្តែគាត់ពុំ ដែលមានចិត្តកាក់ទាក់ទទួលយកឡើយ ។

ខ្ញុំបានបន្តចែកចាយទិវន្ទាល់របស់ខ្ញុំជាមួយគាត់ ពេលខ្ញុំបម្រើបេសកកម្ម ។ នៅក្នុងអីម៉ែលមួយ ខ្ញុំបាន ប្រាប់គាត់អំពីស្រ្តីម្នាក់ដែលដៃគូខ្ញុំ និងខ្ញុំបានជួប ។ កូនស្រីរបស់គាត់ក៏បានស្លាប់ផងដែរ ។ យើងបាន ថ្លែងទិវន្ទាល់អំពីក្រុមគ្រួសារអស់កល្បជានិច្ច ហើយ គាត់បានមានអារម្មណ៍សង្ឃឹមអំពីអ្វីដែលយើងបាន ចែកចាយ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ណាថា ល្ងើញថា គាត់អាច ទទួលអារម្មណ៍បែបនោះដែរ ។ គាត់បានសរសេរ ត្រឡប់មកវិញ ដោយប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់ចង់ទទួលបាន អារម្មណ៍នៃសេចក្តីសង្ឃឹមនោះ ប៉ុន្តែសេចក្តីជំនឿរបស់ គាត់ពុំខ្លាំងគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ។

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តផ្ញើសំបុត្រដែលសរសេរ ដោយដៃទៅ ណាថា ល្ងើញ ដោយអញ្ជើញគាត់ឲ្យ អធិស្ឋានទូលសូមជំនួយដើម្បីជឿ ។ ខ្ញុំក៏បាន ទទួលការបំផុសគំនិតឲ្យសរសេរកថាខណ្ឌមួយ ជាភាសាអង់គ្លេស និងប្រាប់រឿងនោះដល់អ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ ណាថា ល្ងើញចេះនិយាយតែ ភាសាអេស្ប៉ាញ ដូច្នេះខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ឲ្យរកមើល អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ហើយសូមឲ្យពួកគេបកប្រែ ឲ្យគាត់ស្តាប់ ។ ខ្ញុំស្គាល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ ដែលចេះភាសាអង់គ្លេស ។

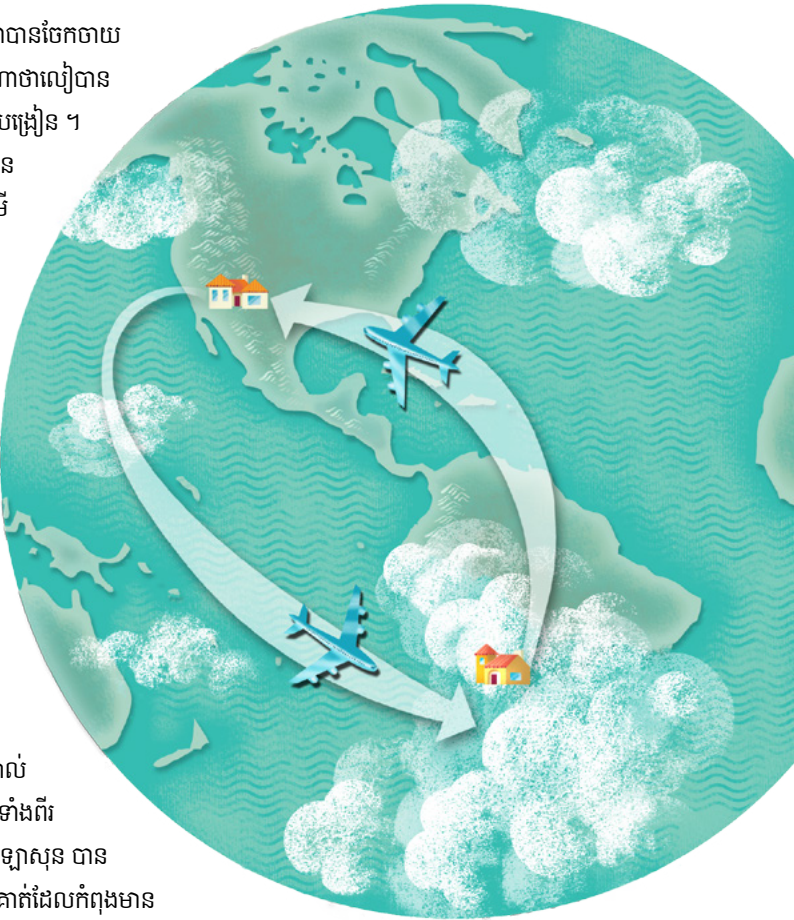
មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក ខ្ញុំបានទទួលអីម៉ែល មួយពីណាថា ល្ងើញ ។ គាត់បានរកអ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនា ហើយសូមពួកគេឲ្យបកប្រែសំបុត្ររបស់ ខ្ញុំ ។ ពួកគេបានអានសំបុត្រនោះដោយស្ងាត់ៗ ហើយ ញញឹម ។ នៅពេលណាថា ល្ងើញ បានសួរថា តើខ្ញុំបាន សរសេរអ្វីខ្លះ នោះពួកគេបានតបថា « ចូរពួកយើង និយាយអំពីពាក្យពេចន៍ក្នុងសំបុត្រនេះ ! » ខ្ញុំបាន

សរសេរថា ណាថា ល្ងើញកំពុងមានការលំបាកដោយ ការស្លាប់របស់កូនស្រីគាត់ ហើយខ្ញុំបានសូមឲ្យ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបង្រៀនគាត់អំពីផែនការនៃ សេចក្តីសង្ឃឹម ។

អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានចែកចាយ សារលិខិតខ្លីមួយ ហើយណាថា ល្ងើញបាន ចូលចិត្តអ្វីដែលពួកគេបានបង្រៀន ។ ក្រោយមក ណាថា ល្ងើញ បាន ប្រាប់ពួកគេថា ខ្ញុំកំពុងបម្រើ បេសកកម្មនៅ មេសា រដ្ឋ អាវីហ្សូណា ស.រ.អា. ។ អែលខើរ ម្នាក់ឈ្មោះ ឡាសុន បាននិយាយ ថា ខ្ញុំមកពីទីក្រុង នោះ ។

មួយឆ្នាំក្រោយ មក ខ្ញុំត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ តំបន់ទៅកន្លែងដែល គ្រួសាររបស់អែលខើរ ឡាសុនរស់នៅ ។ ខ្ញុំ បានស្គាល់គ្រួសាររបស់ គាត់ ដូចដែលគាត់បានស្គាល់ គ្រួសារខ្ញុំដែរ ហើយគ្រួសារទាំងពីរ បានទទួលពរ ។ អែលខើរ ឡាសុន បាន អធិស្ឋានឲ្យប្អូនប្រុសរបស់គាត់ដែលកំពុងមាន ការលំបាកនឹងទិវន្ទាល់របស់គាត់ ។ ខ្ញុំអាចទៅជួប ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ជំនួសគាត់ ហើយជួយគាត់ពង្រឹង ទិវន្ទាល់របស់គាត់ ។ អែលខើរ ឡាសុន និងដៃគូ របស់គាត់បន្តបង្រៀន ណាថា ល្ងើញ ហើយទិវន្ទាល់គាត់ បានជ្រមុជទឹក ។ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូន ពួកយើងទៅក្នុងទិសដៅពីរ គឺខ្ញុំទៅរដ្ឋ អាវីហ្សូណា ហើយអែលខើរ ឡាសុន ទៅប្រទេសអាហ្សង់ទីន ដើម្បី យើងទាំងពីរនាក់អាចជួយទ្រង់ពង្រឹងដល់ក្រុមគ្រួសារ យើងនៅក្នុងដំណឹងល្អ ។ ■

ជូន មែននូវអែល ហូមែស្យ ទីក្រុង រ៉ូសារីយ៉ូ ប្រទេស អាហ្សង់ទីន

ខ្ញុំ មានអំណរគុណដែល ខ្ញុំត្រូវបានចាត់តាំងទៅ អាវីហ្សូណា ហើយអែលខើរ ឡាសុន ត្រូវបានចាត់ទៅ ប្រទេសអាហ្សង់ទីន ដើម្បីឲ្យ យើងទាំងពីរនាក់អាចជួយ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ គ្រួសារពួកយើង ។

រចនាប្រភេទដោយ ខាប៊ុន ហៃប៊ីត

ទោះ៖ បីជាខ្ញុំមានអារម្មណ៍ភ័យភ្នំ ក៏ ខ្ញុំបាននិយាយដោយក្លាហាន ថា « ខ្ញុំទៅសាលាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃ ពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ » ដែរ ។

បានទទួលពរដោយការប្រកាសសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំ

ខ្ញុំបានជ្រមុជទឹកកាលខ្ញុំមានអាយុ ១៩ ឆ្នាំ ។ គ្រួសារ និងមិត្តភក្តិជាច្រើនរបស់ខ្ញុំពុំបានទទួល យកការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំក្នុងការចូលជាសមាជិក ព្រះវិហារឡើយ ប៉ុន្តែការណ៍នេះពុំបានបញ្ឈប់ខ្ញុំ ទេ ។ ពីរសប្តាហ៍ក្រោយមក ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមឆ្នាំទីពីរ នៅមហាវិទ្យាល័យ ។ ពេលខ្ញុំត្រឡប់ទៅបរិវេណ នៃមហាវិទ្យាល័យវិញ ខ្ញុំមានការព្រួយបារម្ភអំពី សេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមការសិក្សា ខ្ញុំនឹងគ្មានភាពក្លាហាន ដើម្បីការពារសាសនារបស់ខ្ញុំឡើយ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ ថាឯកោ ។ ខ្ញុំពុំធ្លាប់បានជួបសមាជិកសាលាចក្រ ណាម្នាក់នៅមហាវិទ្យាល័យឡើយ ហើយខ្ញុំពុំដឹង ថាទៅរកសាលាប្រជុំណាមួយ ហើយក៏មិនដឹងថា មានរូង ឬសាលាណាមួយនៅក្បែរទីនោះឬអត់ ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវរបិតាស្តីអំពីទូលសូម សេចក្តីក្លាហាន ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានថា ខ្ញុំនឹងមាន ទំនុកចិត្តដើម្បីការពារជំនឿរបស់ខ្ញុំដែលខ្ញុំទើបរក ឃើញនោះ ។

ពីរថ្ងៃក្រោយមក ខ្ញុំបានជួយមនុស្សមួយចំនួន ប្តូរមកនៅទីនេះ ។ ខ្ញុំបានជួបយុវជនម្នាក់ឈ្មោះ ប្រែន ហើយយើងបានក្លាយជាមិត្តភក្តិនឹងគ្នា ។ នៅថ្ងៃមួយ យើងបានដើរក្នុងបរិវេណមហាវិទ្យាល័យ កាលគាត់ បានសួរខ្ញុំអំពីផែនការរបស់ខ្ញុំសម្រាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំនឹងទៅព្រះវិហារ ។

គាត់បានសួរថា « តើបងទៅព្រះវិហារមួយណា ? » ទោះបីជាខ្ញុំមានអារម្មណ៍ភ័យបុកពោះក្តី ក៏ខ្ញុំបាន និយាយដោយក្លាហានថា « ខ្ញុំទៅសាលាចក្រនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ » ។

ខ្ញុំមានមោទនភាពចំពោះខ្លួនឯងណាស់ ! ខ្ញុំក៏មាន ការភ័យព្រួយអំពីប្រតិកម្មឆ្លើយតបរបស់ប្រែនដែរ ។ ភ្លាមនោះ ខ្ញុំបានឃើញពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ ពីមុនប្រែននិយាយ នោះខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំនឹង ត្រឡប់មកវិញតែឡើយហើយ ។ ខ្ញុំបានត់ទៅរកពួក អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ ពួកគេមានចិត្តរីករាយជួប ខ្ញុំ ហើយប្រាប់ខ្ញុំយ៉ាងលម្អិតនូវព័ត៌មានដែលខ្ញុំត្រូវការ ដើម្បីទៅព្រះវិហារនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ។

ខ្ញុំបានដើរត្រឡប់ទៅរកប្រែនវិញ ហើយបានពន្យល់ គាត់នូវរឿងដែលបានកើតឡើង ។ ខ្ញុំក៏បានចែកចាយ បន្តិចបន្តួចអំពីសាលាចក្រជាមួយគាត់ផងដែរ ហើយ យើងបានបន្តដើរដោយគ្មានអ្វីខុសប្លែកពីពេលមុន ឡើយ លើកលែងតែឥឡូវនេះខ្ញុំមានកម្លាំងចិត្តពេញ ខ្លួនតែម្តង ។ ខ្ញុំក៏បានទទួលអារម្មណ៍កក់ក្តៅ និង ភាពសុខសាន្តដែលមានតែព្រះវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះដែល អាចប្រទានឲ្យបាន ។ ខ្ញុំបានព្រួយបារម្ភពីការនៅឯកោ ហើយមិនដឹងថាព្រះវិហារនៅឯណា ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿថា អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនោះដែលមកចំកន្លែងនៅ គ្រានោះគឺជារបៀបរបស់ព្រះវរបិតាស្តីអំពីប្រទានពរជ័យ ដល់ខ្ញុំដោយសារតែការប្រកាសសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំ ។

រយៈពេលជាង ១០ ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ហើយចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក ខ្ញុំពុំដែលភ័យខ្លាច ក្នុងការនិយាយថា « ខ្ញុំគឺជាសមាជិកសាលាចក្រ នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ ឡើយ ! » ■

គ្រីស្ទីន ម៉ាក់អែលឆើរី រដ្ឋម៉ាសាឈូសេតស៍ ស. រ. អា.

ជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការវះកាត់ខួរក្បាលពីរដង

អំ ឡុងពេលការព្យាបាលដោយចលនាសម្រាប់ ការឈឺខ្នង ខ្ញុំបានសម្គាល់ឃើញថា ខ្លួនប្រាណ ខ្ញុំមួយចំហៀងខ្លួនខាងឆ្វេងមានសភាពខ្សោយ និង ស្លឹក ។ ពេលខ្ញុំពន្យល់ពីធាតុសញ្ញាទាំងនេះដល់អ្នក ឯកទេសខាងព្យាបាលដោយចលនាមក គាត់មាន កង្វល់ និងជំរុញឲ្យខ្ញុំទៅជួបវេជ្ជបណ្ឌិត ។

ការថត អិម អ៊ែ អាយ បានបង្ហាញថា ខួរក្បាល របស់ខ្ញុំបានរីកលូតលាស់នៅពីក្រោមឆ្អឹងលលាដ៍ ក្បាលខ្ញុំ ហើយបានធ្វើឲ្យទឹកខួរក្បាលខ្លាំងកកស្ទះនៅក្នុង ករបស់ខ្ញុំអស់ជាច្រើនឆ្នាំ ។ វាបណ្តាលឲ្យមានការឈឺ ក្បាល ហើយឈឺចាប់ខ្លាំង និងឈឺជាប់ជានិច្ច ។ មាន ជម្រើសតែមួយគត់គឺការវះកាត់ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទទួល ការវះកាត់ក្តី ខ្ញុំនៅតែឈឺចាប់ជាប់ជានិច្ច ។

ប្រាំមួយខែក្រោយមក ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅជួប វេជ្ជបណ្ឌិតខ្ញុំសម្រាប់ការធ្វើតេស្តបន្ថែមទៀត ដើម្បី គ្រាន់តែចង់ដឹងថា តើទឹកខួរក្បាលខ្លាំងដែលកកស្ទះ នៅរីកកាន់តែធំឬយ៉ាងណា ។ ខ្ញុំមានការភ័យខ្លាច ក្នុងការទទួលរងការវះកាត់ដ៏ឈឺចាប់ម្តងទៀត ។ ស្វាមី ខ្ញុំ និងខ្ញុំបានសាកសួរយោបល់ខាងវេជ្ជសាស្ត្រជា ច្រើន ហើយក្រោយមកបានបន្តឈានទៅមុខជាមួយ

នឹងវេជ្ជបណ្ឌិតម្នាក់ ដែលមានទំនុកចិត្តថា ការកាត់ ចេញនូវផ្នែកខ្លះនៃខួរក្បាលរបស់ខ្ញុំអាចនឹងជួយបញ្ហា នេះបាន ។

ការជាសះស្បើយពីការវះកាត់ខួរក្បាលលើកទីពីរ របស់ខ្ញុំគឺជាបទពិសោធន៍ដ៏សែនឈឺចាប់បំផុតក្នុង ជីវិតខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានស្វែងរកព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងខ្លាំងដើម្បី លូងលោមខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានស្តាប់សូន្យកថា និងទំនុកតម្កើង បន្តអធិស្ឋាន ហើយបានទទួលការប្រសិទ្ធផល បញ្ចេញចិត្តជាច្រើនដង ។

តាមរយៈការជាសះស្បើយដ៏ឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះវរបិតាស្ថិតបានព្រះសណ្តាប់ការអធិស្ឋាន របស់ខ្ញុំ និងការអធិស្ឋានដែលមនុស្សដទៃទៀតបាន ថ្លែងជំនួសខ្ញុំ ។ ទ្រង់បានបញ្ជូនមនុស្សមកខ្ញុំ ពេលខ្ញុំ ត្រូវការពួកគេ ។ គិលានុបដ្ឋាយិកាក្នុងរូងរបស់ខ្ញុំ បាន ជួយខ្ញុំឲ្យរៀនពីរបៀបគ្រប់គ្រងថ្នាំរបស់ខ្ញុំ ។ ឪពុក មា និងម្តាយមីងខ្ញុំ បានស្គាល់ឃើញពីសញ្ញាខ្លះជាតិ ទឹក ហើយបាននាំខ្ញុំទៅពេទ្យ ។ ហើយក្មេងប្រុស នៅថ្នាក់បឋមសិក្សាម្នាក់ ចង់ជួយគ្រួសារយើង បាន ទុកប្រដាប់ប្រដាលេងរបស់គាត់នៅមុខទ្វារផ្ទះរបស់ យើងឲ្យកូនប្រុសខ្ញុំលេង ។ តាមរយៈបទពិសោធន៍

នេះ និងបទពិសោធន៍ជាច្រើនទៀត ខ្ញុំអាចទទួល អារម្មណ៍ដែលថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានជ្រាមជ្រែងខ្ញុំ ហើយទីបន្ទាល់ខ្ញុំបានរីកចម្រើនឡើងរៀងរាល់ថ្ងៃ ។ នេះជាបទពិសោធន៍ដ៏អស្ចារ្យ និងពិសិដ្ឋដែលកើត ឡើងពីមនុស្សម្នាក់ដែលពោរពេញដោយការឈឺចាប់ ពិតប្រាកដ ។

ទោះបីជាការវះកាត់លើកទីពីររបស់ខ្ញុំបាន ជោគជ័យក្តី ភាពមិនស្រណុកសុខស្រួលរបស់ខ្ញុំ នៅតែបន្តមាន ហើយខ្ញុំបានរៀន សម្របខ្លួនទៅ នឹងជីវិតដែលមានការឈឺចាប់រ៉ាំរ៉ៃ ហើយទុកចិត្តថា ព្រះវរបិតាស្ថិតមានព្រះរាជបំណងមួយនៅក្នុងរឿង នេះ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមានសេចក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុងការសន្យា របស់ទ្រង់ថា ទ្រង់នឹងបន្តផ្តល់ជំនួយខ្ញុំនៅក្នុងឧបសគ្គ របស់ខ្ញុំ ដូចដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ « យើងនឹង ទៅពីមុខអ្នក ។ យើងនឹងនៅខាងស្តាំដៃអ្នក ហើយ ខាងឆ្វេងដៃអ្នក ហើយព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងនឹង សណ្ឋិតនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់អ្នក ហើយពួកទេវតា របស់យើងនៅពីទ្វារវិញ្ញាណ ដើម្បីទ្រម្តងទៀត »

(គ. និង ស. ៨៨:៨៨) ។ ■
 ច្រើន ចូរយើ អែដាហ្វ ស.វ.អ.

ក ថត អិម. អ៊ែ. អាយ. បានបង្ហាញថា ការឈឺចាប់របស់ខ្ញុំបណ្តាល មកពីការកកស្ទះទឹកខួរក្បាល ខ្លាំងនៅក្នុងករបស់ខ្ញុំ ។ មានជម្រើសតែមួយគត់ គឺការវះកាត់ ។

រចនាប្រភពដោយ ប្រុនី ហ្វុនីន

ដោយអែលឆើរ ម៉ែយល
ចន យូ ថេ
ក្នុងពួកចិតសិបនាក់

ការកាន់ខ្ជាប់ ដ៏មានតុល្យភាព

ក្នុងនោះ ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់កូនៗ ក្មួយស្រីៗ និងមិត្តយុវវ័យម្នាក់ៗរបស់ខ្ញុំដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹងអំពីសំណួរ ឧបសគ្គ ភាពស្មុគស្មាញ និងជ័យជម្នះនានាដែលពួកយុវជនរៀនរយរៀនប្រទះនាសព្វថ្ងៃនេះ ។ ខ្ញុំបានពិចារណា និងអធិស្ឋានអំពីអ្វីដែលបានចែកចាយជាមួយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានសង្ខេបវាទៅជាចំណុចមួយចំនួន ដែលខ្ញុំនឹងចែកចាយឥឡូវនេះដោយក្តីសង្ឃឹមថា វាអាចជួយឆ្លើយតបសំណួរ និងឧបសគ្គទាំងនោះ ។

ស្តាប់តាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ផ្ទុយពីរបៀបដែលប្អូនៗមួយចំនួនមានអារម្មណ៍នាគ្រាខ្លះ នោះខ្ញុំសូមប្រកាសថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់យើងពិតជាឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងតាមរបៀបរបស់ទ្រង់ ។ សូមពិចារណាពីខគម្ពីរដូចតទៅនេះ ៖

« ដ្បិតអស់អ្នកណាដែលសូមនោះរមែងបាន ហើយអ្នកណាដែលរកនោះរមែងឃើញហើយនឹងបើកឲ្យអ្នកណាដែលគោះដៃ » (និវៀទី៣ ១៤:៨) ។

« តើបើអ្នករាល់គ្នាណាមួយខ្វះប្រាជ្ញា មានតែសូមដល់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់

ដោយសទ្ធាតបន្ទោសផង នោះទ្រង់នឹងប្រទានឲ្យ » (យ៉ាកុប ១:៥) ។

« មើលចុះ យើងនឹងប្រាប់អ្នកនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក និងនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនឹងសណ្ឋិតមកលើអ្នក ហើយដែលនឹងគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក » (គ. និង ស. ៨:២) ។

ដូច្នោះ តើយើងទទួលបានម្តេចមួយ និងវិវរណៈតាមរបៀបណា ? តើយើងដឹងថា វាកើតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងពុំមែនកើតមកពីការគិតផ្ទាល់របស់ខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេច ? ខ្ញុំសូមចែកចាយបទពិសោធន៍ពីនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដែលវាបានក្លាយជាលំនាំ ។

បន្ទាប់ពីស៊ីស្ទើរ ថេ និងខ្ញុំបានណាត់ដើរលេងជាគូអស់មួយរយៈពេលមក វាសបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ថា ខ្ញុំចង់ចំណាយពេលអស់កល្បជានិច្ចជាមួយគាត់ ។ ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំបានយកវាធ្វើជាប្រធានបទនៃការអធិស្ឋាន និងការតមអាហារដោយស្មោះសរ ។ គ្មានការផ្លាស់ប្តូរជាក់លាក់ណាមួយនៅក្នុងអារម្មណ៍ខ្ញុំបានកើតឡើងនាពេលក្រោយមកទៀតឡើយ ។ ខ្ញុំគ្មានអារម្មណ៍ខ្វល់ខ្វាញ់នៅក្នុងទ្រូងខ្ញុំឡើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានបន្តមានអារម្មណ៍ល្អអំពីការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដូច្នោះខ្ញុំបានខិតខំព្យាយាម ។

ខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងអាច « រីករាយដរាបដល់ចុងបំផុត » បាននៅពេលយើងធ្វើតាមការបំផុសគំនិតមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជ្រើសរើសធ្វើល្អជាងធ្វើអាក្រក់ និងធ្វើឲ្យមានតុល្យភាពក្នុងការទទួលខុសត្រូវទាំងឡាយរបស់យើង ។

ស៊ីស្ទើរ ថេ បានទទួលបានម្តេចមួយ ដូច្នោះយើងបានរៀបការជាមួយគ្នា ។ ចាប់តាំងពីបទពិសោធន៍នោះមក ខ្ញុំបានធ្វើការសម្រេចចិត្តជាច្រើនតាមរបៀបស្រដៀងគ្នានោះ (សូមមើល គ. និង ស. ៦:២២-២៣) ។

ផ្ទុយពីបទពិសោធន៍ទាំងនោះ ឥឡូវខ្ញុំមានការចាត់តាំងជាក់លាក់មកពីក្លឹមនៃពួកសាវ័ក

ដប់ពីរនាក់ឲ្យហៅប្រធានស្តេកថ្មីម្នាក់ ។ នៅពេល ខ្ញុំបានបំពេញតាមការចាត់តាំងនេះនៅក្នុងស្ថានីយ៍ នៃការអធិស្ឋាន និងការតមអាហារ ខ្ញុំបានទទួលពរ ជាមួយនឹងការបំផុសគំនិតខុសៗគ្នាដែលជួយខ្ញុំឲ្យ ដឹងពីបុគ្គលដែលគួរតែត្រូវហៅបម្រើ ។ ជួនកាល ការបំផុសគំនិតកើតឡើងមុនពេល ជួនកាល អំឡុងពេល ឬជួនកាលកើតឡើងបន្ទាប់ពីដំណើរការ នៃការសម្ភាសន៍ ។ ខ្ញុំកែងតែមានអារម្មណ៍ខ្ពស់ខ្ពាញ់ នៅក្នុងទ្រូងខ្ញុំជានិច្ច ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំ បានទទួលស្គាល់ថា នោះគឺជារបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធនាំផ្លូវខ្ញុំក្នុងការចាត់តាំងបែបនោះ ។

ហេតុអ្វីមានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងរបៀបដែល ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាក់ទងជាមួយខ្ញុំដូច្នោះ ? ខ្ញុំមិនដឹង ទេ ។ រឿងដ៏សំខាន់នោះគឺថា ខ្ញុំបានរៀនទទួលស្គាល់ លំនាំទាំងនេះក្នុងរបៀបនានាដែលខ្ញុំទទួលបានវិវរណៈ ផ្ទាល់ខ្លួន ។ ខ្ញុំទទួលបានការល្អនៃលោម និងមានទំនុកចិត្ត ក្នុងការធ្វើតាមការទូន្មានដូចតទៅនេះ ៖ « ចូរមានចិត្ត រាបសា ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកនឹងដឹកដៃ អ្នក ហើយប្រទានចម្លើយដល់បទអធិស្ឋានទាំងឡាយ របស់អ្នក » (គ. និង ស. ១១២:១០) ។

ជ្រើសរើសសេចក្តីល្អជាជាងសេចក្តីអាក្រក់

មនុស្សមួយចំនួនគិតថា វាកាន់តែលំបាកឡើងៗ ក្នុងការញែកឲ្យដាច់រវាងរឿងខុស និងត្រូវ ។ វាហាក់ មានភាពស្រពិចស្រពិលកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ មាន ទស្សនៈពុំត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមានប្រជាប្រិយភាពជាច្រើន នៅជំនាន់នេះទំនងជាមានន័យខ្លឹមសារនៅពេល គេមើលវាតាមទស្សនៈដ៏តូចចង្អៀតមួយ ។ ប៉ុន្តែ សំរាមចាស់ដែលបានខ្ទប់ដោយកញ្ចប់ថ្មី ហើយបាន ផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដោយភាពច្នៃប្រឌិតក្តី ក៏វានៅតែ ជាសំរាម ។

ការញែកឲ្យដឹងរវាងរឿងត្រូវ និងខុសគឺគ្មានអ្វី ពិបាកឡើយ ។ ទោះបីពីមុនយើងទទួលអំណោយ

ទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏យើងបានទទួលពរដ៏យ៉ាង ជាមួយនឹងពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទដែរ ៖

« ដ្បិតមើលចុះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន ប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់រូប ដើម្បីឲ្យគេអាចដឹងខុស និងត្រូវ ហេតុដូច្នោះហើយ ខ្ញុំបង្ហាញដល់អ្នកនូវវិធី វិនិច្ឆ័យ ដ្បិតគ្រប់ទាំងអ្វីដែលអញ្ជើញឲ្យធ្វើល្អ ហើយ ដែលបញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺបាន ចាត់មកពីព្រះចេស្ដា និងអំណោយទាននៃព្រះគ្រីស្ទ ហេតុដូច្នោះហើយអ្នករាល់គ្នាអាចដឹងដោយតម្រិះដ៏ ឥតខ្ចោះថាមកពីព្រះ ។

ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលបញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យមនុស្សធ្វើអាក្រក់ ហើយមិនឲ្យជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបដិសេធ ទ្រង់ ហើយមិនបម្រើព្រះទេ នោះអ្នករាល់គ្នាអាច ដឹងដោយតិះដ៏ឥតខ្ចោះថា មកពីអារក្ស ក្បិតតាម របៀបនេះហើយដែលអារក្សប្រព្រឹត្ត ដ្បិតវាមិនដែល បញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សឲ្យធ្វើល្អឡើយ » (ម៉ូរីណេ ៧:១៦-១៧) ។

ការសាកល្បងមួយដ៏ធំបំផុតមួយនៅជំនាន់របស់ យើងគឺការគាំទ្រព្យាការីនៅរស់ ។ ភាគច្រើនពួកយើង នឹងនិយាយថា « អូ រឿងនោះគឺងាយស្រួលទេ ។ ខ្ញុំដឹង ពីរឿងនោះហើយ ។ ខ្ញុំបានធ្វើវាហើយ » ។

ប៉ុន្តែវាអស្ចារ្យណាស់ក្នុងការមើលឃើញរបៀប ដែលមនុស្សមួយចំនួនដែលទំនងជាគាំទ្រដល់ ព្យាការីនៅរស់មានប្រតិកម្មចំពោះទស្សនៈដ៏មាន ប្រជាប្រិយភាពមួយចំនួននៅជំនាន់បច្ចុប្បន្ននេះ ។ នៅពេលយើងជួបនឹងសម្ពាធពីមនុស្សស្រករគ្នា ពួកយើងមួយចំនួនធ្វើហាក់ដូចជា ឬបង្កើតទស្សនៈ នានាដែលផ្តល់ជាយោបល់ថា យើងពុំដឹងថាមាន ព្យាការីនៅរស់ឡើយ ។

ស្វែងរកគុណភាពត្រឹមត្រូវ

តើអ្នកមានអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាច្រើន រហូតដល់ថ្នាក់ អ្នកមានអារម្មណ៍ថា អ្នកត្រូវបានទាញឲ្យដើរទៅរក

ទិសដៅខុសគ្នា ? ប៉ុន្តែអ្នកដឹងទេ ? វានឹងកាន់តែ ពិបាកទៅៗប៉ុណ្ណោះ ។ ដូច្នេះសំណួរសួរថា ៖ តើអ្នក ស្វែងរកគុណភាពដ៏ត្រឹមត្រូវដោយរបៀបណា ?

សូមរំលឹកចាំជានិច្ចថា ធម្មជាតិដ៏អស់កល្ប នៃវិញ្ញាណរបស់យើងនិងអត្តសញ្ញាណរបស់អ្នក គឺថា អ្នកជាបុត្រា ឬប្រុក្រីម្នាក់របស់ព្រះ ។ សូមផ្តោត ថាមពលរបស់អ្នកលើសេចក្តីពិតនោះ និងអត្តនិយ របស់វា ។ នោះរឿងផ្សេងទៀតនឹងចាកចេញពីជីវិត របស់អ្នក ឬក៏ចូលមកតាមកន្លែងត្រឹមត្រូវរបស់វា ។ ខគម្ពីរពីអាចធ្វើជាគោលការណ៍ណែនាំចំណុចនេះ ៖

« ចូរអ្នកស្វែងរកនៃព្រះ និងសេចក្តីសុចរិត របស់ទ្រង់ជាមុនសិន ទើបគ្រប់របស់ទាំងនោះនឹងបាន ប្រទានមកអ្នករាល់គ្នាថែមទៀតផង » (នីហ្វែរី ៣ ១៣:៣៣) ។

« ត្រូវប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកសម្រាប់ខ្លួននៅឯ ស្ថានសួគ៌វិញ ដែលជាកន្លែងគ្មានកន្លាត ឬច្រះស៊ី បំផ្លាញឡើយ ក៏គ្មានចោរទំលុះ ឬប្លន់ផង ៖

ពីព្រោះសម្បត្តិទ្រព្យរបស់អ្នកស្ថិតនៅកន្លែងណា នោះចិត្តអ្នកក៏នឹងនៅកន្លែងនោះដែរ » (ម៉ាថាយ ៦:២០-២១) ។

តើប្អូនៗជឿទេថា ខ្ញុំធ្លាប់ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាព ដូចជាប្អូនៗដែរ ។ មានគ្រាមួយក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ កាលខ្ញុំមានការងារពេញម៉ោងមួយ ទៅសាលារៀនពេលយប់ ហើយ មានការងារទីពីរក្រៅម៉ោងមួយ

បន្ទាប់ពីសាលារៀនដល់យប់ជ្រៅឈានដល់ទាបភ្លឺ — គឺអំឡុងពេលដែលស្ទើរ ថេ និងខ្ញុំកំពុងចិញ្ចឹម គ្រួសារថ្មីរបស់យើង ។ ខ្ញុំមានពេលតែពីរបីម៉ោង សម្រាប់ដេក ពីរបីថ្ងៃក្នុងមួយសប្តាហ៍អស់រយៈពេល ពីរខែ ។ លើសពីនោះទៅទៀត ខ្ញុំកំពុងបម្រើនៅក្នុង គណៈប្រឹក្សាជំនុំជម្រះ ។

នោះគឺជាគ្រាមួយដ៏ស្វិតស្វាញបំផុតនៅក្នុងជីវិត ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនដែលប្រើប្រាស់ពេល ២៤ ម៉ោង ក្នុងមួយថ្ងៃឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាពដូចខ្ញុំបានប្រើវាអំឡុង ពេលនោះឡើយ ។

ប្រធាន ហ្គារដុន ប៊ី ហ៊ីងគ្លី (១៩១០-២០០៨) រំលឹកយើងថា យើងមានការទទួលខុសត្រូវចំពោះ គ្រួសារយើង ចំពោះនិយោជកយើង ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងចំពោះខ្លួនយើង ។

តើយើងអាចធ្វើឲ្យការទទួលខុសត្រូវទាំងនោះមាន តុល្យភាពដោយរបៀបណា ? ប្រធាន ហ៊ីងគ្លី បាន មានប្រសាសន៍ថា ៖ « ខ្ញុំគិតថា រឿងនោះមិនពិបាក ឡើយ ។ ខ្ញុំបានបម្រើក្នុងមុខងារជាច្រើននៅក្នុង សាលានាចក្រនេះ ។ ខ្ញុំជាឪពុកដែលមានកូនប្រាំនាក់ ដែលនៅក្មេង ហើយកំពុងចម្រើនវ័យឡើង នៅពេល ដែលខ្ញុំកំពុងបម្រើនៅក្នុងមុខងារផ្សេងៗជាច្រើន នោះ ។ . . . យើងមានភាពរីករាយក្នុងជីវិត ។ យើង ធ្វើត្រឹមត្រូវជុំវិញគ្រួសារ ។ យើងបានធ្វើនូវអ្វីដែល សាលានាចក្ររំពឹងចង់បានឲ្យពួកយើងធ្វើ » ។^១

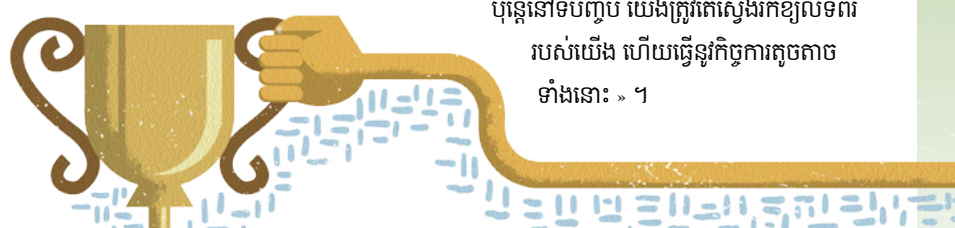
រីករាយដរាបដល់ចុងបំផុត

ការកាន់ខ្ជាប់ដរាបដល់ចុងបំផុតពុំមែនជាការគូស បញ្ជីដំណឹងល្អថាយើងធ្វើបានហើយ បន្ទាប់មក និយាយថា ៖ « ខ្ញុំល្អហើយនោះទេ ។ ឥឡូវនេះ អ្វី ដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើគឺត្រូវបន្តទៅមុខដោយពុំចាំបាច់ប្រឹងប្រែង អ្វីបន្ថែមទៀតឡើយ ហើយគ្រាន់តែបន្តធ្វើកិច្ចការនោះ ប៉ុណ្ណោះ » ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាការបន្តរៀនសូត្រ និងរីកចម្រើនឡើង ។ ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

គឺជាការប្រើចិត្ត និងការផ្លាស់ប្តូរជាប់ជានិច្ច — វាគឺជា ការឡើងក្នុងពុំមែនជាការដើរលំហែរនៅក្នុងសួនឧស្សាន ឡើយ ។

ស្តេចបេនយ៉ាមីនមានបន្ទូលថា « ចូរឲ្យឃើញថា គ្រប់ការណ៍ទាំងនេះ ត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើងក្នុងប្រាជ្ញា និងរបៀបរៀបរយ ដ្បិតមិនត្រូវឲ្យអ្នកណាត់លឿនជាង កម្លាំងដែលគេមាននោះឡើយ » (ម៉ូសាយ ៤:២៧) ។

ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួនបានយកវគ្គ បទគម្ពីរនេះធ្វើជាលេសក្នុងការគ្មានឆន្ទៈដើម្បីព្យាយាម កាន់តែខ្លាំង ឬធ្វើកិច្ចការនានាឲ្យអស់ពីសមត្ថភាព

របស់ពួកគេ ។ អ្វីដែលជាបញ្ហានោះគឺថា ពួកគេផ្ដោត តែទៅលើវគ្គបទគម្ពីរតែពាក់កណ្តាលដំបូងប៉ុណ្ណោះ ។

នេះគឺជាវគ្គបទគម្ពីរពាក់កណ្តាលទៀត ៖ « ជា ការចាំបាច់ឲ្យអ្នកនោះត្រូវព្យាយាម ដើម្បីគេអាចបាន រង្វាន់ ហេតុដូច្នោះហើយគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ត្រូវបាន ប្រព្រឹត្តឡើងតាមរបៀបរៀបរយ » ។ វគ្គបទគម្ពីរទាំង ពីរបញ្ចូលគ្នាបញ្ជាក់ច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃការធ្វើកិច្ចការ នានានៅក្នុងប្រាជ្ញា និងតាមរបៀបរៀបរយ ។

មិត្តភក្តិដែលជាកីឡាករវ័យក្មេងម្នាក់បាន ណែនាំខ្ញុំឲ្យស្គាល់បាតុភូតមួយហៅថា *ខ្យល់ទីពីរ* ដែលជាអារម្មណ៍មួយនៃការទទួលបានថាមពល ស្រស់ស្រាយឡើងវិញ ដែលផ្តល់កម្លាំងដល់អ្នកឲ្យបន្ត

ព្យាយាមទៀត ទោះបីជាអ្នកអស់កម្លាំងក៏ដោយ ។

ដូចគ្នានឹងការស្វែងរកខ្យល់ទីពីរនៅក្នុងផ្នែក ផ្សេងៗទៀតនៃជីវិតរបស់គាត់ នោះមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ បាននិយាយថា ៖ « ក្នុងនាមជានិស្សិតមហាវិទ្យាល័យ វាពិតជាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការមកដល់ផ្ទះវិញនៅ យប់អាធ្រាត ហើយធ្វើការដោះសារថា គេនឿយហត់ ណាស់មិនអាចអធិស្ឋាន ឬអានព្រះគម្ពីរ ឬសូម្បីតែ ទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធឲ្យបានទៀងទាត់បានឡើយ ។

វាអាចមានការដោះសារជាច្រើនក្នុងការពុំធ្វើកិច្ចការ ទាំងនេះ ជាពិសេសសម្រាប់និស្សិតមហាវិទ្យាល័យ ។

ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់ យើងត្រូវតែស្វែងរកខ្យល់ទីពីរ របស់យើង ហើយធ្វើនូវកិច្ចការតូចតាច ទាំងនោះ » ។

ប្រហែលជាជំនួសឲ្យ *ការកាន់ខ្ជាប់* ដរាបដល់ ចុងបំផុត នោះយើងអាចស្វែងរកខ្យល់ទីពីររបស់ យើង — គឺខ្យល់ខាងវិញ្ញាណរបស់យើង — ហើយ *រីករាយ* ដរាបដល់ចុងបំផុត ។ ខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងអាចធ្វើបែបនោះបាន នៅពេលយើងធ្វើការតាម ការបំផុសគំនិតមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជ្រើសរើស ធ្វើល្អជាងធ្វើអាក្រក់ និងធ្វើឲ្យការទទួលខុសត្រូវរបស់ យើងមានតុល្យភាព ។ ■

ដកស្រង់ចេញមកពីសន្ទនាថាការប្រជុំគម្ពីរនិដ្ឋាន - These Are Your Days ។ បានថ្លែងនៅសាលាវិទ្យាល័យ ព្រិកហាំ យ៉ង់-អ៊ែដាហ្វ នៅថ្ងៃទី ៩ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៥ ។ ដើម្បីទទួលបានសន្ទនាថា ពេញលេញជាភាសាអង់គ្លេស សូមចូលទៅគេហទំព័រ web.byui.edu/devotionalsandspeeches ។

កំណត់ចំណាំ
១. សូមមើល អ៊ែសាំ ថាហ្វ វ៉ែនស័ន « The Great Commandment — Love the Lord » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨៨ ទំព័រ ៤ ។
២. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (ឆ្នាំ ១៩៩៧) ទំព័រ ៣៣ ។

ការមានភាពទៀងត្រង់ ជាមួយខ្លួនឯង — និងជាមួយព្រះ

ដោយ ហ្វេត ឌុយលីន ប្រែកម្រិត

នៅ អំឡុងពេលពាក់កណ្តាលនៃ
បេសកកម្មរបស់ខ្ញុំ ដៃគូខ្ញុំ និងខ្ញុំមាន
ការលំបាកក្នុងការធ្វើការបានល្អ
ជាមួយនឹងថ្នាក់ដឹកនាំបេសកកម្មរបស់យើង ។
មានការជំទាស់ជាច្រើន ដូច្នេះយើងបានសម្រេច
ចិត្តនិយាយជាមួយប៊ីស្ស្វេដើម្បីដឹងថា យើងគួរធ្វើ
បែបណា ។ ក្នុងជម្រើសនៃជម្រើសរបស់ខ្ញុំខ្ញុំសង្ឃឹមថា
ប៊ីស្ស្វេនឹងនិយាយជាមួយគាត់ ហើយសម្រួលបញ្ហា
ឲ្យពួកយើង ។

ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ប៊ីស្ស្វេបានប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្ញុំមាន
អំនួត និងអីច្រើនខ្លាំងពេកចំពោះអ្នកដទៃ ។ ខ្ញុំ
បានទៅផ្ទះវិញទាំងខឹងសម្បុរ មានអារម្មណ៍ថា
គេបានយល់ខុសអំពីខ្ញុំ និងមានភាពស្មុគស្មាញ
ចិត្ត — តើគាត់អាចនិយាយពាក្យទាំងនោះថា ឲ្យខ្ញុំ
យ៉ាងដូចម្តេច ? តើគាត់ធ្លាប់ខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនឯងរបស់
ពួកយើងដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អដទៃទេ ?

នៅពេលយើងកំពុងដើរ នោះខ្ញុំបានប្រាប់អារម្មណ៍
នោះដល់ដៃគូរបស់ខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែភ្លាមនោះមានឃ្លាមួយ
បានផុសក្នុងគំនិតខ្ញុំ ៖ « អ្នកណាដែលមានទោស
រាប់សេចក្តីពិតទុកជាភារពិបាក » (និវេទន៍ ១
១៦:២) ។ វាធ្វើឲ្យខ្ញុំឈប់គិតបែបនោះទៀត ។ វា
ប្រាកដណាស់ចំពោះខ្ញុំថា គំនិតនោះកើតមកពី

ព្រះវិញ្ញាណ ។ អំនួតរបស់ខ្ញុំអាចរារាំងខ្ញុំពីការទទួល
យកការស្តីប្រដៅរបស់ប៊ីស្ស្វេដែលជាសេចក្តីពិត
— ប៉ុន្តែ តើខ្ញុំពិតជាអាចឈ្លោះប្រកែកជាមួយនឹង
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរឬ ?
ខ្ញុំមានទោស ហើយព្រះកំពុងឲ្យខ្ញុំដឹងអំពី
កំហុសនោះ ។

ការម្នាក់ចោលនូវការគិតថាខ្លួនមានភាពសុចរិត

នៅគ្រានោះ វាជាពេលនៃការល្អយ៉ាងខ្លាំងឲ្យ
ព្រះយេស៊ូវ្រីងដែលខ្ញុំកំពុងធ្វើខុស ។ អែលឌើរ
ខៀវើរ អេហ្វ អុចដូហ្វ ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរ
នាក់ថ្លែងថា « គ្មានពួកយើងណាម្នាក់ចូលចិត្ត
សារភាពឡើយ ពេលយើងម្នាក់ៗអែលចេញពីផ្លូវ
ត្រឹមត្រូវនោះ ។ . . . ជាលទ្ធផល ពេលយើងពិនិត្យ
មើលពីជីវិតពិតយើង នោះយើងធ្វើដូច្នេះដោយប្រើ
គំនិតផ្ទាល់ខ្លួន ការដោះសារ និងរឿងនានាដែលប្រាប់
ខ្លួនឯង ដើម្បីការពារគំនិត និងទង្វើមិនសក្តិសម » ។^១

នៅក្នុងករណីរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានជឿលើខ្លួនខ្ញុំថា
ខ្ញុំបានអ្វីទាំងស្រាប់សេចក្តីល្អនៃកិច្ចការអ្នក
ផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅក្នុងតំបន់របស់យើង ។
ហើយជាជាងទទួលយកការបម្រើដោយស្មោះត្រង់
របស់អ្នកដឹកនាំបេសកកម្មរបស់យើង — ដែល
វាហាក់ដូចជាមិនល្អឥតខ្ចោះចំពោះខ្ញុំ — ភ្លាមនោះ

**អំនួតរបស់ខ្ញុំបានរារាំងខ្ញុំពី
ការទទួលយកការស្តីប្រដៅ
របស់ប៊ីស្ស្វេដែលជា
សេចក្តីពិត — ប៉ុន្តែ តើខ្ញុំពិតជា
អាចឈ្លោះប្រកែកជាមួយនឹង
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែរឬ ?**

ខ្ញុំបានឃើញថា ខ្ញុំគ្មានអំណរគុណ, គ្មានក្តីអំណត់
និងឥតទៀងត្រង់ ឥតសប្បុរស ។ ដោយសារតែ
ការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណ ខ្ញុំអាចយល់ពីទង្វើពិត
ប្រាកដរបស់ខ្ញុំ ។

ការភ្ញាក់រឭកខាងវិញ្ញាណ

ការទទួលយកការស្តីប្រដៅដោយផ្ទាល់បែបនោះពី
ព្រះវិញ្ញាណគឺមានការឈឺចាប់ណាស់ ប៉ុន្តែជារបៀប
ដ៏ល្អបំផុត ។ វាបានធ្វើឲ្យខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំត្រូវតែទៀងត្រង់
ជាមួយខ្លួនឯងអំពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើខ្ញុំមានភាព
ក្លាហានល្មម ហើយសារភាពភាពទន់ខ្សោយរបស់
ខ្ញុំដោយរាបសា នោះព្រះអាចជួយយើងឲ្យរំលោភ
ទន់ខ្សោយទាំងនោះឲ្យទៅជាភាពខ្លាំងវិញតាមរយៈ
ព្រះគុណទ្រង់ (សូមមើល អេដេរី ១២:២៧, ពេត្រុស
ទី១ ៥:៥) ។

លើសពីអ្វីៗទាំងអស់ ការទទួលស្គាល់
ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងដោយទៀងត្រង់ —
ឬស្គាល់ខ្លួនយើងពិតប្រាកដ — វាជាជំហាន
ដំបូងដែលនៅលើផ្លូវឆ្ពោះទៅរកការផ្លាស់ប្តូរវិជ្ជមាន ។
ពេលខ្ញុំបន្តមានភាពទៀងត្រង់ ហើយស្វែងរក
ការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណ នោះព្រះវរបិតាស្ងប់ចិត្តនឹងជួយ
ខ្ញុំឲ្យដឹងនូវអ្វីដែលចាំបាច់ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។
ហើយនៅពេលខ្ញុំបានពិភាក្សាលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
ដង្ហោយចូលរបស់ទ្រង់ និងអំណាចនៃការបន្តរូបរបស់
ទ្រង់ នោះខ្ញុំនឹងឃើញពីភាពរីកចម្រើននៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ ។

ទោះបីជាខ្ញុំព្រឺកាយដើម្បីសារភាពកំហុសរបស់
ខ្ញុំនៅក្នុងពេលនៃការស្នើប្រដៅនោះក្តី ខ្ញុំដឹងថា ពេល
ខ្ញុំជ្រើសរើសដើម្បីបន្ទាបខ្លួន ហើយទៀងត្រង់ជាមួយ
ខ្លួនឯង និងជាមួយព្រះ នោះខ្ញុំកាន់តែរីករាយ ហើយ
កាន់តែទទួលយកអ្វីដែលជាខ្លួនឯង ។ ខ្ញុំដឹងថា
ទោះបីជាខ្ញុំមានកំហុសក្តី ខ្ញុំមានតម្លៃដ៏ទេវភាព
ចំពោះព្រះវរបិតាស្ងប់ចិត្ត — ប៉ុន្តែទ្រង់នៅតែចង់ឲ្យខ្ញុំ
រីកចម្រើន ។ តាមរយៈព្រះចេស្ដារបស់ព្រះបុត្រាទ្រង់
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងការប្រែចិត្តដោយស្មោះសរ នោះខ្ញុំ
អាចក្លាយខ្លួនកាន់តែប្រសើរឡើង ជាងអ្វីដែលខ្ញុំអាច
គិតស្រមៃដល់ទៅទៀត ។ ■

អ្នកនិពន្ធនៅរដ្ឋឡាហូម៉ា ស.រ.អា. ។

- កំណត់ចំណាំ
- ១. ខៀវថា អេសូ អុជដូហ្វ « Lord, Is It I ? » *Liahona*
ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៤ ទំព័រ ៥៨ ។
- ២. លីវី អេ ឡូឡីន « What Lack I Yet ? » *Liahona*
ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៥ ទំព័រ ៣៥ ។
- ៣. ខៀវថា អេសូ អុជដូហ្វ « Lord, Is It I ? » ទំព័រ ៥៨ ។

ខ្ញុំបានដឹងជាមុនថា ព្រះវិញ្ញាណអាចក្លាយជា
សម្ព័ន្ធមិត្តដ៏អស្ចារ្យរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងដំណើរការនោះ ។
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា អែលឌើរ លែវី អេ ឡូឡីន ក្នុងពួកចិត្ត
សិបនាក់បានថ្លែងដោយផ្ទាល់ប្រាប់ខ្ញុំ ពេលលោក
បានអញ្ជើញឲ្យសមាជិកសាលាសាចក្រ « បន្ទាបខ្លួន
ហើយទូលស្ដារព្រះអម្ចាស់នូវសំណួរដូចតទៅនេះ ៖
< តើមានអ្វីកំពុងរារាំងខ្ញុំ មិនឲ្យរីកចម្រើនបាន ? > . . .
លោកបានថ្លែងថា បើអ្នកស្ដារដោយស្មោះ ចម្លើយ
នឹងផ្តល់ឲ្យយ៉ាងច្បាស់ក្នុងពេលឆាប់ៗ ។ វានឹងជាវិវ
ណៈដែលបម្រុងទុកសម្រាប់អ្នក » ។^២ ខ្ញុំបានដឹងថា

ខ្ញុំមានអំណាចមិនគ្រាន់តែដើម្បីទទួលបានបំផុសគំនិត
អំពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំទេ តែខ្ញុំក៏អាចកែលម្អវាបាន
ប្រសើរឡើងផងដែរ ។

ចេញពីភាពទន់ខ្សោយឆ្ពោះទៅរកភាពរឹងមាំ
បទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំបានបង្រៀនខ្ញុំថា
« បើភាពទន់ខ្សោយ និងកំហុស [របស់ខ្ញុំ]
បន្តលាក់ទុក នោះព្រះចេស្ដាដ៏ប្រោសលោះនៃ
ព្រះអង្គសង្គ្រោះមិនអាចព្យាបាលវា ហើយធ្វើឲ្យវា
រឹងមាំបានឡើយ ។^៣

បេនេឌិកតដោយ យ៉ូស្វ រដេននីស

តើថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះនឹង

គួរឲ្យជុំវិញទ្រាន់ឬ ?

ខ្ញុំមានការភិតភ័យយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីចូលរួមថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែដោយសារតែ ពួកគាត់ស្វាគមន៍ខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានរៀនសូត្រឡាញ់ថ្នាក់នេះ ។

ដោយ ធានុត ឡាកាបាល
ទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ

ពលខ្ញុំឈានដល់អាយុ ១៨ ឆ្នាំ ខ្ញុំពិតជាភ័យខ្លាំងណាស់ ។ តើវាពុំមែនជាវ័យជំទង់ទេឬអី ? ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំរៀននៅវិទ្យាល័យនៅឡើយ នៅតែមានមុន ហើយនៅតែធ្វើកិច្ចការកំប៉ិចកំប៉ែកនៅជុំវិញផ្ទះរបស់យើងនៅរដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា ស.រ.អា. ប៉ុន្តែខ្ញុំគឺជាមនុស្សពេញវ័យម្នាក់ ។ ខ្ញុំបានឈានចូលដល់ដំណាក់កាលថ្មីមួយនៃជីវិត ហើយខ្ញុំរំភើបនឹងរឿងនេះណាស់ ។ អ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមិនសូវរំភើបពិតប្រាកដនោះ គឺគំនិតដែលនៅជាមួយ « ស្រ្តីវ័យចំណាស់ទាំងនោះ » នៅក្នុងសមាគមសង្គ្រោះ ។ ពួកគាត់មានកូន និងមុខរបរហើយមានឆ្នាំងដាំបាយអគ្គិសនី ហើយប្រហែលជាចូលចិត្តដុតនំផាយដោយពាក់ស្បែកជើងនៅក្នុងផ្ទះផងដែរ ។ ខ្ញុំមានកិច្ចការសាលា និងការណាត់ជួបគ្នាហែលទឹក និងការលាបថ្នាំក្រចក ហើយចូលចិត្តមិនសម្អាតបន្ទប់របស់ខ្ញុំកាន់តែយូរកាន់តែល្អ ។ តើខ្ញុំអាចទាក់ទងនឹងនរណាម្នាក់នៅក្នុងថ្នាក់នោះដោយរបៀបណា ? ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំនឹងមានអារម្មណ៍ចម្លែក ឯកោ ឬធ្មេញទ្រាន់ ។ ហើយក្រោយមកខ្ញុំបានទៅថ្នាក់នោះ ។

ថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះមិនគួរឲ្យធ្មេញទ្រាន់ទាល់តែសោះ ។ មានការញញឹម និងសើចច្រើននៅក្នុងថ្នាក់នោះ ។ ពួកគាត់បានចែកចាយគំនិតគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ និងដោយស្មោះសរ ប៉ុន្តែពួកគាត់ក៏មិនខ្លាចនឹងសើចផងដែរ ។ ទីពីរ ពួកគាត់គ្មានអ្វីប្លែកពីខ្ញុំឡើយ ។ ប្រាកដណាស់ ពួកគាត់ចាស់ជាងខ្ញុំមែន ប៉ុន្តែពួកគេលេងសើចជាមួយគ្នាដូចមិត្តភក្តិខ្ញុំ និងខ្ញុំបានលេងសើចជាមួយ

គ្នាផងដែរ ។ ជាញឹកញយ មានស្រ្តីម្នាក់បានសួរសំណួរមួយដែលខ្ញុំកំពុងឆ្ងល់ ។ ហើយពេលពួកគាត់ប្រកាសអំពីកម្មវិធីការរីកចម្រើនការប្រជុំនៅសប្តាហ៍នោះ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ភ្លើលយ៉ាងខ្លាំង ។ ពួកគេកំពុងរៀនអំពីការការពារខ្លួន ! ខ្ញុំចង់ធ្វើរឿងនោះ !

ខ្ញុំមានការបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង ពេលបងស្រី ឡាសិន ប្រធានសមាគមសង្គ្រោះ សុំឲ្យខ្ញុំក្រោកឈរ ហើយណែនាំខ្លួនខ្ញុំ ប៉ុន្តែរឿងនោះមិនជាអ្វីឡើយ ។ ម្នាក់ៗបានសម្លឹងមើលមុខខ្ញុំដោយរីករាយ ។ បងស្រី អែតធីឌុ ជាគ្រូថ្នាក់សិក្សាសាលាឆ្នាំទីពីររបស់ខ្ញុំបានលើកមេដៃដាក់ខ្ញុំ ហើយបងស្រី វីឆាត ដែលចងចាំតាំងពីខ្ញុំនៅថ្នាក់អង្គការបឋមសិក្សាបានថ្លែងថា គាត់ពុំជឿសោះថា ខ្ញុំ « ធំពេញរូបពេញរាង » ទៅហើយ ។ ហើយពួកគាត់ពិតជាបានប្រព្រឹត្តនឹងខ្ញុំដូចខ្ញុំ « ធំពេញរូបពេញរាង » មែន ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ដូចជាកូនក្មេងស្លៀកពាក់ខោអាវតុបតែងខ្លួនលេង ប៉ុន្តែចំពោះស្រ្តីស្ទើរតែគ្រប់រូបនៅថ្ងៃនោះគិតថា ខ្ញុំគឺជាស្រ្តីថ្មីម្នាក់ ។

ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំចូលចិត្តថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ ទោះខ្ញុំនៅរដ្ឋណាក៏ដោយ ។ ពេលខ្ញុំដើរចូលក្នុងថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ៖ នោះជាចំណងនៃភាពជាបងប្អូនស្រី និងស្មារតីនៃចំណែកជាបងប្អូនស្រី ។ ខ្ញុំចូលចិត្តធ្វើកិច្ចការដោយអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បី លើកស្ទួយបងប្អូនស្រីថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ របស់ខ្ញុំ ហើយរៀនអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំអាចរៀនពីពួកគាត់ ។

ហើយជាលទ្ធផល ខ្ញុំមានអ្វីៗជាច្រើនដូចនឹងបងប្អូនស្រីក្នុងថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះផងដែរ ។ ■

« ចូរផ្តល់តម្លៃឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក មើលថែគ្នា
 ស្នងសោមគ្នា ហើយទទួលយកការណែនាំ ដើម្បីយើង
 អាចរកអង្គុយនៅស្ថានស្ងប់ជាមួយគ្នា » ។

— លូស៊ី ម៉ាក ស្ទីធី ម្តាយរបស់ពួកវា យ៉ូសែប ស្ទីធី (នៅក្នុង *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [ឆ្នាំ ២០១១] ទំព័រ ២៥) ។

ថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះជាអ្វីពិតប្រាកដទៅ ?
 សមាគមសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពួកវា យ៉ូសែប ស្ទីធី នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ មីនា ឆ្នាំ ១៨៤២ នៅទីក្រុង ណាវូ រដ្ឋ អិលលីណយ ។ អង្គការនេះមានគោលបំណងចម្បងពីរយ៉ាង ៖ ផ្តល់ការសង្គ្រោះដល់ជនក្រីក្រ និងជនទុរគត និងនាំមនុស្សមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សមាគមសង្គ្រោះបន្តមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ជាអង្គការស្ត្រីដ៏ធំបំផុតមួយនៅក្នុងពិភពលោក ។ បងប្អូនស្រីជួបជុំគ្នានៅថ្ងៃអាទិត្យ និងតាមការកំណត់ផ្សេងទៀតទៅតាមតម្រូវការ ។

អ្វីដែលរំពឹងទុកនៅក្នុងថ្នាក់សមាគមសង្គ្រោះ

- ស្ត្រីមួយក្រុមដែលនឹងស្រឡាញ់អ្នក ហើយជ្រោមជ្រែងអ្នក ។
- ឱកាសដើម្បីស្រឡាញ់ និងបម្រើស្ត្រីផ្សេងទៀតក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀនសូរសុខទុក្ខ ។
- មេរៀននៅថ្ងៃអាទិត្យ និងការជួបជុំផ្សេងទៀតដែលនឹងជួយអ្នកក្នុងជីវិតផ្ទាល់របស់អ្នក និងផ្តល់ឱកាសដើម្បីបម្រើ ហើយអភិវឌ្ឍតួនាទីរបស់អ្នកជាស្ត្រី កូនស្រី បងប្អូនស្រី ម្តាយមីង និង/ឬម្តាយ ។

ថ្ងៃដំបូងរបស់ខ្ញុំ នៅថ្នាក់ក្នុងមហាវិទ្យាល័យ

ខ្ញុំនៅក្នុង និងជាមហាវិទ្យាល័យថ្មីម្នាក់ ។ តើខ្ញុំត្រូវផ្តល់អ្វីខ្លះដល់ក្រុមមហាវិទ្យាល័យ ?
ខ្ញុំឃើញថា ខ្ញុំមានអ្វីជាច្រើនដើម្បីចែកចាយ !

« វាជាការពិតដែលពួកយើងសុទ្ធត្រូវបញ្ចូលគ្នាដើម្បីដល់
បងប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួនដោយសេរី – ដើម្បីស្រឡាញ់ពួកគេ និង
ជួយពួកគេជានិច្ច ។ . . . យើងត្រូវទៅជួបអ្នកដែលកំពុងខិតខំ
និងស្រឡាញ់មួយដែលពួកគេមានទុក្ខសំបាក » ។

— យ៉ូសេប ស្ទីង (ការបង្រៀនរបស់ប្រធានសាលាព្រះ យ៉ូសេប ស្ទីង [ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ៤២៦)

ដោយ ជាល្លិន លូដិខេ

៦ ពុំសូវជាក់យប៉ុន្មានទេ ដើម្បីចូលរួមថ្នាក់ក្រុម អែលខើរ ដោយសារខ្ញុំទទួលបានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំបាន ដឹងអំពីអ្វីដែលរំពឹងទុក ។ ខ្ញុំក៏ស្គាល់មនុស្សគ្រប់គ្នា នៅក្នុងក្រុមអែលខើរនៅរូបរាងរបស់ខ្ញុំផងដែរ ។ ពួកគាត់ ជាមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំពួកខ្ញុំ ហើយជាបុរសដែលខ្ញុំគោរព ទុកដូចជាអ្នកប្រឹក្សាយោបល់ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា ពួកគាត់ រីករាយជួយខ្ញុំឲ្យយល់រឿងនានា ដូច្នេះវាពុំមែនជា ការភ័យឡើយដើម្បីចូលរួមជាមួយពួកគាត់នៅក្នុង ថ្នាក់ក្រុមអែលខើរនោះ ។

អ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យមានការភិតភ័យបន្តិចនោះ គឺការចូលរួមចំណែកក្នុងមេរៀន ។ គ្រាដំបូងវា ពិបាកដែលខ្ញុំគិតថា តើខ្ញុំអាចផ្តល់អ្វីៗដល់ពួក បុរសដែលមានបទពិសោធន៍ជីវិត និងមានប្រាជ្ញា ច្រើនជាងខ្ញុំនោះ ។

វាខុសគ្នា ប៉ុន្តែវាដូចគ្នា

ថ្នាក់ក្រុមអែលខើរគឺខុសពីថ្នាក់ក្រុមសង្ស័យយ៉ាង ខ្លាំង ។ ក្រៅពីមនុស្សដែលមានអាយុស្របាលអ្នក អ្នកបែរជានៅជាមួយនឹងមនុស្សពេញវ័យ ។ នៅពីរបី លើកដំបូងដែលខ្ញុំបានទៅថ្នាក់នោះ ខ្ញុំពិតជាពុំហ៊ាន និយាយអ្វីសោះ ។ ខ្ញុំបារម្ភថា ខ្ញុំនៅក្នុងពេក ហើយ គ្មានតម្រូវគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចូលរួមចំណែក ។

ប៉ុន្តែកាលណាខ្ញុំកាន់តែចូលរួម នោះខ្ញុំកាន់តែមាន អារម្មណ៍សុខស្រួល ហើយកាលណាខ្ញុំកាន់តែដឹង ថា ទោះជាអ្នកអាយុប៉ុន្មានក្តី ខ្ញុំកាន់តែដឹងថា មនុស្ស គ្រប់គ្នាមានអ្វីមួយដើម្បីចូលរួមចំណែក ។ មនុស្ស ម្នាក់ៗមានបទពិសោធន៍ផ្សេងគ្នាជាមួយនឹងដំណឹងល្អ ហើយមនុស្សម្នាក់ៗមានកម្រិតនៃការយល់ដឹងផ្សេងៗគ្នា អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ។

ខ្ញុំមានអ្វីមួយចំនួនដើម្បីចែកចាយ

គ្រាមួយពេលយើងកំពុងតែនិយាយអំពីដង្វាយធួន របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយខ្ញុំបានលើកដៃឆ្លើយ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់អំពីអំណរគុណចំពោះដង្វាយធួនរបស់ ទ្រង់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនគ្រាន់តែដោះលែងឲ្យ

យើងមានសេរីភាពឡើយ តែទ្រង់ថែមទាំងជួយយើង ឲ្យខិតកាន់តែជិតទ្រង់ និងព្រះ ។ ខ្ញុំបាននិយាយ អំពីទំនាក់ទំនងរបស់ខ្ញុំជាមួយព្រះវរបិតាស្នេហា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងរបៀបដែលទំនាក់ទំនង នោះបានពង្រឹងខ្ញុំ ពេលការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំអំពី ដង្វាយធួនមានការរីកចម្រើនឡើង ។ បន្ទាប់ពីរៀន ចប់ បុរសម្នាក់បានមកជួបខ្ញុំ ហើយថ្លែងអំណរគុណ ចំពោះយោបល់របស់ខ្ញុំ ។ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់ ពុំធ្លាប់គិតអំពីអ្វីៗទាំងនោះតាមរបៀបដែលខ្ញុំបាន និយាយឡើយ ហើយគាត់ពិតជាមានអំណរគុណ ចំពោះការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំ ។

ការបង្រៀនតាមផ្ទះគឺអស្ចារ្យណាស់ !

នៅក្នុងថ្នាក់ក្រុមអែលខើរ អ្នកពុំគ្រាន់តែរៀនពី គ្រូបង្រៀនឡើយ អ្នកក៏រៀនពីព្រះវិញ្ញាណ និងមនុស្ស គ្រប់គ្នានៅក្នុងក្រុមផងដែរ ។ ទស្សនៈវិស័យទាំងអស់ នោះជួយអ្នកឲ្យទទួលបានការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរ ឡើងលើរឿងនានាដែលអ្នកត្រូវបានបង្រៀន ។ ហើយ វាជួយឲ្យអ្នកក្លាយជាអ្នកបម្រើកាន់តែប្រសើរឡើង របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ឧទាហរណ៍ ចាប់តាំងពីខ្ញុំក្លាយ ជាអែលខើរមក ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមចូលចិត្តការបង្រៀន តាមផ្ទះកាន់តែខ្លាំងឡើង ! ខ្ញុំគិតថា វាកាន់តែសំខាន់ ខ្លាំងឡើង ដោយសារខ្ញុំដឹងថា ពេលខ្ញុំក្លាយជាអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនានោះពេលពីរបីខែទៀត នោះខ្ញុំនឹងជួបមនុស្ស ហើយចែកចាយសារលិខិត ដំណឹងល្អជាមួយពួកគេ គឺដូចជាពេលដែល ខ្ញុំធ្វើការបង្រៀនតាមផ្ទះផងដែរ ។ ជំនួសឲ្យ ការគ្រាន់តែអង្គុយនៅទីនោះ ហើយឲ្យដៃគូរបស់ខ្ញុំ បង្រៀនអ្វីៗទាំងអស់ នោះខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមរៀបចំ សម្រាប់ការជួបរបស់យើង ។ ខ្ញុំត្រូវប្រាកដថា ខ្ញុំ ហ៊ាននិយាយ ។ ខ្ញុំដឹងថា វាល្អដើម្បីរៀបចំរបស់កម្ម របស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែវាក៏ធ្វើឲ្យការបង្រៀនតាមផ្ទះប្រែកាន់តែ មានអត្ថន័យចំពោះខ្ញុំផងដែរ ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំមានអំណរ គុណកាន់តែខ្លាំងដល់មនុស្សនៅក្នុងរូងរបស់ខ្ញុំ និង មនុស្សដែលខ្ញុំបង្រៀនតាមផ្ទះ ។

អ្វីដែលរំពឹងទុកនៅក្នុងថ្នាក់ក្រុមអែលខើរ

- មេរៀននៅថ្ងៃអាទិត្យ ជាពេលដែល សមាជិកក្រុមចែកចាយការយល់ដឹង និង ទស្សនៈវិស័យ ដែលនឹងពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់ របស់យើងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដំណឹង ល្អរបស់ទ្រង់ និងជួយអ្នកឲ្យរៀបចំខ្លួន សម្រាប់តួនាទីនាពេលអនាគតរបស់អ្នក ក្នុងនាមជា ស្វាមី ឪពុក និងអ្នកដឹកនាំ បព្វជិតភាព ។
- ឱកាសដើម្បីផ្តល់ការបម្រើបព្វជិតភាព និងផ្តល់ពរដល់ជីវិតអ្នក ហើយពង្រឹង ចំណងមិត្តភាពរវាងអ្នក និងសមាជិកក្រុម របស់អ្នក ។
- អ្នកនឹងក្លាយជាផ្នែកមួយនៃក្រុម ជាកន្លែងដែលអ្នកនឹងទទួលបាន ការជ្រោមជ្រែង ពេលអ្នករៀនពី ការទទួលខុសត្រូវថ្មីរបស់អ្នក ក្នុងនាមជាអ្នក កាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្យាដែក ។

ប្រសិនបើខ្ញុំអាចធ្វើបាន នោះអ្នកក៏អាចធ្វើបាន ផងដែរ

អ្នកពុំចាំបាច់ភ័យខ្លាចនឹងក្រុមអែលខើរឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកអាចទន្ទឹងរង់ចាំយ៉ាងពិតប្រាកដ ដើម្បី ស្តាប់ប្រធានបទដែលមានប្រាជ្ញាថែមទៀត ដែលជា ប្រធានបទដែលអ្នកកំពុងរៀន ។ អ្នកអាចទន្ទឹងរង់ចាំ ដើម្បីក្លាយជាគ្រូបង្រៀន អ្នកដឹកនាំ និងអ្នកបម្រើរបស់ ព្រះអម្ចាស់កាន់តែប្រសើរឡើង ។ ហើយរៀងនោះគឺ អស្ចារ្យណាស់ ! ■

អ្នកនិពន្ធរបស់នាង កាលីហ្គ្រា ល.វ.អ. ។

ជំនួយបន្ថែម

ដោយ អាណី អាណែល

ខ្ញុំបានមុជទឹកចុះទៅក្នុងល្បឿនផ្ទាល់របស់ខ្ញុំ ។ មួយម៉ែត្រកន្លះ . . . ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ទើបតែ ហែលបានបន្តិចប៉ុណ្ណោះ ។ ឥឡូវនេះបីម៉ែត្រ ហើយ ។ វាស្រាប់តែប្រែជាងងឹតភ្លាម ។ ខ្ញុំមាន អារម្មណ៍ថា ខ្ញុំពិបាកដកដង្ហើម ។ មហាសមុទ្រ ជំរុញជាក់ និងស្រអាប់នេះពុំដូចជាអាងទឹកដែលយើង បានហាក់សមទាល់តែសោះ ។ ដោយភ័យ និងខ្លាច ទីចង្អៀត ខ្ញុំបានប្រញាប់ហែលឡើងទៅផ្ទៃទឹកខាង លើវិញ ។

អ្នកជំនួយការគ្រូបង្វឹកបានសួរខ្ញុំថា « តើមានរឿង អ្វីកើតឡើង ? » ខ្ញុំបានយំទាំងពាក់បាំងមុខ ។ ខ្ញុំ កំពុងតែស្ថិតក្នុងការប្រឡងឲ្យជាប់ការមុជទឹកដោយ ពាក់អុកស៊ីស្បែន ដោយប្រកួតចុះទៅដល់ជម្រៅ ប្រាំបួនម៉ែត្រ ដែលជាជំនាញមួយចាំបាច់ដើម្បីប្រឡង ឲ្យជាប់ ។ ជំនួយការរូបនោះបានឃើញការភិតភ័យ របស់ខ្ញុំ ហើយបានអះអាងនឹងខ្ញុំថា ខ្ញុំនឹងធ្វើវា បាន ។ គាត់បានលើកទឹកចិត្តខ្ញុំ ប៉ុន្តែគាត់ពុំបានបង្ខំ ខ្ញុំឡើយ ។ រហូតដល់ពេលមួយគាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា « អ្នកពុំចាំបាច់ត្រូវធ្វើវាឡើយ » ។ គឺនៅត្រង់ចំណុច នេះហើយដែលខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំចង់ប្រឡងឲ្យជាប់ ។

ខ្ញុំបានដឹងថា ទោះបីរឿងនេះពិបាកចំពោះខ្ញុំក្តី ខ្ញុំ ចង់សម្រេចវាឲ្យបាន ខ្ញុំចង់ទទួលបានសញ្ញាបត្រ ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានទប់នូវការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំ ហើយបាន បញ្ចប់នូវជំនាញដែលនៅសល់ជាមួយសិស្សផ្សេង ទៀតដើម្បីជាប់ការប្រឡងនោះ ។ វាមានការលំបាក ប៉ុន្តែដោយមានការលើកទឹកចិត្តមួយចំនួន នោះខ្ញុំអាច ធ្វើវាបាន ។

ជាច្រើនខែក្រោយមក ពេលខ្ញុំកំពុងបម្រើជាអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសប៊ែរ ខ្ញុំបាននឹកចាំពី បទពិសោធន៍មុជទឹកដ៏លំបាករបស់ខ្ញុំ ពេលខ្ញុំបាន

អញ្ជើញមនុស្សឲ្យពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ ហើយផ្លាស់ប្តូរ ជីវិតរបស់ពួកគេ ។ គ្រួសារមួយដែលដៃគូខ្ញុំ និងខ្ញុំ ចូលចិត្តទៅជួបនោះគឺគ្រួសារ រុម ។ ខាវីណា និង អង់រីគីស និងកូនស្រីវីយ៉ាដំទង់ពីរនាក់របស់ពួកគាត់គឺ ខាវ៉ាន និង នីកូល បានស្វាគមន៍ពួកយើងជាញឹកញយ ហើយយើងបានស្រឡាញ់គ្រួសារនេះភ្លាម ។ វាមិន សូវជាយូរប៉ុន្មានទេពីមុន ខាវីណា, ខាវ៉ាន និងនីកូល បានទទួលយកដំណឹងល្អ ហើយធ្វើជាសមាជិក សាសនាចក្រនោះ ។

ប៉ុន្តែ អង់រីគីស ត្រូវការជំនួយបន្ថែមបន្តិចទៀត ។ សារលិខិតរបស់ពួកយើងផ្សេងពីអ្វីដែលគាត់បាន ទទួលការអប់រំ ដូច្នេះវាធ្វើឲ្យយើងចំណាយពេលមួយ រយៈដើម្បីទទួលបានទំនុកចិត្តពីគាត់ ។ អង់រីគីសមាន

កង្វល់ជាច្រើន ។ ចំណុចដ៏ចម្បងអំពីដំណឹងល្អដែល ធ្វើឲ្យគាត់អំពល់ចិត្តនោះគឺព្រះគម្ពីរមរមន ។ គាត់ពុំ ធ្លាប់ឮអំពីគម្ពីរនេះឡើយ ហើយគាត់ពិបាកនឹងអាន ហើយយល់ពីគម្ពីរនេះ ។ ការមិនស្គាល់គម្ពីរនេះធ្វើឲ្យ អង់រីគីស មានអារម្មណ៍ពុំប្រាកដប្រជា ។

នៅគ្រានោះ អង់រីគីស គឺដូចជាប្តីខ្ញុំដែរ ពេលខ្ញុំ ហែលឡើងត្រឡប់មករកផ្ទៃទឹកវិញ ៖ មនុស្សផ្សេង ទៀតហាក់ដូចជាហែលចុះទឹកនោះដោយងាយស្រួល ប៉ុន្តែខ្ញុំបែរជាមានការភ័យខ្លាចទៅវិញ ។ អង់រីគីសក៏ដូច ជាខ្ញុំផងដែរ អ្វីទាំងអស់ដែលគាត់ត្រូវការដើម្បីទទួល បានជោគជ័យនោះគឺត្រូវការជំនួយបន្ថែមមួយចំនួន ។

ជំនួយនេះបានកើតមានដល់គាត់តាមរូបភាព ជាច្រើន ។ គាត់មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាជួយ

រូបថតនៃ ការមុជទឹកដោយ GETTY IMAGES

នៅក្នុងបេសកកម្មរបស់អ្នក អ្នកអាចជួបសាសនាគន់ការីដែលត្រូវការណាម្នាក់នៅខាងពួកគេ ដែលមានឆន្ទៈមុជចូលទៅក្នុងដំណើរការនោះជាមួយពួកគេ ។

គាត់ដោះស្រាយកង្វល់របស់គាត់ ហើយទទួលបានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណ ។ គាត់ក៏មានសមាជិករូងដែលស្វាគមន៍គាត់ ហើយបង្រៀនគាត់អំពីតួនាទីរបស់គាត់ក្នុងនាមជាឪពុក ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជំនួយដ៏ធំបំផុតនៃជំនួយទាំងអស់គឺ គ្រួសាររបស់អង់រីគីសផ្ទាល់ ។

សូម្បីតែពីមុនបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ គ្រួសាររួម បានបង្កើតទម្លាប់ក្នុងការធ្វើការអធិស្ឋាន និងការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាគ្រួសារ ។ ពួកគេមានព្រះគម្ពីរមួយឈុតឲ្យ អង់រីគីស ដែលមានអក្សរធំៗ និងមានព្រះគម្ពីរជាលំអៀង ដើម្បីឲ្យគាត់អាចសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមនកាន់តែស្រួល ។ ការខិតខំសាមញ្ញៗទាំងនេះ បានជួយអង់រីគីសយ៉ាងខ្លាំង ។ គ្មានពេលណាដែលនរណាម្នាក់បានបង្ខំគាត់ឡើយ ពួកគេជ្រោមជ្រែងគាត់តាមសម្រួល ។ តាមរយៈទង្វើរបស់ពួកគេ ពួកគេបានប្រាប់គាត់ថា « ពួកខ្ញុំដឹងថា អ្នកអាចធ្វើវាបាន » ។

ជំនួយនេះបានធ្វើឲ្យអង់រីគីសដឹងដោយខ្លួនគាត់អំពីអំណាចនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។ ថ្ងៃមួយ គាត់បានប្រកាសថា គាត់បានស្តាប់ចប់គម្ពីរទាំងមូល ហើយគាត់បានដឹងថា គម្ពីរនោះគឺជាបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប្រហែលជាបួនខែបន្ទាប់ពីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ភរិយា និងកូនស្រីរបស់គាត់មក អង់រីគីសបានអនុវត្តតាមជំហានដូចគ្នានោះ ហើយបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកផងដែរ ។

អង់រីគីសថ្លែងថា គាត់មានអំណរគុណចំពោះជំនួយ និងការអត់ធ្មត់ដែលគាត់បានទទួល ដែលធ្វើឲ្យគាត់ឈានដល់ចំណុចដែលគាត់មានសព្វថ្ងៃនេះ ។ ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ខ្ញុំទទួលបានអារម្មណ៍ថា មានពរក្នុងការឃើញគំរូរបស់

គ្រួសារនេះអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលពួកគេបានជួយស្វាមី និងឪពុករបស់ពួកគេឲ្យឈ្នះលើមន្ទិលសង្ស័យរបស់គាត់ ។ ខ្ញុំក៏មានអំណរគុណដែលខ្ញុំមានបទពិសោធន៍ដ៏លំបាកនៃការមុជទឹកដោយពាក់អុកស៊ីស្បែននោះ ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំដឹងតាមរបៀបមួយតូចតាចដើម្បីដឹងពីអារម្មណ៍របស់អង់រីគីស និងអារម្មណ៍របស់សាសនាគន់ការីផ្សេងទៀតអំឡុងពេលនៃដំណើរការការប្រចិត្តជឿ ។

ពេលអ្នកអញ្ជើញមនុស្សឲ្យប្រចិត្ត និងផ្តល់ប្តូរនៅក្នុងបេសកកម្មអ្នក សូមចាំថា ជួនកាលមនុស្សទាំងអស់ត្រូវការការលើកទឹកចិត្តមួយចំនួន

បន្ថែមទៀតដើម្បីទទួលបានជោគជ័យ ។ ពួកគេអាចត្រូវការនរណាម្នាក់ដែលពួកគេទុកចិត្ត ហើយមានបទពិសោធន៍ដូចពួកគេដោយនិយាយថា « វានឹងដំណើរការទៅបាន ។ ខ្ញុំដឹងថា អ្នកអាចធ្វើវាបាន ។ ខ្ញុំពិតជាជឿជាក់លើរូបអ្នក » ។ ពួកគេអាចរំពឹងថា អ្នកគឺជាបុគ្គលនោះដែលមានចិត្តមុជទៅក្នុងដំណើរការនោះជាមួយពួកគេ ជួយពួកគេធ្វើជាម្ចាស់ការលើទម្លាប់ និងជំនាញថ្មីៗ ហើយជួយពួកគេឲ្យទទួលបានសញ្ញាប័ត្រ ដែលបានអនុម័តទាំងស្រុងដោយព្រះអម្ចាស់ ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅរដ្ឋ អ៊ីអូវ៉ា ស.រ.អា. ។

ទឹកភ្លៀងរបស់យើង

វិជ្ជមានចិត្តដោយសារប្រសាសន៍របស់ព្យាករីនៅរស់

កាលខ្ញុំអាយុ ១៥ ឆ្នាំ ខ្ញុំបានឃើញអ្នកផ្សព្វផ្សាយពីរនាក់នៅមុខ ផ្សារទំនើបមួយ ។ មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយម្នាក់បានអញ្ជើញខ្ញុំឲ្យទៅ ព្រះវិហារ ។ ខ្ញុំពុំបានចាប់អារម្មណ៍ឡើយ ដូច្នេះខ្ញុំបានប្រាប់ពួកគេ ថា « ប្រហែលជាថ្ងៃណាមួយខ្ញុំនឹងទៅ » ហើយខ្ញុំបានដើរចេញពី ពួកគេទៅ ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក ម្តាយមីងខ្ញុំបានទូរសព្ទមក ហើយសូមឲ្យ ម្តាយខ្ញុំមកផ្ទះរបស់គាត់ដើម្បីស្តាប់សារលិខិតពិសេសមួយ ។ ម្តាយខ្ញុំ និងខ្ញុំបានទៅ ហើយបានឃើញអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដដែល ដែលខ្ញុំបានឃើញកាលពីមួយថ្ងៃមុននោះអង្គុយនៅក្នុង ផ្ទះម្តាយមីងខ្ញុំ ! ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានចាប់អារម្មណ៍នឹងសារលិខិត របស់ពួកគេ ហើយខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមស្តាប់ផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ពេលអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានសួរខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំជឿលើព្យាករីនៅរស់ ខ្ញុំបានតបយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា ខ្ញុំមិនជឿឡើយ ។ អែលឌើរម្នាក់បាន លើករូបភាពរបស់ប្រធាន ចូម៉ាស អេស ម៉នសុន ហើយថ្លែង ទីបន្ទាល់ថា ប្រធាន ម៉នសុនគឺជាព្យាករី ។ ពួកគេបានអញ្ជើញ ខ្ញុំឲ្យមកសន្និសីទទូទៅនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ដើម្បីសម្រេចចិត្តជឿ រឿងនោះដោយខ្លួនខ្ញុំ ។ ដោយការចង់ដឹង ខ្ញុំបានយល់ព្រម ទៅសន្និសីទនោះ ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក យើងបានទៅដល់សាលាជំនុំ ពេល ការអធិស្ឋានបើកទើបតែចប់ ។ ពេលខ្ញុំដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់នោះ ខ្ញុំបានឃើញប្រធាន ម៉នសុន ផុសឡើងនៅលើអង្រែទំនុកស្រន់ ។ លោកបានញញឹម ហើយថ្លែងថា « បងប្អូនប្រុសស្រីជាទីស្រឡាញ់ ខ្ញុំសូមស្វាគមន៍បងប្អូន . . . »

ពេលដែលប្រធាន ម៉នសុន បានបើកមាត់របស់លោក អារម្មណ៍ ដ៏ខ្លាំងមួយបានផុសក្នុងចិត្តខ្ញុំ ដោយបញ្ជាក់ថា លោកគឺជាព្យាករី របស់ព្រះ ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃសន្និសីទ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនាថា « ខ្ញុំចង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក » ។ ក្រោយមក ខ្ញុំបាន បម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ហើយបានបង្រៀនមនុស្សដទៃជា ច្រើនទៀតអំពីសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យនៃដំណឹងល្អដែលបានស្តារឡើង វិញនោះ ។

ខ្ញុំដឹងថា ព្រះប្រទានពរដល់ពួកយើងដោយហៅព្យាករីសារជា ថ្មីម្តងទៀត ។ ព្រះស្រឡាញ់ពួកយើង ហើយមានបន្ទូលមកកាន់ ពួកគេតាមរយៈព្យាករីសម័យទំនើបនេះ ។ ■

ម៉ាយខុន ប៊ី ទីក្រុង សៅ ប៉ូឡូ ប្រទេស ប្រេស៊ីល

តើយើងអាចគាំទ្រពួក ព្យាករី និងពួកសាវ័កដោយ របៀបណា ?

១. អធិស្ឋានទូលសូមទីបន្ទាល់ មួយថា ព្រះបានហៅពួកលោក ក្នុងនាមជាពួកព្យាករី របស់ទ្រង់ដើម្បីបង្រៀន ពិភពលោក (សូមមើល យេរេមា ១:៥, ៧) ។
២. ស្រឡាញ់ពួកលោក និង អធិស្ឋានសម្រាប់ពួកលោក ។
៣. គាំទ្រពួកលោក ទោះបី ជាការគាំទ្រនោះគ្មាន ប្រជាប្រិយភាពក្តី ។
៤. សិក្សាការបង្រៀន និងគំរូ របស់ពួកលោក ។
៥. ធ្វើតាមពួកលោក ។ ជឿលើអ្វីដែលពួកលោក ថ្លែង ហើយព្យាយាមធ្វើអ្វីដែល ពួកលោកបង្រៀន (សូមមើល គ. និង ស. ២១:៤-៦) ។

ខ្ញុំគ្មានសេចក្តីខ្មាស

អំឡុងពេលចូលរៀននៅសាលាដែលខ្ញុំត្រូវរស់នៅក្នុងសាលារៀន ខ្ញុំបានស្នាក់នៅបន្ទប់ជាមួយសិស្សផ្សេងៗទៀត ។ ខ្ញុំបានព្យាយាមយ៉ាងអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីរស់នៅតាមគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អដោយអធិស្ឋាន និងសិក្សាព្រះគម្ពីរជាញឹកញយ ។

នៅថ្ងៃមួយ មិត្តភក្តិមិត្តិករបស់ខ្ញុំ បានឃើញខ្ញុំសិក្សាព្រះគម្ពីរមេរមននៅលើត្រែរបស់ខ្ញុំ ។ គាត់បានចាប់ផ្តើមនិយាយទាំងកំហឹងនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់បានគិតថា សាសនាចក្ររបស់ខ្ញុំខុសឆ្គង ។ ក្រោយមក គាត់បានប្រាប់មនុស្សផ្សេងទៀតនៅក្នុងបន្ទប់នោះអំពីជំនឿ « ចម្លែក » របស់ខ្ញុំ ។ មិត្តភក្តិរួមថ្នាក់មួយចំនួនបានចាប់ផ្តើមសើចចំអកដល់ខ្ញុំ និងសាសនារបស់ខ្ញុំ អ្នកផ្សេងទៀតបានគេចមុខមិនចង់ជួបខ្ញុំ ។ ទីបំផុតខ្ញុំបានលាក់គម្ពីរមេរមននៅក្រោមប្រអប់សម្លៀកបំពាក់ខ្ញុំ ហើយសិក្សាតែព្រះគម្ពីរបីប ដើម្បីឲ្យមិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំឈប់ចំអកឡកឡើយដាក់ខ្ញុំទៀត ។

ខ្ញុំបានសិក្សាព្រះគម្ពីរបីបរហូតដល់ខ្ញុំអានចំ រ៉ូម ១:១៦ ដែលប្រកាសថា ៖ « ដ្បិតខ្ញុំគ្មានសេចក្តីខ្មាស ចំពោះដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទទេ ពីព្រោះជាព្រះចេស្ដានៃព្រះ សម្រាប់នឹងជួយសង្គ្រោះដល់អស់អ្នកណាដែលជឿ » ។ ខ្ញុំបានដឹងថា ការលាក់ព្រះគម្ពីរមេរមន គឺខ្ញុំកំពុងបង្ហាញមិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំថា ខ្ញុំកំពុងខ្មាសអំពីសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានដកយកព្រះគម្ពីរមេរមនខ្ញុំមកវិញ ហើយទូលសូមការអភ័យទោសពីព្រះវរបិតាស្និត ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានទៅកមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំអំពីដំណឹងល្អដែលបានស្តារឡើងវិញ ។ ពួកគេស្នើរតែទាំងអស់គ្នាបានឈប់និយាយមើលងាយខ្ញុំ ហើយបានក្លាយជាមិត្តនឹងខ្ញុំម្តងទៀត ។

ខ្ញុំដឹងថា ព្រះយល់ពីការសាកល្បងដែលយើងជួប ។ នៅពេលយើងការពារជំនឿរបស់យើង ហើយបង្ហាញថា យើង « គ្មានសេចក្តីខ្មាស ចំពោះដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទទេ » នោះទ្រង់នឹងប្រទានព្រះចេស្ដាការពារ និងការណែនាំរបស់ទ្រង់ដល់យើង ។ ■

ប៉ារមឡា អូ អាប៊ូហា ប្រទេស នីហ្សេរីយ៉ា

ការបម្រើតាមរយៈភាសាកាយវិការ

កាលខ្ញុំអាយុប្រាំមួយខែ ភាសាកាយវិការដំបូងរបស់ខ្ញុំនោះគឺ « ទឹកដោះគោ » ហើយប្អូនប្រាំសប្តាហ៍ក្រោយមក ខ្ញុំបាននិយាយពាក្យថា « ខ្លាឃ្មុំ » ។ ខ្ញុំអាចស្តាប់ឮបាន ប៉ុន្តែភាសាដំបូងរបស់ខ្ញុំគឺភាសាគអាមេរិកកាំង ។ ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានបម្រើនៅក្នុងបេសកកម្មដែលប្រើ ភាសាគអាមេរិកកាំង ហើយបន្ទាប់មកបន្តសិក្សាភាសាសម្រាប់មនុស្សនៅក្នុងសាលា ហើយគាត់ចង់ឲ្យខ្ញុំចេះភាសានោះដែរ ។

ភាសាសម្រាប់មនុស្សគឺជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ វាធ្វើឲ្យខ្ញុំយល់ និងរៀនបានកាន់តែច្រើនជាងដោយសារតែភាសានោះ ។ វានាំឲ្យមនុស្សជួបជុំគ្នា ។ ខ្ញុំចូលចិត្តបង្រៀនមនុស្សនូវអ្វីដែលខ្ញុំដឹងតាមរយៈការបង្រៀនម្នាក់ម្តងៗ និងផ្តល់បទបង្ហាញនៅក្នុងសាលា និងព្រះវិហារ ។ វាក៏ជាជឿវិភាយមួយផងដែរដើម្បីមើលសន្តិសីទទូទៅ និងវិវឌ្ឍផ្សេងទៀតរបស់សាសនាចក្រដែលមានភាសាសម្រាប់មនុស្សជាមួយម្តាយរបស់ខ្ញុំ ។

ការមានភាសាសម្រាប់មនុស្សនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ បានស្ថាបនាទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំតាមរបៀបដ៏អស្ចារ្យ ។ ខ្ញុំអាចស្គាល់បុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះកាន់តែច្រើនដោយសារខ្ញុំចេះភាសានេះ ហើយវាក៏ជាឧបករណ៍ដ៏អស្ចារ្យដើម្បីប្រើវាជាការបម្រើដល់មនុស្សដទៃ ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណសម្រាប់ពរជ័យនេះនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ និងសម្រាប់មនុស្សដ៏អស្ចារ្យដែលខ្ញុំអាចជួប ហើយរៀនពីពួកគេ ។ ■

អ៊ីស្រាអែល អេច វេដូ អូប៊ីហ្គីន ស.វ.អា.

រចនាប្រភេទដោយ ផ. យ៉ែត ច័បសុទ្ធ

ពីមួយទំព័រទៅមួយ ទំព័រថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងជឿ

ពេលមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំបាននិយាយថា ពួក
មរមនពុំជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះខ្ញុំបានសម្រេចចិត្ត
អានព្រះគម្ពីរមរមនតាមរបៀបថ្មីមួយទាំងស្រុង ។

ដោយ រីឆាត អិម. មែនី
ទស្សនាវដ្តីសាសនាចក្រ

« ពួកមរមនពុំមែនជាពួកគ្រីស្ទសាសនិក » ។
សេចក្តីថ្លែងនេះមកពីមិត្តម្នាក់ម្នាក់
នៅវិទ្យាល័យរបស់ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យខ្ញុំមាន
ការភ្ញាក់ផ្អើល ។

ខ្ញុំបាននិយាយថា « ប្រាកដណាស់ ពួកយើងគឺជា
គ្រីស្ទសាសនិក » ។

គាត់បាននិយាយពេលគាត់បានចេញទៅ ដោយ
ពុំទុកឱកាសឲ្យខ្ញុំបានឆ្លើយតបឡើយថា « អញ្ចឹង
ហេតុអ្វីអ្នកអានព្រះគម្ពីរមរមន ? » ។

ខ្ញុំបានគិតច្រើនអំពីសំណួររបស់គាត់ ។
ប្រាកដណាស់ ចម្លើយនោះគឺថា ពួកមរមន
គឺជា គ្រីស្ទសាសនិក ហើយព្រះគម្ពីរមរមន គឺជា
សក្ខីយបទមួយទៀតអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ យើង
អានវាជាមួយព្រះគម្ពីរបឺបដើម្បីរៀនបន្ថែមទៀតអំពី
ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

ខ្ញុំបានអានព្រះគម្ពីរមរមនកាលពីមុន ។ ខ្ញុំបាន
ដឹងថា វាគឺជាព្រះគម្ពីរពិត ។ ប៉ុន្តែដោយសារតែសំណួរ
របស់មិត្តភក្តិខ្ញុំ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍បំផុសគំនិតឲ្យសិក្សា
វាតាមរបៀបថ្មីមួយ ដោយតាមដានថា តើគម្ពីរមរមន
ថ្លែងញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ពេលខ្ញុំធ្វើ
បែបនោះ ខ្ញុំមានក្តីអស្ចារ្យណាស់ ។

ខ្ញុំស្ទើរតែមិនបើកគម្ពីរផង ពេលខ្ញុំអាននៅលើទំព័រ
ចំណងជើងដែលថា ព្រះគម្ពីរមរមនត្រូវបានសរសេរ

ឡើងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកអាន « ថាព្រះយេស៊ូវគឺ
ជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលបាន
សម្តែងរូបអង្គទ្រង់ដល់គ្រប់ទាំងសាសន៍ » ។

នៅក្នុងបុព្វកថាព្រះគម្ពីរមរមន ខ្ញុំអានថា
« ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សំខាន់បំផុត ដែលមានកត់ត្រាទុក
ក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាការងារបម្រើនៃព្រះអម្ចាស់
យេស៊ូវគ្រីស្ទផ្ទាល់នៅក្នុងចំណោមពួកសាសន៍នីហ្វេ
បន្ទាប់ពីទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ » ។ វាថ្លែង
ថា អស់អ្នកដែលទទួលទីបន្ទាល់មកពីព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធថា បញ្ជីនេះពិត « ក៏នឹងបានដឹងដោយសារព្រះ
ចេស្ដាដដែលថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃ
ពិភពលោក » ។

ខ្ញុំបានបើកទៅ « ទីបន្ទាល់នៃពួកសាក្សីបីនាក់ »
ដែលបានថ្លែងថា មានទេវតាមួយអង្គបានបង្ហាញ
ពួកគេនូវផ្ទាំងនោះដែលព្រះគម្ពីរមរមនត្រូវបានបកប្រែ
ចេញមក ហើយថា « យើងដឹងថា ដោយសារព្រះ
គុណនៃព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះ
អម្ចាស់របស់យើង យើងបានមើលឃើញ ហើយធ្វើ

ការស្រាវជ្រាវផ្ទាល់របស់អ្នក

នៅពេលអ្នកសិក្សាព្រះគម្ពីរមេរមន វាងាយស្រួលដើម្បីរៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ អ្នកអាចកត់ចំណាំនៅពេលអ្នកអាន ឬប្រើប្រាស់ជំនួយការសិក្សាដូចជាសេចក្តីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ ដែលមានបញ្ជីខគម្ពីរយោងនៃព្រះគម្ពីរ មេរមនជាច្រើនទាក់ទងនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ព្រះគម្ពីរមេរមនពិតជាគឺជាសក្ខីបទមួយទៀតអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

បន្ទាល់ថា អ្វីៗទាំងអស់មានជាការពិតមែន » ។
បន្ទាប់មក « ទីបន្ទាល់នៃព្យាករណ៍យ៉ែស៊ែបស្តីធី » បានប្រាប់អំពីការយាងមកជួបរបស់ទេវតាមរូបិណ្ឌ ដែលបានថ្លែងថា ព្រះគម្ពីរមេរមនមាននូវភាពពោរពេញ នៃដំណឹងល្អដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច « ដូចជាព្រះអង្គ សង្គ្រោះទ្រង់បានប្រទានឲ្យប្រជាជនជំនាន់ដើម » នៅទ្វីបអាមេរិក ។

ខ្ញុំមិនទាន់បានអានដល់ និវេទន៍ទី១ ផង ខ្ញុំបាន រកឃើញភស្តុតាងជាច្រើនរួចទៅហើយ !
ខ្ញុំបានបន្តស្រាវជ្រាវទៀត ។ នៅក្នុងនិវេទន៍ទី១ ខ្ញុំបានឃើញថា លីហែបានដឹងអំពីការយាងមករបស់ ព្រះម៉ែស៊ី (សូមមើល និវេទន៍ទី១ ១:១៩) ។ ខ្ញុំបាន អានអំពីការព្យាករណ៍របស់លោកអំពីព្រះប្រោសលោះ « ដែលនឹងលោះអំពីបាបទាំងឡាយនៃមនុស្ស លោក » (និវេទន៍ទី១ ១០:១០; សូមមើល ខ ទី ៤-១០) ។ ខ្ញុំបានអានការពិពណ៌នារបស់និវេទន៍ អំពីការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការបម្រើរបស់ទ្រង់ ការសុគត ការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ និងការយាង ទៅទ្វីបអាមេរិកជំនាន់បុរាណនាពេលអនាគត (សូមមើល និវេទន៍ទី១ ១០-១២) ។

ខ្ញុំបានអានការព្យាករណ៍ដែលថា ព្រះគម្ពីរមេរមននឹង បញ្ជាក់សេចក្តីពិតនៃព្រះគម្ពីរបឺបថា « កូនចៀមនៃ ព្រះ គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះវរបិតាដ៏នៅអស់កល្ប ជានិច្ច ហើយគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃពិភពលោក ហើយថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវតែមកព្រះអង្គ បើ

ពុំនោះសោតទេ ពួកគេនឹងពុំបានសង្គ្រោះឡើយ » (និវេទន៍ទី១ ១៣:៤០) ។ ហើយខ្ញុំបានអានទីបន្ទាល់ របស់និវេទន៍ថា « គ្រប់ទាំងសាសន៍ គ្រប់ពូជមនុស្ស គ្រប់ភាសា ហើយនិងគ្រប់ទាំងប្រជាជននឹងរស់នៅ ដោយសុខសាន្តជាមួយនឹងព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃសាសន៍ អ៊ីស្រាអែល ប្រសិនបើពួកគេព្រមប្រែចិត្ត » (និវេទន៍ទី១ ២២:២៨) ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ខ្ញុំបានអានដល់ទំព័រទី ៥៣ ។ ខ្ញុំទើបតែអានចប់គម្ពីរ មួយ នៃព្រះគម្ពីរមេរមនតែ ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមានសាក្សីដ៏មានឥទ្ធិពលអ្វីម្ល៉េះដែលខ្ញុំ បានទទួលរួចទៅហើយ !

នៅប៉ុន្មានសប្តាហ៍បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញថា ពីមួយទំព័រទៅមួយទំព័រមានទីបន្ទាល់អំពី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការនិមិត្តដែលទ្រង់បានបង្ហាញ ដល់ពួកព្យាករណ៍ និងការពិពណ៌នាលម្អិតនៃការបម្រើ របស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមពួកអាមេរិកកាំងបុរាណ ។ ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការអានរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងទីបន្ទាល់ ដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់មរិណេអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (សូមមើល មរិណេ ៩) ការអញ្ជើញរបស់លោក ឲ្យ « សូមសួរដល់ព្រះជាព្រះវរបិតាដ៏គង់នៅអស់

កល្បជានិច្ច នៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើ [ព្រះគម្ពីរមេរមន] ពិត » (មរិណេ ១០:៤ ការគូស បញ្ជាក់បានបន្ថែម) និងការអញ្ជើញដោយទន់ភ្លន់ និងញ៉ាំងដូងចិត្តនៅទំព័រចុងក្រោយឲ្យ « មករក ព្រះគ្រីស្ទ » (មរិណេ ១០:៣០, ៣២) ។

ខ្ញុំបានឃើញថា ព្រះគម្ពីរមេរមន ផ្ទុយពី សេចក្តីថ្លែងរបស់មិត្តរួមភ្នាក់ខ្ញុំទាំងស្រុង ។ ប្រសិនបើពួកគ្រីស្ទសាសនិកគឺជាបុគ្គលម្នាក់ដែល ជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះពីមួយទំព័រទៅមួយទំព័រ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមេរមនថ្លែងទីបន្ទាល់ថា « យើងជឿលើ ទ្រង់មែន ! »

ទីបំផុតខ្ញុំបានឃើញមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំម្តងទៀត ។ ខ្ញុំ បានប្រាប់គាត់អំពីបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ហើយអញ្ជើញ គាត់ឲ្យអានព្រះគម្ពីរមេរមន ។ គាត់បានបដិសេធ ដោយគួរសម ប៉ុន្តែបាននិយាយថា គាត់រីករាយដែល ខ្ញុំទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ ។ ហើយបន្ទាប់ពីការពិភាក្សារបស់យើងមក ខ្ញុំគិតថា គាត់បានយល់ច្បាស់ជាងមុននូវអ្វីដែលខ្ញុំចង់និយាយ ពេលខ្ញុំនិយាយថា « ប្រាកដណាស់ ពួកយើងគឺជា គ្រីស្ទសាសនិក » ។ ■

« ខ្ញុំប្រៀបធៀបខ្លួនខ្ញុំទៅនឹងមនុស្សដទៃជានិច្ច ជាពិសេស ប្រៀបធៀបទៅនឹងមនុស្សដែលហាក់បីដូចជាមានជីវិតល្អឥតខ្ចោះ ។ តើខ្ញុំមានអារម្មណ៍កាន់តែមានទំនុកចិត្តឡើងយ៉ាងដូចម្តេច ? »

« យើងចំណាយពេល និងកម្លាំង ជាច្រើនក្នុងការប្រៀបធៀប ខ្លួនរបស់យើងទៅនឹងមនុស្ស ដទៃ ។ . . . ការណ៍នេះនាំឲ្យ យើងបង្កើតនូវការរំពឹងទុកនានា សម្រាប់ខ្លួនយើងដែលវាពុំអាច សម្រេចបាន ។ . . .

. . . [ព្រះ] សព្វព្រះទ័យឲ្យ យើងប្រែជាល្អឥតខ្ចោះ ហើយ ប្រសិនបើយើងបន្តនៅលើផ្លូវនៃ ភាពជាសិស្ស នោះថ្ងៃណាមួយ យើងនឹងអាចសម្រេចកិច្ចការ នោះបាន ។ វាមិនអីទេ ដែល អ្នកពុំទាន់ឈានដល់ចំណុច នោះនៅឡើយ ។ សូមបន្ត ធ្វើកិច្ចការនោះ ប៉ុន្តែត្រូវឈប់ដាក់ ទោសដល់ខ្លួនឯង » ។

អែលឆែរ វៀថើរ អេហ្វ អុចដូហ្វ ក្នុងក្រុមនៃពួកសាក ធម៌ប៊ីនេត « Forget Me Not » សន្និសីទទូទៅនៅ គុណា ឆ្នាំ ២០១១ ។

អធិស្ឋានដើម្បីដឹងអំពីអំណោយ ទានរបស់អ្នក អ្នកមានទេពកោសល្យ និង អំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ជាច្រើន ដែលព្រះវរបិតាស្នាក់

បានប្រទានដល់អ្នកដោយផ្ទាល់ ។ មានរបៀប នានាដែលមានតែអ្នកប៉ុណ្ណោះដែលអាចផ្តល់ ពរដល់ជីវិតមនុស្សដទៃទៀត ។ នេះជាផែនការ របស់ព្រះវរបិតាស្នាក់ ។ សូមអធិស្ឋានដើម្បីដឹងអំពី អំណោយទានណាដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានឲ្យ ហើយ ប្រសិនបើអ្នកត្រូវការការណែនាំបន្ថែមទៀត សូមសួរ អស់អ្នកដែលជិតស្និទ្ធនឹងអ្នក ។ តាមរយៈការស្តាប់ តាមព្រះវិញ្ញាណ និងការព្យាយាមរកមើល និងអភិវឌ្ឍ ទេពកោសល្យរបស់អ្នក ព្រមទាំងគុណសម្បត្តិនៃ ភាពជាព្រះរបស់អ្នក នោះអ្នកអាចរកឃើញទំនុកចិត្ត នៅក្នុងខ្លួនអ្នកដែលអ្នកពុំធ្លាប់មានពីមុន ។
អែមមី គី អាយុ ១៧ ឆ្នាំ រដ្ឋ ខេនធើយី ស.រ.អា.

ស្គាល់ពួកគេឲ្យកាន់តែច្បាស់ នៅពេលណាខ្ញុំឃើញថា ខ្ញុំ កំពុងប្រៀបធៀបខ្លួនខ្ញុំទៅនឹង នរណាម្នាក់ ខ្ញុំព្យាយាមស្គាល់ បុគ្គលម្នាក់នោះកាន់តែច្បាស់ជាង

មុនបន្តិចទៀត ។ ពេលខ្ញុំស្គាល់ « មនុស្សមានមុខ មានមាត់ » ការពិតនឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ឡើងថា មនុស្សគ្រប់រូបនៅលើផែនដីនេះជួបនូវការសាកល្បង នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ កាលណាខ្ញុំកាន់តែនិយាយ ជាមួយបុគ្គលនោះ នោះខ្ញុំកាន់តែចាប់ផ្តើមយល់ឃើញ ថា ពួកគេគឺមិត្តភក្តិម្នាក់ ហើយពុំមែនជាមនុស្សដែល គ្មានកំហុសនោះឡើយ ។

អាយុ ១៥ ឆ្នាំ រដ្ឋ អិដាហូ ស.រ.អា.

មានតែយោបល់របស់ព្រះវរបិតាស្ថិតប៉ុណ្ណោះ ដែលចាំបាច់

នៅក្នុងសូន្យកថាសន្និសីទខែតុលា ឆ្នាំ ២០១៦ « តើ ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ហើយឬនៅ ? តើខ្ញុំអាចបានគ្រប់ លក្ខណ៍ដែរឬទេ ? » អែលឌើរ ជេ. ដេវណ៍ ខ្លីនីស្យ ក្នុង ពួកចិត្តសិបនាក់ថ្លែងថា « យោបល់តែមួយគត់ដែលសំខាន់ចំពោះយើងគឺ ថា តើព្រះវរបិតាស្ថិតមានព្រះទ័យយ៉ាងណាចំពោះយើង ។ សូមទូលសួរ ទ្រង់ដោយស្មោះថា ទ្រង់គិតយ៉ាងណាអំពីអ្នក ។ ទ្រង់នឹងស្រឡាញ់ ហើយ កែតម្រូវ ប៉ុន្តែមិនបំបាក់ទឹកចិត្តយើងឡើយ » ។ ពេលខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំនឹងមិន ល្អដូចមនុស្សនៅជុំវិញខ្លួនខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានអធិស្ឋានទៅក្រពះវរបិតាស្ថិត ហើយព្យាយាមចងចាំថា ខ្ញុំគឺជាបុត្ររបស់ព្រះដែលពេញដោយក្តីស្រឡាញ់ ដែលមានព្រះទ័យជួយខ្ញុំឲ្យសម្រេចបាននូវសក្តានុពលដ៏ពេញលេញ របស់ខ្ញុំ និងជាអង្គដែលជ្រាបដឹងថា ខ្ញុំអាចក្លាយជាអ្វី ប្រសិនបើខ្ញុំស្វែងរក ជំនួយពីទ្រង់ ។

អាម៉ានដា អិម អាយុ ១៩ ឆ្នាំ បារ៉ាណា ប្រទេស ប្រេស៊ីល

អធិស្ឋានសូមទំនុកចិត្ត

ខ្ញុំធ្លាប់ប្រៀបធៀបខ្លួនរបស់ខ្ញុំទៅនឹងមនុស្សដទៃ ដែលខ្ញុំបានគិតថា ពួកគេ មានជីវិតល្អជាងខ្ញុំឆ្ងាយណាស់ ជាពិសេសមនុស្សដែលមានហិរញ្ញវត្ថុនិងនរ ជាងខ្ញុំ ។ ពេលណាដែលខ្ញុំបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវរបិតាស្ថិត ទ្រង់បាន ប្រទានទំនុកចិត្តដល់ខ្លួនខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា ទោះបីជាមានឧបសគ្គបែប ណាក្តី ព្រះនឹងជួយខ្ញុំ ដោយសារទ្រង់ពុំប្រទានកាតព្វកិច្ចដល់យើងឡើយ លើកលែងតែទ្រង់រៀបចំផ្លូវឲ្យយើងសម្រេចនូវកិច្ចការនោះ (សូមមើល នីហ្វេទី ១ ៣:៧; ១៧:៣) ។

យ៉ូស្វេ អូ អាយុ ១៩ ឆ្នាំ ឡាហ្គោស ប្រទេសនីហ្សេរីយ៉ា

ការឆ្លើយតបទាំងឡាយធ្វើឡើងក្នុងគោលបំណងទុកជាជំនួយ និងទស្សនវិស័យមិនមែនជា ការប្រកាសអំពីគោលលទ្ធិសាសនាព្រះវរបិតានោះទេ ។

តើអ្វីជាអំណោយទាននៃ ការសង្កេតស្គាល់ ?

ព្រះគម្ពីរថ្លែងអំពី « សង្កេតស្គាល់អស់ទាំងវិញ្ញាណ » ថាជាអំណោយទាន នៃព្រះវិញ្ញាណ (កូរិនថូសទី១ ១២:១០; គ. និង ស. ៤៦:២៣) ។ វា មានន័យថា « គឺដើម្បីឲ្យយល់ ហើយដឹងនូវអ្វីៗ តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃ ព្រះវិញ្ញាណ ។ . . . គឺមានទាំងការស្គាល់យ៉ាងជ្រៅវិញពិតអំពីចរិតនៃ មនុស្ស និងប្រភព និងន័យនៃសេចក្តីសម្តែងខាងវិញ្ញាណផង » (សេចក្តី ណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « សង្កេតស្គាល់, អំណោយទានខាង » scriptures.lds.org) ។

អែលឌើរ ជេវីឌ អេ បែដណា ក្នុងក្បួននៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានបង្រៀនថា អំណោយទាននៃការសង្កេតស្គាល់អាចជួយយើង (១) « ចាប់យកបាននូវកំហុស និងអំពើអាក្រក់លាក់កំបាំងរបស់ មនុស្សដទៃ », (២) « ចាប់យកបាននូវកំហុស និងអំពើអាក្រក់ លាក់កំបាំងរបស់ខ្លួនឯងផ្ទាល់ », (៣) « ស្វែងរក និងនាំមកនូវ សេចក្តីល្អដែលមើលឃើញក្នុងមនុស្សដទៃ » និង (៤) « ស្វែងរក និងនាំមកនូវសេចក្តីល្អដែលមើលឃើញក្នុងខ្លួនយើង » (« Quick to Observe » Liahona ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៦ ទំព័រ ១៩) ។

តើអ្នកគិតដូចម្តេច ?

« តើខ្ញុំទុកឧបករណ៍អេឡិចត្រូនិចមិនឲ្យខានអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេច ជាពិសេសនៅព្រះវិហារ និងនៅក្នុងថ្នាក់សិក្សាសាលា ? »

ប្រសិនបើអ្នកមានបំណងឆ្លើយនឹងសំណួរនេះ សូមផ្ញើចម្លើយរបស់អ្នក និងរូបថតមានគុណភាពច្បាស់មួយសន្លឹកឲ្យបានត្រឹមថ្ងៃទី ១៥ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៨ ទៅកាន់គេហទំព័រ liahona.lds.org (សូមចុច « Submit an Article or Feedback ») ។

ចម្លើយអាចនឹងត្រូវបានកែសម្រួលឡើងវិញ ប្រសិនបើវាខុសពេក ឬមិន សូវច្បាស់លាស់ ។

ស្វែងរក អំណោយទាន

ដោយ ចាស៊ីណា លីឆើ

មនុស្សគ្រប់រូបហាក់ដូចជានិយាយបែបនេះជានិច្ចថា « លើកលែងតែអ្នកបានដឹងថា អ្នកអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា » ។ ប្រាកដណាស់ ការពិតនោះគឺថា ជួនកាលអ្នកគ្រាន់តែពុំដឹងថា ខ្លួនអ្នកអស្ចារ្យខ្លាំងប៉ុណ្ណាប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលយើងគ្មានអារម្មណ៍ថា ឆ្លាតខ្លាំង ចិត្តល្អខ្លាំង ស្អាតខ្លាំង កំប្លែងខ្លាំង និងមានទេពកោសល្យខ្លាំងបំផុតក្តី ការអះអាងរបស់ខ្លួនយើងហាក់ដូចជាគ្មានសោះឡើយ ។

ខ្ញុំបានគិតអំពីចំណុចនេះ ៖ យើងទាំងអស់គ្នាគឺជាបុត្រា និងបុត្រីរបស់ព្រះវរបិតាស្តី ។ ដោយសារតែរឿងនោះ ទ្រង់បានប្រទានដល់យើងនូវអំណោយទាន និងទេពកោសល្យពិសេសៗ ដើម្បីជួយយើងបំពេញសក្តានុពលនៃភាពជាព្រះរបស់យើង ។ ពេលយើងរកឃើញអំណោយទានទាំងនេះ យើងត្រូវបានរំលឹកអំពីភាពសក្តិសមដ៏ទៃទៅរករបស់យើងក្នុងនាមជាបុត្រាបុត្រីរបស់ទ្រង់ ហើយយើងអាចខិតខំកាន់តែជិតទ្រង់ ហើយជួយអ្នកដទៃឲ្យធ្វើដូច្នោះផងដែរ ។

ស្វែងរកអំណោយទានរបស់អ្នក

នេះគឺជាយោបល់ចំនួនប្រាំបួនដើម្បីជួយអ្នកស្វែងរកអំណោយទានដែលមើលពុំឃើញជាក់ស្តែងមួយចំនួនរបស់អ្នក ។

១. សូមនុស្សដទៃដើម្បីឲ្យអ្នកបានដឹង ។ ជួនកាលយើងមើលពុំឃើញនៅក្នុងខ្លួនយើងនូវអ្វីដែលអ្នកដទៃអាចឃើញនៅក្នុងខ្លួនយើងឡើយ ។ សូមសួរមិត្តភក្តិសាច់ញាតិ ឬថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាបក្សសរសេរលិខិតខ្លីមួយអំពីអំណោយទាន ឬទេពកោសល្យដែលពួកគេឃើញនៅក្នុងខ្លួនអ្នក ។

២. រកមើលអំណោយទាននានានៅក្នុងពេលមានទុកលំបាក ។ អំឡុងគ្រាលំបាកៗ យើងអាចជ្រើសរើសរវាងការឲ្យគុណសម្បត្តិដ៏ល្អបំផុតរបស់យើង ឬគុណសម្បត្តិដ៏អាក្រក់បំផុតបង្ហាញចេញមក ។ នៅគ្រាណាដែលលំបាក សូមផ្ដោតលើ

ការស្វែងរក និងការប្រើប្រាស់គុណសម្បត្តិ និងអំណោយទានដ៏ល្អបំផុតរបស់អ្នក ។

៣. អធិស្ឋានទូលសូមជំនួយឲ្យស្គាល់អំណោយទានរបស់អ្នក ។

ព្រះវរបិតាស្តីជ្រាបដឹងពីសក្តានុពលនៃភាពជាព្រះរបស់យើង ។ ប្រសិនបើយើងមានការលំបាកក្នុងមើលឃើញចំណុចនេះនៅក្នុងខ្លួនរបស់យើង នោះទ្រង់អាចជួយបាន ។ អ្នកអាចអធិស្ឋានទូលសូមជំនួយឲ្យស្គាល់អំណោយទានរបស់អ្នក ។

៤. សូមកុំខ្លាចក្នុងការសាកល្បងកិច្ចការថ្មីៗ ។ តើយើងអភិវឌ្ឍតែអំណោយទានរបស់យើងដែលយើងមានរួចហើយ ដោយសារយើងខ្លាចនឹងធ្វើអ្វីដែលយើងពុំធ្លាប់បានធ្វើពីមុនឬ ? ឥឡូវនេះវាដល់ពេលដើម្បីសាកល្បងអ្វីដែលថ្មីៗ ហើយស្វែងរកអំណោយទានដែលយើងមិនស្គាល់ ។

៥. ស្រាវជ្រាវព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ ព្រះវរបិតាស្តីជួយយើងរកឃើញ និងអភិវឌ្ឍអំណោយទានរបស់យើងតាមរយៈតម្រូវដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ — ជាទូទៅគឺតាមរយៈការអញ្ជើញឲ្យអនុវត្ត ។ សូមយកខគម្ពីរនេះជាគំរូ ៖ « ចូលរាប់ទានទាំងនឹងគ្នា ចូលរាប់និយាយអាក្រក់ពីគ្នាទៅវិញទៅមក » (គ. និង ស. ១៣៦:២៣) ។ តើមានអំណោយទានអ្វីខ្លះដែលអ្នកអាចអភិវឌ្ឍចេញមកពីការអញ្ជើញនេះ ? អំណោយទាននៃការនិយាយពាក្យពិរោះពិសារអំណោយទាននៃការម្រាប់កំហឹងមនុស្សដទៃ អំណោយទាននៃការអត់ធ្មត់ និងអ្វីៗជាច្រើនទៀត ។ ហើយនោះវាចេញមកពីខគម្ពីរតែមួយប៉ុណ្ណោះ ! ការអានព្រះគម្ពីរនិងស្តាប់តាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណអាចជួយអ្នកស្វែងរកអំណោយទានរបស់អ្នក ។

៦. កុំផ្ដោតតែលើខ្លួនអ្នក ។ ជួនកាលគុណសម្បត្តិដ៏ល្អបំផុតរបស់យើងកើតមាន ពេលយើងមិនផ្ដោតតែលើខ្លួនឯង ប៉ុន្តែផ្ដោតជំនួសវិញទៅលើរបៀបដែលយើងអាចធ្វើការជាមួយ និងជួយអ្នកដទៃ ។ ពេលយើងធ្វើដូច្នោះ យើងនឹងឃើញថា យើងមានអំណោយទានជាច្រើនដែលដូចព្រះគ្រីស្ទ ។

៧. គិតអំពីមនុស្សដែលយើងយកធ្វើជាគំរូ ។ តើមាននរណាខ្លះដែលជាគំរូរបស់អ្នក ? អ្នកអាចធ្វើបញ្ជីមួយអំពីអំណោយទានទាំងអស់នៃមនុស្សដែលអ្នកយកធ្វើជាគំរូ សូមសង្កេតរកមើលអំណោយទាននានាដែលអ្នកមាន ជំនួសឲ្យការផ្ដោតលើអំណោយទានណាមួយដែលអ្នកគ្មានជារួមជាមួយបុគ្គលនោះ ។

របស់អ្នក

៨. សញ្ជឹងគិតពីគ្រួសាររបស់អ្នក ។ តើមានអំណោយទានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមាន ហើយបងប្អូន ឪពុកម្តាយ ឬតាយាយរបស់អ្នកក៏មានផងដែរនោះ ? ចូរបន្តទៅមុខទៀត ! ស្រាវជ្រាវពង្សប្រវត្តិគ្រួសារ ស្វែងរករឿងនានា និងរកមើលអំណោយទានបន្ថែមទៀតដែលអ្នកមានដូចគ្រួសាររបស់អ្នក ។

៩. ទទួល ឬអានពរលោកអយ្យកោរបស់អ្នក ។ ពររបស់អ្នកអាចនិយាយអំពីអំណោយទានដែលអ្នកមាន និងអំណោយទានដែលគួរតែអភិវឌ្ឍឲ្យមាន ហើយវាក៏ចង្អុលបង្ហាញដល់អ្នកនូវផ្លូវដែលនឹងដឹកនាំទៅរកអំណោយទាន និងទេពកោសល្យថ្មីៗដទៃទៀតផងដែរ ។

ចូរឲ្យបានល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងទ្រង់យើងពុំចាំបាច់ត្រូវពូកែគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដើម្បីដឹងថា យើងគឺជាបុត្រាបុត្រីដ៏សក្តិសមរបស់ព្រះឡើយ ។ យើងត្រូវតែលះបង់ក្នុងការស្វែងរកនិងអភិវឌ្ឍអំណោយទាន និងទេពកោសល្យរបស់យើង — បន្ទាប់មក តាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងអាចបានល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងទ្រង់ (សូមមើល មរិណា ១០:៣២) ។ ■

អ្នកនិពន្ធរបស់នៅទីក្រុង ដឺឡែន ប៉ាឡាទីណេត ប្រទេសអាណ្លីម៉ុង ។

បំណងប្រាថ្នាដើម្បីស្វែងរក
« ខ្ញុំដឹងថាព្រះវរបិតាស្នើមានអំណោយទាន និងទេពកោសល្យជាច្រើន ដែលទ្រង់ប្រាថ្នាប្រទានដល់ពួកយើង ប៉ុន្តែវា « ស្ថិតក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃការទូលសូមរបស់យើងដើម្បីមានអំណោយទានទាំងនោះប៉ុណ្ណោះ ។ ពរដ៏យត្រូវឲ្យមានកិច្ចការ ឬការខិតខំមួយចំនួននៅផ្នែករបស់យើង » (Bible Dictionary «Prayer») » ។

អែលឆែរ មេរីន ប៊ី អាណុល ក្នុងព្រឹត្តិបត្រនាក់ « Where Am I ? How to Discover and Develop Your Spiritual Gifts and Talents » Liahona ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០១៤ ទំព័រ ៦១ ។

ជួយអ្នកដទៃរកមើលអំណោយទាន

យើង ឃើញអ្វីៗនៅក្នុងមនុស្សដទៃដែលពួកគេពុំអាចមើលឃើញនៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ។ សប្តាហ៍នេះសូមចែកចាយអ្វីៗទាំងនោះជាមួយមិត្តភក្តិ ឬសមាជិកគ្រួសារ ។ នេះជាសំណូរមួយចំនួនដើម្បីសួរខ្លួនអ្នកដែលអាចជួយអ្នកស្វែងរកអំណោយទានរបស់មនុស្សដទៃ ។

១. តើមានអ្វីខ្លះដែលពួកគេបានធ្វើដើម្បីជួយអ្នក ?
២. តើអ្នកចូលចិត្តអ្វីខ្លះពីពួកគេ ?
៣. តើពួកគេពូកែផ្នែកអ្វីខ្លះ ?
៤. តើពួកគេកំពុងព្យាយាមធ្វើអ្វីខ្លះឲ្យបានប្រសើរឡើង ?

សង្ខេប

ខាងវិញ្ញាណបន្តបំភ្លឺមកលើគ្រប់
កាយដួមផ្ដើមតបសំព្រះ ។

វិលខឿរ ខៀបើរ វេស្ស អុជដូហ្វ
ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវ័កដំបូងនាក់
« អ្នកកាន់ពន្លឺស្ថានសួគ៌ » សន្និសីទទូទៅខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៧ ។

ពន្លឺគឺមានវត្តមាននៅ ទីនោះជានិច្ច !

ដោយអែលឌើរ ឆៀបើរ អេសូ អុជដូហ្យ
ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់

អំឡុងពេលបើកបរក្នុងនាមជាអ្នកបើក
យន្តហោះនៅជុំវិញកំពែងដីរបស់យើង
ខ្ញុំតែងតែស្ងើចអស្ចារ្យចំពោះសម្រស់ និងភាព
ឥតខ្ចោះនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ ។ ជាពិសេសខ្ញុំ
រកឃើញភាពទាក់ទាញនៃទំនាក់ទំនងរវាងផែនដី និង
ព្រះអាទិត្យ ។ ខ្ញុំគិតថា វាគឺជាកម្មវត្ថុមេរៀនដ៏ល្អមួយ
អំពីវត្តមាននៃភាពងងឹត និងពន្លឺ ។

ដូចយើងទាំងអស់គ្នាបានដឹងហើយ ក្នុងរយៈពេល
២៤ ម៉ោង យប់ទៅជាថ្ងៃ ហើយថ្ងៃទៅជាយប់ ។

ដូច្នេះតើអ្វីជាយប់ ?
យប់គ្មានអ្វីសោះក្រៅពីស្រមោល ។

ទោះជានៅក្នុងយប់ដ៏ងងឹតបំផុតក្តី ក៏ព្រះអាទិត្យ
ពុំអាចបញ្ឈប់បំបាយពន្លឺវាដែរ ។ វាបន្តបំភ្លឺពន្លឺដ៏ភ្លឺ
ដូចសព្វដង ។ ប៉ុន្តែពាក់កណ្តាលផែនដីស្ថិតក្នុងភាព
ងងឹត ។

អវត្តមាននៃពន្លឺបណ្តាលឲ្យងងឹត ។
នៅពេលភាពងងឹតនៃពេលយប់ចូលមកដល់
យើងពុំអស់សង្ឃឹម ហើយបារម្ភថា ព្រះអាទិត្យរលត់
នោះទេ ។ យើងពុំសន្មត់ថា ព្រះអាទិត្យលែងមាន
ទៀតនោះទេ ។ យើងយល់ដឹងថា យើងស្ថិតនៅ
ក្នុងស្រមោលមួយ ដែលផែនដីនឹងបន្តវិល ដែលនៅ
ទីបំផុត កាំពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យនឹងបំភ្លឺមកដល់យើង
ម្តងទៀត ។

ភាពងងឹតគឺពុំចង្អុលបង្ហាញថា គ្មានពន្លឺនោះទេ ។
ជាញឹកញាប់បំផុត វាមានន័យដោយសាមញ្ញថា យើង
ពុំស្ថិតនៅក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវដើម្បីទទួលពន្លឺ ។

ពន្លឺខាងវិញ្ញាណបន្តបំភ្លឺមកលើគ្រប់ការបង្កបង្កើត
របស់ព្រះ ។

វាអាស្រ័យទៅលើយើងដើម្បីនៅក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវ
ដើម្បីមើលឃើញពន្លឺ និងសេចក្តីពិតដ៏ទេវភាពនៃ
ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទោះជាពេលយប់
មកដល់ ហើយពិភពលោកហាក់ដូចជាងងឹតក្តី ក៏
យើងអាចជ្រើសរើសដើរនៅក្នុងពន្លឺរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
រក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយ
ក្លាហានអំពីភាពពិត និងភាពមហិមារបស់ទ្រង់ដែរ ។

រាល់ពេលដែលអ្នកបង្វែរដួងចិត្តរបស់អ្នកទៅរក
ព្រះក្នុងការអធិស្ឋានដោយរាបសា នោះអ្នកទទួល
បទពិសោធន៍នូវពន្លឺរបស់ទ្រង់ ។ រាល់ពេលដែល
អ្នកស្វែងរកព្រះបន្ទូល និងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់នៅក្នុង
បទគម្ពីរ នោះពន្លឺនឹងបំភ្លឺឡើងកាន់តែច្រើនចាំង ។ រាល់
ពេលដែលអ្នកសង្កេតឃើញនរណាម្នាក់ខ្វះខាត ហើយ
លះបង់ភាពសុខស្រួលរបស់អ្នក ដើម្បីឈោងទៅជួយ
ដោយក្តីស្រឡាញ់ នោះពន្លឺនឹងរីកចម្រើនឡើងៗ ។
រាល់ពេលដែលអ្នកបដិសេធការល្អ ហើយជ្រើសរើស
ភាពបរិសុទ្ធ រាល់ពេលដែលអ្នកស្វែងរក ឬផ្តល់ការ
អភ័យទោស រាល់ពេលដែលអ្នកថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី
សេចក្តីពិតដោយក្លាហាន នោះពន្លឺបណ្តាញភាពងងឹត
ហើយទាក់ទាញដល់អ្នកដទៃដែលកំពុងស្វែងរកពន្លឺ
និងសេចក្តីពិតផងដែរ ។ ■

ដកស្រង់ចេញពីសុន្ទរកថានៅក្នុងសន្និសីទទូទៅខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៧
កាលអែលឌើរ អុជដូហ្យ ជាទីប្រឹក្សាទីពេញចំណេះប្រធានទីមួយ ។

កើតនៅ
អូស្ត្រាលា អេកូស្តារ៉ាគី
នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៤០ ។

លោកបានចូលជាសមាជិកសាសនាចក្រក្នុងឆ្នាំ
១៩៨៧ នៅ ហ្សឺកខៅ ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ ។

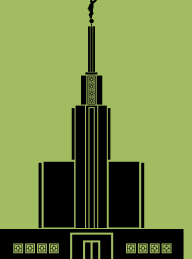
បានគាំទ្រជាសមាជិកនៃ
ក្រុមប្រឹក្សានៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់
នៅថ្ងៃទី ២ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០០៤

បានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍
នឹង ហាវីត រ៉ែដ នៅ
ឆ្នាំ ១៩៦២ នៅ

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
ប៊ើស ប្រទេសស្វីស

កាលនៅក្មេង លោក
និងគ្រួសារលោកគឺជា
ជនភៀសខ្លួន
គេចេញពី
ប្រទេសអេកូស្តារ៉ាគី
ទៅប្រទេសអាល្លឺម៉ង់
បន្ទាប់មកចេញពី
អាល្លឺម៉ង់ខាងកើតទៅ
អាល្លឺម៉ង់ខាងលិច ។

លោកបានធ្វើការឲ្យ
អាកាសចរណ៍

សូហ្វហានសា អាស្ត្រីម៉ង់
ក្នុងនាមជាអ្នកបើកយន្ត

ហោះ
។ លោកបានក្លាយជាមេបញ្ជាការនៅ
អាយុ ២៩ ឆ្នាំ ។

បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់នាង

ជម្រាបសួរ !

ខ្ញុំឈ្មោះ ឡូរ៉េ ។

ខ្ញុំបញ្ចាំងពន្លឺរបស់ខ្ញុំតាមរយៈ
ការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់
ចំពោះគ្រួសារខ្ញុំ ។

ជិតនឹងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

យើងរស់នៅជិតនឹងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
អាចា នីហ្គេរីយ៉ា ។ វាចំណាយពេលប្រាំ
នាទីដើម្បីដើរទៅដល់ទីនោះ ! ខ្ញុំសែន
រីករាយពេលខ្ញុំទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។
ខ្ញុំកំពុងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ពេលមួយ
ពេលខ្ញុំអាចចូលទៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
ដើម្បីធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

អំពីខ្ញុំ

ខ្ញុំរស់នៅប្រទេសនីហ្គេរីយ៉ា ។
នោះគឺជាប្រទេសមួយនៅក្នុងទ្វីប
អាហ្វ្រិក ។ ខ្ញុំរស់នៅជាមួយឪពុក
ម្តាយ និងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។ ចម្រៀង
ដែលខ្ញុំចូលចិត្តគឺ « កុមារពាស
ពេញពិភពលោក » ។ ឧតម្ភីដែល
ខ្ញុំពេញចិត្តគឺ នីហ្វេទី ១ ៣:៧ ។

កន្លែងដ៏ល្អបំផុតដើម្បីរស់នៅ

នៅថ្ងៃចន្ទ ខ្ញុំព្យាយាមរស់នៅក្នុងផ្ទះជុំក្រុមគ្រួសារ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តវា ពេលឪពុករបស់ខ្ញុំចម្អិនអាហារពេលល្ងាច ហើយយើងទាំងអស់គ្នារាំជាមួយគ្នា ។ ផ្ទះគឺជាកន្លែងដ៏ល្អបំផុតដើម្បីរស់នៅ ។

ជួយប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ

រៀនរាល់ព្រឹក ខ្ញុំបានដាស់ប្អូនរបស់ខ្ញុំឲ្យមកការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានគ្រួសាររបស់យើង ។ យើងច្រៀងទំនុកតម្កើង សិក្សាព្រះគម្ពីរ ហើយលុតជង្គង់ ព្រមទាំងអធិស្ឋានជាមួយគ្នា ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំជួយរៀបចំពួកគេទៅសាលារៀន ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា វាជាការពិតជាមួយដែលខ្ញុំជំពាក់ព្រះវរបិតាស្ងប់ខ្ញុំក្នុងការស្រឡាញ់និងជួយប្អូនរបស់ខ្ញុំ ។

ធ្វើការ និងការលេង

បន្ទាប់ពីចេញពីសាលា ខ្ញុំជួយម្តាយខ្ញុំធ្វើការជុំវិញផ្ទះរបស់យើង ។ ខ្ញុំជួយប្អូនរបស់ខ្ញុំធ្វើកិច្ចការមកពីសាលាផងដែរ ។ ខ្ញុំពុំសូវមានពេលច្រើនលេងទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តជិះកង់ និងធ្វើខ្លែងបង្ហោះ ។ ខ្ញុំទទួលបានអារម្មណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតាស្ងប់ ពេលខ្ញុំបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់គ្រួសារខ្ញុំ ។

តើអ្នកអាចបញ្ចាំងពន្លឺដោយរបៀបណា ?

- អានសៀវភៅឲ្យបងប្អូនស្តាប់ ។
- សួរម្តាយ ឬឪពុកអ្នកនូវកិច្ចការដែលអ្នកអាចជួយបាន ។
- រំលឹកគ្រួសាររបស់អ្នកអំពីការអធិស្ឋានជាគ្រួសារ ។

សូមផ្ញើរឬផ្តោយមកយើង !

ព្រះយេស៊ូវសុំឲ្យពួកយើងបញ្ចាំង « ពន្លឺ [របស់យើង] ឲ្យភ្លឺនៅមុខមនុស្ស » (ម៉ាថាយ ៥:១៦) ។ តើអ្នកបញ្ចាំងពន្លឺរបស់អ្នកដោយរបៀបណា ? សូមផ្ញើរឬផ្តោយជាមួយរឿងរបស់ប្អូន ។ និងរូបថតរបស់ប្អូន ព្រមជាមួយនឹងការអនុញ្ញាតពីឪពុកម្តាយតាមអ៊ីម៉ែល liahona@ldschurch.org ។

« ពេលណាខ្ញុំមានចិត្តល្អសប្បុរស ហើយជួយមនុស្សម្នាក់ដែលខ្ញុំឃើញ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រីករាយខ្លាំងណាស់ ដ្បិតខ្ញុំកំពុងជួយខ្លួនខ្ញុំ » (Children's Songbook ល.រ.១៩៧) ។

រឿនកុនបានមើល ពេលអក្រុងកុំព្យូទ័របានលោតទៅកម្រិតទីប្រាំមួយនៃ ហ្វ្រែហ្វេរបស់គាត់ ដែលទំនងដូចជាលើកទីមួយលានដងហើយ ។ គាត់ បានដកដង្ហើមធំ ហើយបានចាប់ផ្តើមបោះដំហានឆ្លងកាត់ទីខ្លាត់ខ្លាំងដែលនាំ ឲ្យរង្វេង ដោយហោះរំលងលើចំណុចស្រួចចម្រុះពណ៌ និងឆ្លងកាត់ផ្លូវរូងក្នុង ដីដែលមានអណ្តាតភ្លើងឆេះ ។ គាត់បានគោះដើងរបស់គាត់កាន់តែលឿន នៅពេលគាត់កាន់តែមកដល់ជិតទីផ្តាច់ព្រំត្រ ។

« អ៊ែនកុន ? » វាជាសំឡេងរបស់ម៉ាក់ ។ គាត់ហៅដូចជាគាត់ត្រូវការអ្វី មួយ ។

គាត់បានគិតថា « មិនមែនពេលឥឡូវនេះទេ ! » គាត់បានលោតរំលងលើ ចំណុចស្រួចមួយទៀត ហើយរត់យ៉ាងលឿនឆ្លងកាត់ផ្លូវរូងក្នុងដីមួយទៀត ។ គាត់បានឆ្លើយថា « បាទ ? » ប៉ុន្តែពុំបានដាក់ភ្នែកគាត់ចេញពីអក្រុងកុំព្យូទ័រ ឡើយ ។

« តើកូនអាចស្លៀកពាក់អាវតែងយប់ឲ្យ ហ្វែលីក ហើយអានរឿងឲ្យគាត់ស្តាប់ បានទេ ? ម៉ាក់ត្រូវបញ្ចប់ការសម្អាតផ្ទះបាយសិន » ។

« អើ . . . » គាត់ ជិត ដល់ហើយ ! គាត់បានបត់ឆ្លងកាត់ផ្លូវដែលមានចំណុច ស្រួចចម្រុះក្រោយគេ លោតរំលងលើអណ្តាតភ្លើងមួយទៀត ហួសផុតពីបិសាច ដែលចាប់សីទំពារដូចសត្វកាចសាហាវអញ្ចឹង ហើយ . . . មែនហើយ ! ឆ្លងដល់ ទីផ្តាច់ព្រំត្រ !

កុំព្យូទ័របានលោតចូលទៅកម្រិតទីប្រាំពីរ ។ វាមើលទៅកាន់តែញាប់ ប៉ុន្តែ អ៊ែនកុនអត់ទ្រាំនឹងសាកល្បងវាពុំបានឡើយ ។ គាត់បានខំលេងយ៉ាងខ្លាំងទើប មកដល់កម្រិតនេះ ។ អ៊ែនកុនបានចុចប៊ូតុងសម្រាក ហើយក្រឡេកមើលទៅ ម្តាយគាត់ដែលកំពុងពន្លឺប្រសក្ខត្តរបស់គាត់ ហ្វែលីក ។ « តើកូនសូមពេល ពីរបីនាទីទៀតបានទេ ? កូនទើបតែដល់កម្រិតទីប្រាំពីរទេ ! »

ម៉ាក់បាននិយាយថា « ម៉ាក់ពិតជាត្រូវការជំនួយណាស់ ។ កូនអាចលេង មួយកម្រិតទៀត បន្ទាប់ពីកូនមើលថែហ្វែលីករួច » ។

ហ្វែលីកបានញញឹម ។ « ហី ? » គាត់បាននិយាយតាមរបៀបក្មេងអាយុ ពីរឆ្នាំ ។

ពេលគេងសម្រាប់ហ្វែលីក

ដោយ ហៃឌី ផ្តល់មេន
ផ្តែកទៅលើដំណើររឿងពិត

អ៊ិនតុបានសម្លឹងមើលអេក្រង់កុំព្យូទ័រ ហើយដកដង្ហើមធំ ។ « មិនអីទេ » ។ គាត់ត្រូវតែប្រញាប់ប្រញាល់ ដើម្បីគាត់អាចត្រឡប់មកលេងល្បែងរបស់គាត់វិញ ។

គាត់បានលើកហ្វូលីកឡើង ហើយបីគាត់ឡើងជណ្តើរទៅបន្ទប់របស់ពួកគេ ។

គាត់បាននិយាយដោយគោះលើក្បាលពោះទន់ៗរបស់ហ្វូលីក តូចថា « នរណាគេជាប្អូនប្រុសគួរឲ្យស្រឡាញ់របស់បង ? » គាត់បានផ្អាក្បាលពោះហ្វូលីក ហើយញញឹមពេលហ្វូលីកបន្លឺសំឡេងសើចកក្អក ។

អ៊ិនតុបានស្លៀកខោអាវដេកយប់រូបដែលស្រស់ស្អាតហ្វូលីក ចូលចិត្ត ។ បន្ទាប់មក គាត់បានលើកហ្វូលីកដាក់លើគ្រែ ហើយបានដើរទៅកេងទ្វារ ។ ម៉ាក់បានប្រាប់គាត់ឲ្យអានរឿងឲ្យហ្វូលីកស្តាប់ផងដែរ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើតែផ្នែកសំខាន់ប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រហែលឥឡូវនេះគាត់អាចទៅដល់កម្រិត ពីរ ទៀតពីមុន ចូលដេក ។

ស្រាប់តែ

អ៊ិនតុមាន

អារម្មណ៍ថា មានអ្វីមួយ

កន្ត្រាក់អាវរបស់គាត់ ។ គាត់

បានមើលទៅក្រោម ហើយបានឃើញថា

ហ្វូលីកបានចុះពីលើគ្រែ ។

ហ្វូលីកបានសួរ « ខ្លាឃ្មុំ ? » ។ គាត់បានរត់ទៅរក

កន្ត្រាក់អាវរបស់គាត់ ហើយបានយកសៀវភៅមួយត្រឡប់

មកវិញដែលមានរូបតុក្កតាខ្លាឃ្មុំទឹកកកនៅលើគម្របសៀវភៅនោះ ។

អ៊ិនតុនិយាយថា « ហាំ ហ្វូលីក បងមានកិច្ចការត្រូវធ្វើហើយ ! » ។

ហ្វូលីកបានកាន់សៀវភៅដាក់លើក្បាលរបស់គាត់ សម្លឹងមើលទៅអ៊ិនតុនជាមួយនឹងភ្នែកពណ៌ត្នោតទាំងគូរបស់គាត់ ។

អ៊ិនតុនពុំអាចទ្រាំនឹងញញឹមបានឡើយ ។ « បងនឹងមិនឆ្លើយបដិសេធទេ មែនទេ ? មែនហើយ មិនអីទេ » ។

អ៊ិនតុនបានអង្គុយលើគ្រែរបស់ហ្វូលីក ហើយហ្វូលីកបានឡើងទៅលើ

ក្តៅរបស់គាត់ ។ អ៊ិនតុនបានលើកទៅទំព័រទីមួយ ហើយអានខណៈដែលហ្វូលីកគេងផ្នែកនឹងគាត់ ។ ហ្វូលីកបានចង្អុលសត្វនីមួយៗនៅលើទំព័រសៀវភៅនោះ ហើយហាត់ហៅឈ្មោះសត្វនីមួយៗ ។ « សេះ-កង់ ... សត្វខៀល ... សោតមុត » ។

ពេលចប់ អ៊ិនតុនបានបិទសៀវភៅ ហើយទាញកូយគ្របលើហ្វូលីក ។ គាត់បានថើបក្បាលរបស់ហ្វូលីក ហើយក្រោកចេញទៅដោយនិយាយថា « រាត្រីស្ងួត ហ្វូលីក » ។

ប៉ុន្តែពេលគាត់បានដើរទៅកាន់ទ្វារ គាត់បានឮសំឡេងដ៏តូចនោះម្តងទៀត ។ « សូមមកគេងក្បែរមក ? »

អ៊ិនតុនបានញញឹម ។ « យល់ព្រម ។ គាត់បានខិតទៅ ។ បងនឹងនៅបន្តិចទៀត » ។

អ៊ិនតុនបានទម្រេតខ្លួនលើខ្នើយ ។ យ៉ាងហោចណាស់ពេលនេះ គាត់គ្មានអារម្មណ៍ថា ចង់ធ្វើអ្វីទៀតឡើយ ។ គាត់បានញញឹម ពេលហ្វូលីកបានហាមាត់ស្លាបយ៉ាងធំ ហើយបិទភ្នែករបស់គាត់ ។ គាត់មានអារម្មណ៍ថា មានសុភមង្គលបំផុតដែលបាននៅពេញមួយថ្ងៃ ។ គាត់ចាំលេងល្បែងពេលក្រោយទៀត ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅរដ្ឋ យូថាហ៍ ស.វ.អា. ។

នំចតធីឡា និង អាមីហ្គាស

ដោយ លីនសាយ ស្ទីវិន ថែននើរ និង ម៉ារីសា ដេននីស
ផ្អែកទៅលើដំណើររឿងពិត

« បើសិនអ្នកចង់មានមិត្ត អ្នក
ត្រូវបង្ហាញថា អ្នកខ្វល់ខ្វាយ »
(Children's Songbook
ទំព័រ ២៦២) ។

អា ជ្រៀណាធុញ
ទ្រាន់ ។ គាត់ចង់
លេងជាមួយប្អូនស្រីភ្លោះរបស់គាត់
ដៃអាណា ។ ប៉ុន្តែដៃអាណាបានទៅ
ទិញអាហារនៅផ្សារជាមួយលោកយាយ
ហើយ ។ អាជ្រៀណាដកដង្ហើមធំ ។ មាន
អាមូណីថា ក្នុងផ្ទះគ្មានអ្វីសោះ ។ នាងចង់ទៅ
ជាមួយនឹងពួកគេ ។

អាជ្រៀណាបានសម្រេចចិត្តទៅលេងអ្នកជិតខាងរបស់នាងឈ្មោះ
ម៉ាហ្គារីតា ។ កូនរបស់ម៉ាហ្គារីតាធំអស់ហើយ ហើយគាត់ដូចជាដីដូនរបស់
អាជ្រៀណាផងដែរ ។ ពួកគេមានភាពរីករាយយ៉ាងខ្លាំងជាមួយគ្នាជានិច្ច ។

អាជ្រៀណាបានចេញទៅក្រៅ ។ ពន្លឹកម្តៅព្រះអាទិត្យបានចាំងមកលើនាង
ពេលនាងដើរទៅផ្ទះរបស់ម៉ាហ្គារីតា ។ នាងបានឈ្លាក់ក្បាលចូលតាមចម្លោះ
ទ្វារ ។ « ម៉ាហ្គារីតា តើលោកយាយនៅផ្ទះទេ ? »

ម៉ាហ្គារីតា បានឆ្លើយ « ចាស់ យាយនៅផ្ទះបាយឯណោះ » ។ អាជ្រៀណា
បានឃើញគាត់កំពុងអង្គុយនៅតុផ្ទះបាយកំពុងឈ្លាក់មុខចុះក្រោម ។ គាត់បាន
ងើយមើលលើពេលអាជ្រៀណាដើរចូលមក ។

ម៉ាហ្គារីតា បាននិយាយថា « សូស្តី អាជ្រៀណា » ។ គាត់បានញញឹម
បន្តិច ។ ប៉ុន្តែដូចជាភើតទុក្ខ ។

អាជ្រៀណាបានសួរ « តើលោកយាយមានរឿងអ្វីឬ ? »
ម៉ាហ្គារីតាបានដកដង្ហើមធំ ។ « គ្មានអ្វីដែលចៅត្រូវបានឃើញឡើយ » ។
អាជ្រៀណាបានគិត « តើខ្ញុំអាចជួយឲ្យគាត់មានអាមូណីល្អប្រសើរ
ឡើងយ៉ាងដូចម្តេច ? » ម៉ាហ្គារីតាហាក់ដូចជារីករាយជានិច្ច ពេលពួកគេ

ចម្អិនអាហារជាមួយគ្នា ។
« តើចៅអាចជួយលោក
យាយធ្វើនំចតធីឡា
បានទេ ? »

ម៉ាហ្គារីតាបាននិយាយ
ថា « យាយទើបតែធ្វើបាន
មួយចំនួនអម្បាញ់មិញនេះ » ។
គាត់បានលើកក្រណាត់ដើម្បី
បង្ហាញគំនរនំចតធីឡា ។
« អញ្ជឹងឲ្យចៅជួយ ញ៉ាំ នំចតធីឡា
ផង ? » អាជ្រៀណាបានសួរទាំងញញឹម ។

ម៉ាហ្គារីតាបានសើច ។ « ចាស់បាន ។ ចាំយាយ
ចម្អិនសណែកខ្លះដើម្បីញ៉ាំជាមួយវា » ។

អាជ្រៀណាបានឈរនៅក្បែរម៉ាហ្គារីតានៅឯចង្ក្រាន ហើយកូរសណែកខ្មៅ
ដែលនៅក្នុងឆ្នាំង ។ ពេលសណែកបានឆ្អិនហើយ គាត់បានលើកវាយកទៅ
លើតុ ។ ម៉ាហ្គារីតាបានយកនំចតធីឡា និងឈើសមក ។

អាជ្រៀណាបានយកនំចតធីឡាក្តៅខ្ពង្គ្រ ហើយវាយសណែក
ពីលើវា ។ បន្ទាប់មកគាត់វាយឈើសពីលើ ។ វាមើលទៅដូចជាឆ្មាញ់ណាស់ !
អាជ្រៀណាអត់ទ្រាំនឹងញ៉ាំពុំបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែមានអ្វីមួយដែលគាត់ត្រូវធ្វើ
ជាមុនសិន ។

អាជ្រៀណាបានសួរម៉ាហ្គារីតាថា « តើខ្ញុំសូមអធិស្ឋានបានទេ ? »
« ចាស់បាន » ។

អាជ្រៀណាបានបិទភ្នែក ហើយឱបដៃរបស់នាង ។ « ឱ ព្រះវរបិតាស្តី
អើយ ពួកយើងសូមថ្លែងអំណរគុណទ្រង់សម្រាប់អាហារនេះ ។ សូមប្រទានពរ
ហើយធ្វើឲ្យយើងមានសុខភាពល្អ និងរឹងមាំ ។ ហើយសូមជួយម៉ាហ្គារីតានូវ
អ្វីដែលគាត់ត្រូវការ ។ ខ្ញុំរីករាយដែលគាត់ជាមិត្តរបស់ខ្ញុំ ។ នៅក្នុងព្រះនាមនៃ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អាម៉ែន ។

អាជ្រៀណបានបើកភ្នែករបស់នាង ។ ម៉ាហ្គារីតាបានញញឹមយ៉ាងខ្លាំង — លើកនេះជាស្នាមញញឹមដ៏ពិតប្រាកដ ។ អំឡុងពេលពួកគេបរិភោគ ពួកគេបាននិយាយអំពីសាលារៀន និងកីឡា ព្រមទាំងអំពីសៀវភៅនានា ។ អាជ្រៀណាចូលចិត្តនិយាយជាមួយម៉ាហ្គារីតា ។

ពេលពួកគេបរិភោគរួច អាជ្រៀណបានឱបម៉ាហ្គារីតាយ៉ាងណែន ។
« សូមអរគុណសម្រាប់អាហារសម្រន់នេះ ខ្ញុំមានពេលវេលាមួយដ៏អស្ចារ្យ ! »

ម៉ាហ្គារីតាបានឱបអាជ្រៀណវិញ ។ « អរគុណ អាជ្រៀណ ។ ខ្ញុំត្រូវការមិត្តម្នាក់នៅថ្ងៃនេះ » ។

អាជ្រៀណបានញញឹមពេញមាត់ ។ « ចៅរីករាយដែលពួកយើងគឺជា អាមីហ្គោស » ។

ម៉ាហ្គារីតាបាននិយាយថា « យាយក៏រីករាយដែរ ដែលយើងជាមិត្តភក្តិនឹងគ្នា ។ ហេតុអ្វីចៅមិនយកនំថតធីឡាដែលនៅសល់ទាំងនេះទៅផ្ទះ ? ចៅឆ្កែតខ្លាំងណាស់ » ។

អាជ្រៀណបានលោតរហូតពេលនាងដើរត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់នាងវិញ ។ នាងមានអារម្មណ៍ឆ្កែតពេក—ហើយពុំមែនគ្រាន់តែមកពីនំថតធីឡាប៉ុណ្ណោះទេ ! នាងមានភាពមិត្តភាពពេញខ្លួនតាំងពីចុងសក់រហូតដល់ចុងជើង ។ ■

អ្នកនិពន្ធនៅនៅ យូថាហ៍ ស.វ.អា. ។

នំថតធីឡាមិត្តភាព

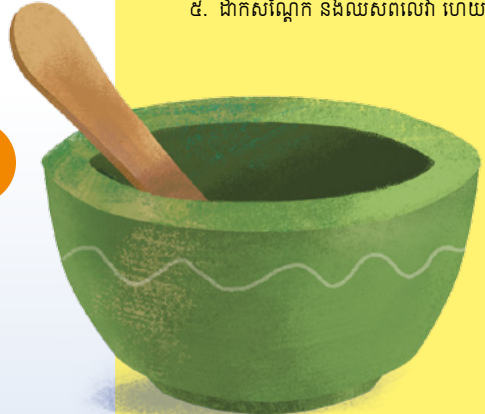
នំថតធីឡាពោតដ៏ស្រស់ទាំងនេះគឺល្អបំផុតដើម្បីចម្អិន ហើយចែកចាយជាមួយមិត្តភក្តិ ! សូមប្រាកដថា សូមជំនួយពីមនុស្សពេញវ័យ ។

ម្សៅម៉ាសា ហ្វារីណា ២ ពែង (ម្សៅពោត)

ទឹកក្តៅ ១ ពែងកន្លះ

១. ច្របល់ម្សៅម៉ាសា ហ្វារីណាជាមួយទឹកក្តៅ ។ ច្របាច់លាយម្សៅនោះរហូតដល់ទន់ ។
២. មូលម្សៅនោះជាដុំតូច ។ ដាក់មួយដុំនៅចន្លោះក្រដាសក្រមួនពីរ ។
៣. ជាមួយនឹងបន្ទះដែក ឬខ្លះមានដៃយូរ សូមសង្កត់លើដុំនោះឲ្យខ្លាំងបួនប្រាំដង ។
៤. ចម្អិននំថតធីឡានៅក្នុងខ្លះឆាដោយកម្ដៅភ្លើងមធ្យម ។ ពេលផ្នែកខាងលើឆ្អិនហើយ សូមប្រែវាដើម្បីចម្អិនម្ខាងទៀត ។
៥. ដាក់សណ្ដែក និងឈើសពីលើវា ហើយសូមទទួលទានវាចុះ !

១

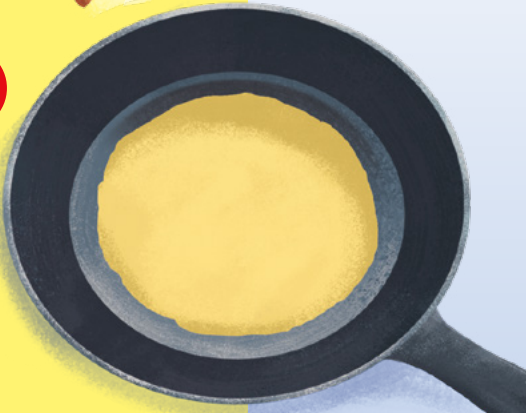
២

៣

៤

៥

អង្គុតហេតុ

ដោយស្រឡាត់ ១ = ៦៨ ទំនុកបទ និង ទំនុកភ្លេង ដោយ សនណា ថែលី អែឌីដេស

4 *mp*

១. ព្រះ យេ ស៊ូវ បាន យោង នៅ លើ ទឹក ។ រ
 ២. ទ្រង់ សុ គត ដើ ម្យ៉ី ស រៀន រៀន ជា

7

ម្ចាស់ ស ន្ទឹក ស មុទ្រ ឲ្យ ព្យះស្វប័ន សុន្យ ។ មនុស្ស យូង ទ្រង់ ប្រោស ឲ្យ បាន ជា ស្អាត មនុស្ស
 ត ម្ល៉ៃ មហិ មា ខ្ញុំ មិន អាច បង់ សង់ ។ ពេល ទ្រង់ មាន ព្រះ ជន្ម រស់ ឡើង វិញ ប្រ

11 *cresc.*

ខ្លួន ឲ្យ ដើរ បាន មនុស្ស ខ្លាក់ ឲ្យ មើល ឃើញ ។ ប្រ ទាន អា ហារ មនុស្ស មួយ ពាន់ នាក់ ដោយ
 ទាន អ្នក ផង និង ខ្ញុំ អំ ណោយ មហិ មា ។ ទ្រង់ ពិត ជា អ ភ័យ ទោស ដល់ ខ្ញុំ គ្រប់

cresc.

© 2018 by Shawna Belt Edwards. All rights reserved.
 បទចម្រៀងនេះ អាចមតចម្លងសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ជាបន្ទាប់បន្សំ ការប្រើប្រាស់នៅព្រះវិហារ ឬនៅគេហដ្ឋានដែលពុំមានលក្ខណៈជាពាណិជ្ជកម្មឡើយ ។
 សេចក្តីប្រកាសនេះត្រូវបិទនៅលើសំណៅមតចម្លងនីមួយៗ ។

14 *mf* *f*

នំ ប៉ុង មួយ ដុំ ពីរ ប្រោស ជី វិត កូន ស្រី មេ សា លា ឲ្យ មាន ស ង្វារ ឡើង វិញ ។
 គ្រា ពេល ខ្ញុំ ប្រែ ចិត្ត ថ្ងៃ មួយ ទ្រង់ នឹង លើក ខ្ញុំ ទៅ រស់ នៅ ជា មួយ ទ្រង់ ម្តង ទៀត ។

17

ព្រះ យេ ស៊ូវ ជា ព្រះ នៃ អ ព្វត ហេតុ គ្មាន អ្វី សោះ ឡើយ ដែល ទ្រង់

21

មិន អាច ធ្វើ ខ្ញុំ ក៏ ដឹង ទៀត ដែរ ថា៖ ក្នុង ចំ ណោម អ ព្វត ហេតុ នោះ ណា មាន

24

អ ព្វត ហេតុ អ ស្វាប្ប គឺ អ ព្វត ហេតុ ទ្រង់ ស ង្រោះ ខ្ញុំ ។

27

ខ្ញុំ ។ គឺ អ ព្វត ហេតុ ទ្រង់ ស ង្រោះ អ្នក និង ខ្ញុំ ។

មើលវីដេអូដែលអាចប្រៀងជាមួយបាននូវទំនាក់ទំនងនៅគេហទំព័រ children.ids.org ។
 សូមចុចលើ « Music » និង « Sing-Along Videos » ។

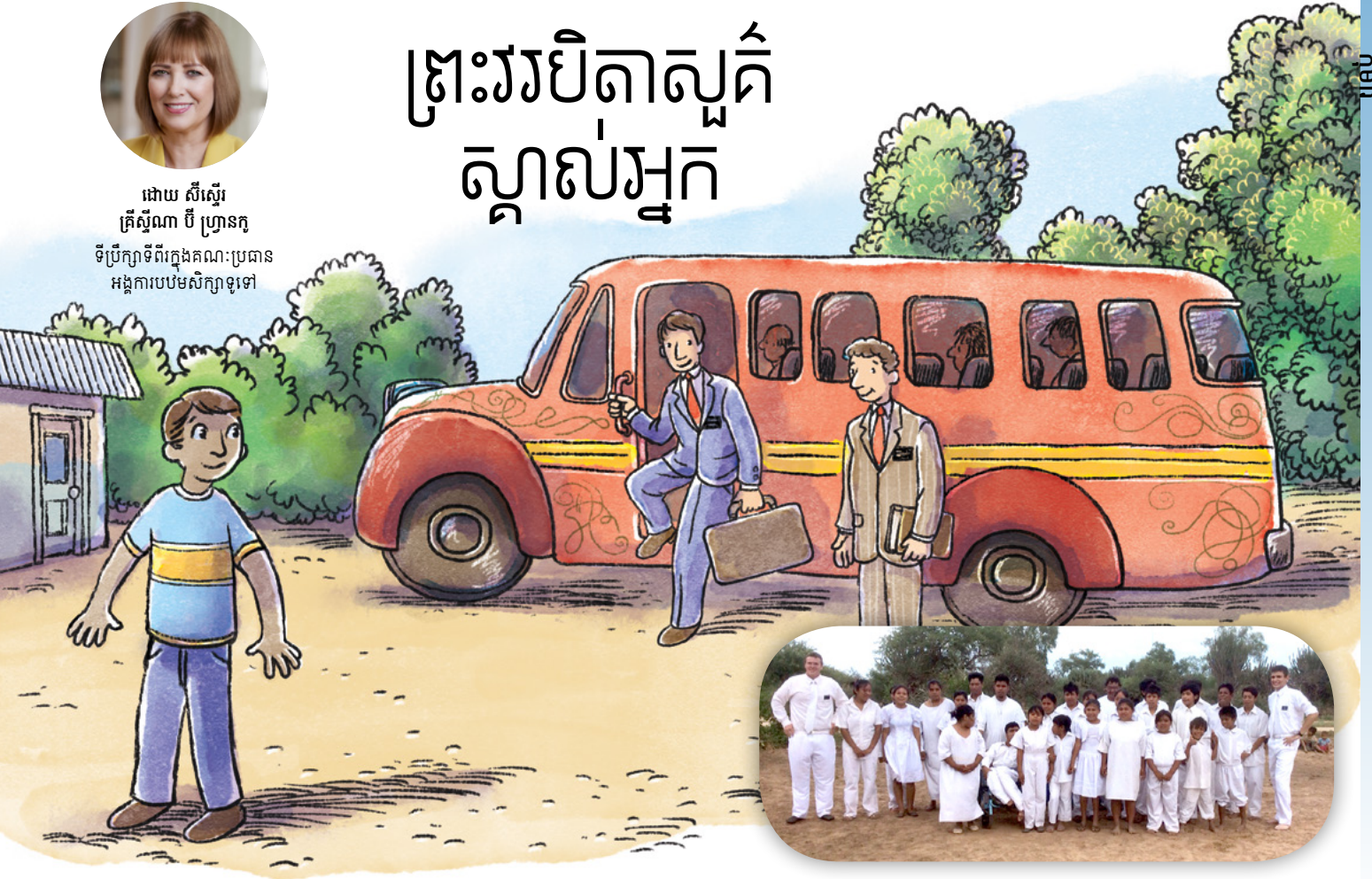
« ខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាអ្នកគង្វាលស្រស់យើងដែលស្រឡាញ់ និងថែទាំយើង ។ ទ្រង់ស្គាល់យើង ហើយទ្រង់បានច្រាយព្រះជន្មសម្រាប់យើងទ្រង់ ។ ទ្រង់ក៏មានព្រះជន្មរស់សម្រាប់យើង ហើយមានព្រះទ័យឲ្យយើងស្គាល់ទ្រង់ និងអនុវត្តសេចក្តីជំនឿលើទ្រង់ ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់ និងគោរពទ្រង់ ហើយខ្ញុំមានអំណរគុណចំពោះទ្រង់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។

ដោយអែលឆើរ ខេល ដី អនឡាន់
ក្នុងក្រុមនៃពួកសាវកដំបូង
ជាក្រសង់ចេញពី - អ្នកកម្សាន្ត - Liahona ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៧ ទំព័រ ៣២ ។

ដោយ ស៊ីស្ទើរ ត្រីស៊ីណា ប៊ី ហ្វានតូ ទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធាន អង្គការបឋមសិក្សាទូទៅ

ព្រះវរបិតាស្នាក់ ស្នាល់អ្នក

ៀងរាល់ថ្ងៃអាទិត្យនៅក្នុងទីក្រុងតូចមួយនៅក្នុងប្រទេស អាហ្សង់ទីន មានមនុស្សមួយក្រុមជួបជុំគ្នានៅក្រោមដើមឈើ ដើម្បីអានព្រះគម្ពីរ និងរៀនអំពីដំណឹងល្អ ។ មនុស្សមួយចំនួនជាសមាជិកសាសនាចក្រ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេជាច្រើនពុំទាន់ជ្រមុជទឹកនៅឡើយ ហើយពួកគេពិតជាចង់ជ្រមុជទឹក ណាស់ !

ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ពួកគេមានបញ្ហា ។ ពួកគេរស់នៅឆ្ងាយដាច់ស្រយាល ពីទីក្រុងផ្សេងទៀត ។ គ្មានថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រទៅជួបពួកគេ នៅក្នុងទីក្រុងពួកគេម្តងណាឡើយ ។

បន្ទាប់មក ពួកគេបានឮថា មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយចំនួននៅក្នុង ទីក្រុងដែលនៅចម្ងាយប្រហែលជាបួនម៉ោងពីពួកគេ ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបាន ចូលលុយគ្នា ដើម្បីឲ្យបុរសម្នាក់អាចទិញសំបុត្រឡានក្រុងជិះទៅទីក្រុងដែល មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានោះ ។ នៅពេលគាត់ទៅដល់ទីនោះ គាត់បានរង់ចាំ នៅស្ថានីយឡានក្រុង ។ គាត់បានគិតថា វាជាកន្លែងដ៏ល្អបំផុតដើម្បីស្វែងរក អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។

បន្ទាប់ពីរំពឹងក្រោយមក គាត់បានឃើញយុវជនពីរនាក់ ។ ពួកគេជា អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ! គាត់បានប្រាប់ពួកគេអំពីមនុស្សនៅក្នុងទីក្រុងរបស់

គាត់ ។ ដូច្នោះអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និងប្រធានបេសកកម្មបានរៀបចំផែនការធ្វើ ដំណើរមួយដើម្បីទៅជួបមនុស្សនៅទីនោះ ។

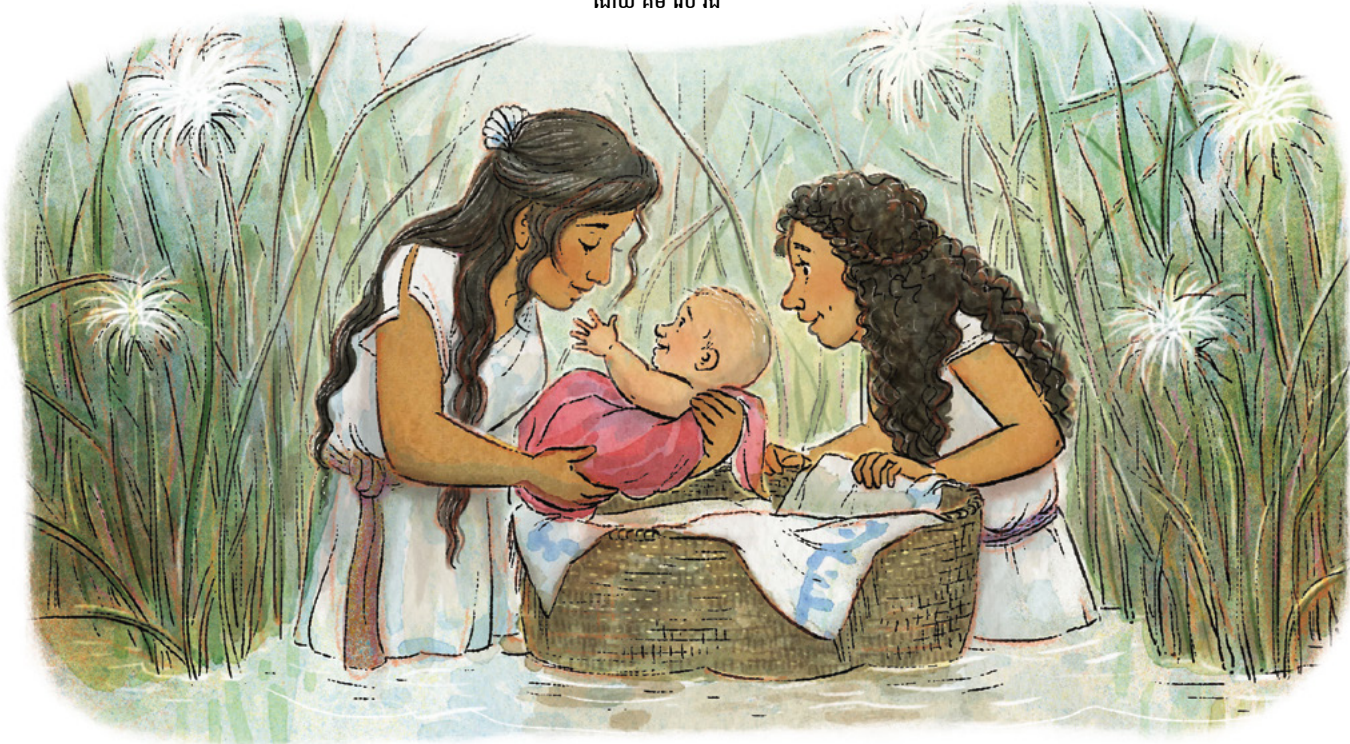
នៅថ្ងៃដែលប្រធានបេសកកម្ម និងអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមក មនុស្ស ជាច្រើនបានជួបជុំគ្នាដើម្បីជួបពួកគេ ។ ឥឡូវនេះអស់អ្នកដែលពុំទាន់ បានជ្រមុជទឹកអាចទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ បន្ទាប់ពីបង្រៀនមេរៀនដល់ ពួកគេរួច ពួកគេបានត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេច !

ទន្លេដែលជិតបំផុតគឺនៅឆ្ងាយណាស់ ដូច្នេះពួកគេបានសប់ទឹកមកពី អណ្តូងស្នប់ ហើយដាក់វាឲ្យពេញអាងហែលទឹកចល័តមួយ ។ វាចំណាយពេល បីម៉ោងដើម្បីដាក់ទឹកពេញអាងនោះ ! មាន ២៧ នាក់ទាំងស្រ្តី បុរស និងក្មេង ដែលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃនោះ ។ ពួកគេពោរពេញដោយអំណរ !

ព្រះវរបិតាស្នាក់បានដឹងថា មនុស្សទាំងនេះចង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយ ទ្រង់បានជួយពួកគេឲ្យរកឃើញអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ ព្រះវរបិតាស្នាក់ ក៏ស្គាល់អ្នកផងដែរ ។ ទ្រង់ជ្រាបពីកន្លែងដែលអ្នកនៅ និងស្គាល់អ្នក ហើយដឹងពី តម្រូវការអ្នក ។ ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ ហើយឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់អ្នក ។ មិន ថាអ្នកមានអារម្មណ៍ឯកោបែបណានោះទេ ទ្រង់គង់នៅទីនោះជានិច្ច ។ អ្នកពុំនៅ ឯកោឡើយ ។ អ្នកអាចបែរទៅរកទ្រង់ ។ ■

ម៉ូសេធ្វើតាមព្រះ

ដោយ គឹម វេប វីដ

ថ្ងៃមួយម្ចាស់ក្សត្រីសាសន៍អេស៊ីពូបានឃើញទារកសាសន៍ហេព្រើរម្នាក់នៅក្នុងកន្ត្រក ។ ទ្រង់បានដាក់
ឈ្មោះឲ្យទារកនោះថា ម៉ូសេ ហើយបានលើកគាត់ឡើងឲ្យធ្វើជាបុត្រាស្តេច ។

ពេលម៉ូសេធំឡើង គាត់ពុំចូលចិត្តការប្រព្រឹត្តរបស់
ពួកសាសន៍អេស៊ីពូលើសាសន៍ហេព្រើរដែលជា
ទាសកររបស់ពួកគេឡើយ ។ ពេលម៉ូសេបាន
ការពារពួកគេ ស្តេចអេស៊ីពូចង់សម្លាប់លោក ។
ម៉ូសេត្រូវរត់គេចខ្លួនទៅឆ្ងាយ ។ ក្រោយមកព្រះ
បានប្រាប់លោកឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ ហើយរំដោះ
ប្រជាជនសាសន៍ហេព្រើរឲ្យមានសេរីភាព ។

ម៉ូសេបានសូមឲ្យស្តេចជាឆោន
 ដោះលែងប្រជាជនសាសន៍
 ហេព្រើរ ។ ជាឆោនបានបដិសេធ ។
 ព្រះបានជួយម៉ូសេឲ្យដាក់
 បណ្តាសាដល់ដែនដីនោះ ដើម្បីឲ្យ
 ជាឆោនប្តូរព្រះទ័យទ្រង់ ។ មានរុយ,
 ចៃ និងកង្កែបជាច្រើនពាសពេញ
 ដែនដី ។ ទីបំផុតជាឆោនបាន
 មានបន្ទូលថា ពួកទាសករអាច
 ចាកចេញទៅបាន ។

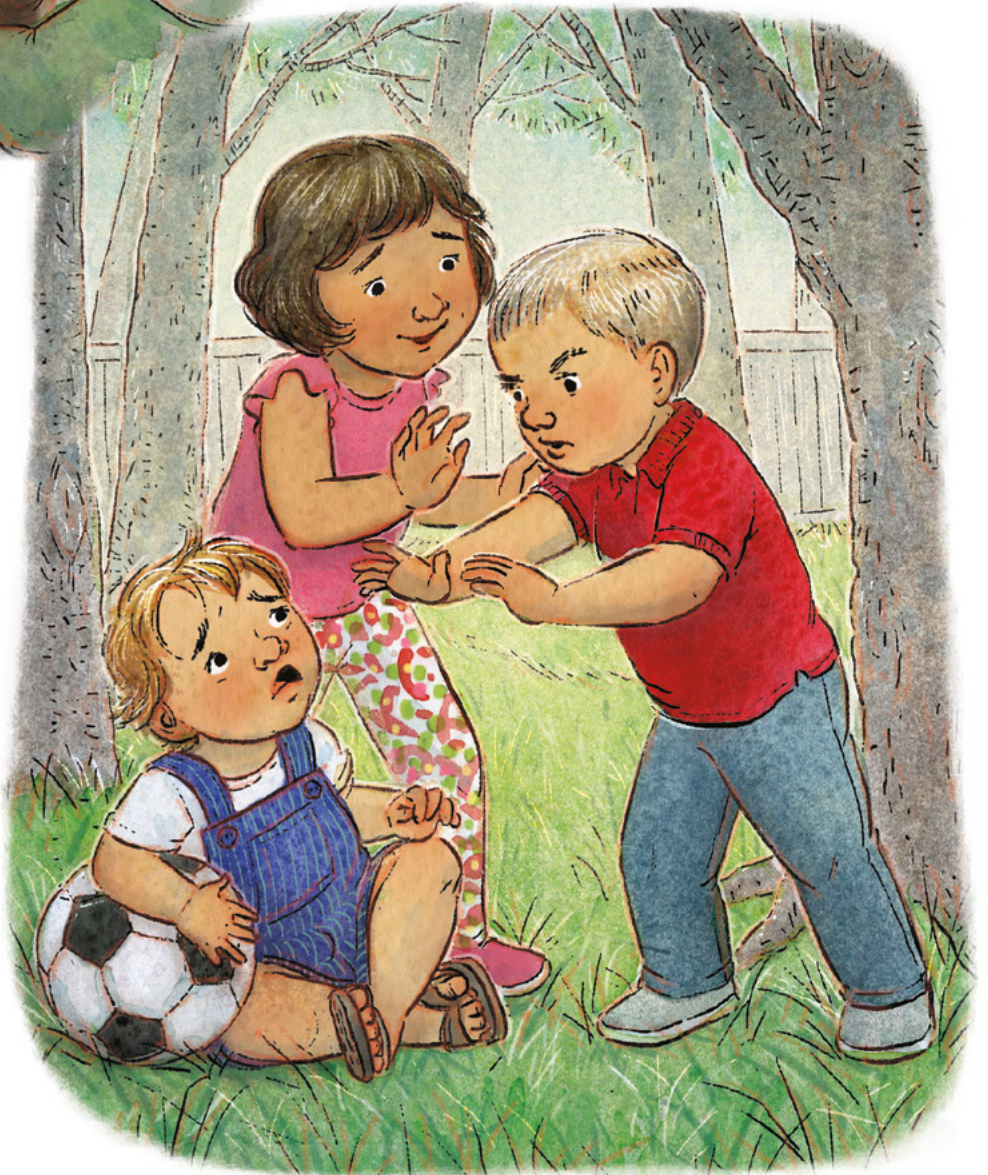

ពេលពួកគេកំពុងចាកចេញ ជាឆោន
 បានប្តូរព្រះទ័យទ្រង់វិញ ហើយបាន
 បញ្ជូនពលទ័ពរបស់ទ្រង់ឲ្យដេញ
 តាមពួកគេ ។ ពេលប្រជាជនម៉ូសេ
 បានមកដល់សមុទ្រក្រហម ព្រះ
 បានធ្វើឲ្យមានផ្លូវស្នូតមួយកាត់
 សមុទ្រ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរត់គេច
 ខ្លួនបាន ។

ព្រះបានប្រទានក្រឹត្យវិន័យដប់ប្រការ
ដល់ម៉ូសេ ។ ម៉ូសេបានបង្រៀនក្រឹត្យ
វិន័យទាំងនោះដល់ប្រជាជន ពេលពួកគេ
បានធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅដែនដីសន្យា ។
ទីបំផុតពួកគេមានសុវត្ថិភាព និងមាន
សេរីភាព !

ខ្ញុំអាចក្លាយដូចជាម៉ូសេ ។
ខ្ញុំអាចធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិ ។
ព្រះនឹងជួយខ្ញុំ ពេលខ្ញុំ
ការពារដល់អស់អ្នកដែល
ត្រូវការជំនួយ ។ ■

ធាតុស្រង់ពី និក្ខមន៍ ២-៣៤ ។

ខ្ញុំអាចក្លាយជាអ្នកផ្សះផ្សាបាន ។

ដោយប្រធាន
អិម វ៉ែល បាឡីដ
ប្រធានស្តីទីនៃក្រុមនៃ
ពួកសាវ័កដំបូង

កន្លែងដ៏ពិសិដ្ឋនៃ ថ្ងៃឈប់សម្រាក របស់យើង

ប្រសិនបើយើងអាចចាប់ផ្តើមគិតអំពីសាលាជំនុំថា
ជាកន្លែងដ៏ពិសិដ្ឋនៃសេចក្តីជំនឿ និងកន្លែងឧទ្ទិស
សម្រាប់ការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ នោះយើងទាំងអស់គ្នា
នឹងមានពរ ។

ការប្រជុំសាក្រាម៉ង់គឺជាពេលដ៏អស្ចារ្យ
និងរុងរឿង ។ ពេលយើងឈានជើង
ចូលទៅក្នុងសាលាជំនុំ ហើយរៀបចំខ្លួនទទួល
សាក្រាម៉ង់ នោះយើងគួរតែគិតអំពីខ្លួនយើងថា យើង
កំពុងនៅកន្លែងពិសិដ្ឋ ជាកន្លែងពិសិដ្ឋ និងពិសេស
ជាកន្លែងដែលយើងអាចសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះគ្រីស្ទ
និងបេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យ និងរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។
យើងត្រូវទុកចោលនូវរឿងនៃលោកិយមួយអន្លើរសិន
ហើយគិតពីអ្វីដែលអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ យើង
ត្រូវទុកទូរសព្ទដៃរបស់យើងមួយកន្លែងសិន ហើយ
ពិចារណាអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ
ដ៏មានព្រះជន្មរស់ ។

យើងមានពេលតែ ៧០ នាទីរៀងរាល់សប្តាហ៍
ដើម្បីផ្តោតលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះ
ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ប្រសិនបើយើងអាចចាប់ផ្តើមគិត
អំពីសាលាជំនុំថា ជាកន្លែងដ៏ពិសិដ្ឋនៃសេចក្តីជំនឿ

និងកន្លែងឧទ្ទិសសម្រាប់ការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ នោះយើង
ទាំងអស់គ្នានឹងមានពរ ។

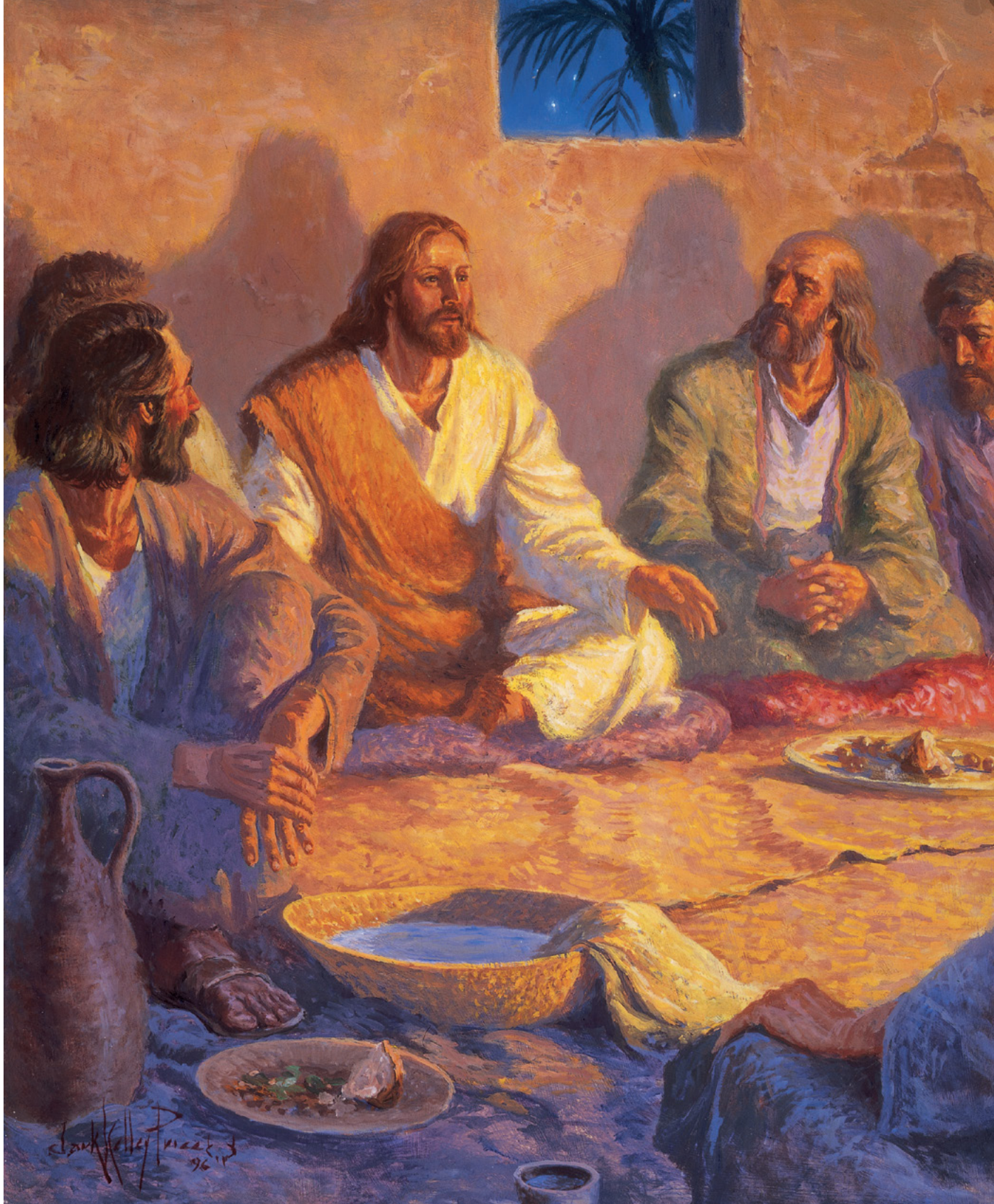
ពេលយើងស្ថាបនាគម្របសម្រាប់ព្រះ នោះខ្ញុំពុំអាចមិន
គិតអំពីអ្វីៗដែលកាន់តែសំខាន់ជាងការមានការរៀបចំ
ការប្រជុំសាក្រាម៉ង់បានឡើយ ជាកន្លែងដែលអ្នក
និយាយថ្លែងអំពីព្រះគ្រីស្ទ ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះគ្រីស្ទ
និងចែកចាយទីបន្ទាល់មកពីពួកសាវ័ក និងពួកព្យាការី
នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និងធនធានផ្សេងទៀត ។

ក្នុងនាមជាសាសនាចក្រយើងបានផ្តោតចិត្ត
ទុកដាក់លើថ្ងៃឈប់សម្រាក ។ យើងបានរីកចម្រើន
ប៉ុន្តែយើងពុំទាន់ទៅដល់ចំណុចនោះនៅឡើយ ។
យើងនឹងបន្តកិច្ចខិតខំរបស់យើងរហូតដល់សមាជិក
និងអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ៗត្រូវបានជំរុញទឹក
ចិត្តខាងវិញ្ញាណអំឡុងពេលថ្ងៃឈប់សម្រាក

សម្រាករបស់ពួកគេ ដែលធ្វើឲ្យបុគ្គលម្នាក់ៗនិយាយ
ទៅកាន់អ្នកជិតខាង សាសនាគន្លឹះ និងសាច់ញាតិ
របស់គាត់ថា « ចូរតាមខ្ញុំទៅមើល » ។ ចូរមក ហើយ
ថ្វាយបង្គំជាមួយយើង » ។ នេះគឺជាកន្លែងដែលយើង
ចង់នៅ ។

ប្រសិនបើយើងទាំងអស់គ្នាអាចធ្វើការណ៍នេះ
ជាលក្ខណៈសាសនាចក្រ នោះអស់អ្នកដែលទទួល
យកការអញ្ជើញរបស់យើងដើម្បី « ចូរតាមខ្ញុំទៅ
មើល » និងទទួលបានអារម្មណ៍ពីឥទ្ធិពលនៃសារលិខិត
នៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានស្តារ
ឡើងវិញ ។ ពេលពួកគេថ្វាយបង្គំជាមួយយើងនៅក្នុង
ការប្រជុំសាក្រាម៉ង់របស់យើង នោះដួងចិត្តរបស់ពួកគេ
នឹងរំជួលឡើង ហើយពន្លឺនៃដំណឹងល្អនឹងបំភ្លឺដួងចិត្ត
និងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ■

ដកស្រង់មកពី - The Chapel: Our Sabbath Sanctuary -
នៅគេហទំព័រ prophets.lds.org ។

អាហាររបស់ថ្ងៃចុងក្រោយ
ដោយ ត្លាក មែលី ប្រាយ

« លុះដល់ពេលហើយ [ព្រះយេស៊ូវ] ក៏គង់នៅតុជាមួយនឹងពួកសាវ័ក ។ . . .
 រួចទ្រង់ក៏យកនំប៉័ងមកអព្រះគុណ ហើយកាច់ប្រទានទៅគេ ដោយព្រះបន្ទូលថា នេះហើយជារូបកាយខ្ញុំ ដែលបានប្រទានមក
 សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើបុណ្យនេះ ដើម្បីរំលឹកពីខ្ញុំចុះ ។
 ក្រោយដែលបានបរិភោគហើយ នោះទ្រង់យកពែងមកធ្វើបែបដូច្នោះដែរ ដោយព្រះបន្ទូលថា ពែងនេះជាសញ្ញាថ្មី ដែលតាំង
 ដោយនូវឈាមខ្ញុំ គឺជាឈាមដែលត្រូវច្រូចចេញសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា (លូកា ២២:១៤, ១៩-២០) ។

យុវមជ្ឈិមវ័យ

ការកាន់ខ្ជាប់ ដ៏មានតុល្យភាព

ការធ្វើតាមគោលការណ៍ទាំងបីនេះពុំ
គ្រាន់តែអាចជួយយើងឲ្យស្ងៀមស្ងៀមប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែវាថែមទាំងអាចជួយយើងឲ្យ
« រីករាយដរាបដល់ទីបំផុត » ។

៤៤

អាយុ ១៨ ឆ្នាំ
បន្ទាប់ពីកម្មវិធីយុវវ័យ
អញ្ជឹងតើត្រូវធ្វើដូចម្តេច ?

៥០

យុវវ័យ
របៀបដើម្បីអភិវឌ្ឍអំណោយ
ទានរបស់អ្នក

៦២